



# KEMÜNAR



Sosyalizmden Kuşku Duymak İnsandan ve Onun Geleceğinden Kuşku Duymaktır

Haziran 2008 Yıl 3 Sayı 31

*Zilanca Direniş, Mutlak Başarı,  
Kesin Zafer Çizgisidir.*



# İçindekiler...



**Hiçbir ihanet bizdeki kadar  
İlkeye ters düşmez  
Ve böylesine aşağılık bir  
Biçimde gerçekleştirilemez;  
Ama hiçbir şahadet de bu  
Kadar cesur ve fedakarlık  
Temelinde gerçekleştirilemez.  
Bizim görevimiz;  
Bu ikisinin de hakkından  
Doğru gelebilmektir.**

Komünardan.....2

Şehit İlkeden Taviz Vermemektir.....3

Görev, Kötü Olanı Ortadan Kaldırana  
Kadar Mücadele Etmektir. ....23

Meşru Savunma Çizgisinde  
Partileşme.....47

Yol Gerçeği Ve Özgürlük Devrimi...66

Finans Kapital, Haksızlık Ve Yozlaşma  
Yaratan Vicdansız Bir Canavardır....83

2008 1 Mayıs'ı Devletin Kırmızı Çizgi-  
lerine Bir Karşı Koyuştur.....96

Kürtler Arası Bir Çatışma Yaratmak  
Kolay Değildir.....102

Kendini İnşa Etmenin Bilimi Olarak,  
Felsefe .....115

“Halil'in Gözü”.....122

## KOMÜNARDAN...

Merhaba,

1 Haziran hamlesinin dördüncü yılını büyük gelişmeler yaratarak geride bırakıyoruz. Uluslararası komployla Önderliğin tutsak alınıp İmralı Cezaevine konulmasından hareketle hemen herkes PKK üzerinde hesaplar yapmıştır. Çoğunluk güçler PKK'ye tasfiye olmuş gözüyle bakmış, bazıları da mirasını ve varlığını paylaşma hesabına girmişlerdir. Daha etkili olan güçler ise, PKK'yi nasıl denetime alacaklarının ve kullanacaklarının hesabını yapmışlardır. İçteki tasfiyeciler PKK'nin geleceğinden umutlarını kesmiş, emperyalist sistemle işbirliği içinde tasfiyede rol üstlenmişlerdir. Ne içteki inancsızlar ne de dıştaki diğer güçler PKK'nin kendisine biçilen tasfiye gömleğini yırtabileceğine, yeniden direnebileceğine ihtimal vermemişlerdir.

Önderliğin paradigmal değişimi ve bu değişimin PKK'deki etki ve yankısının hangi düzeyde olacağı da bu güçler tarafından kestirilememiştir. PKK benzer süreçleri yaşayan örgüt ve partiler gibi değerlendirilmiş, kestirme yoldan sonuca gitmişlerdir. PKK'nin önderliksel bir hareket olduğu ve Önderliğin paradigmal değişimi temelinde kendisini yenileyebileceği, direnmeyi geliştirmekten geri durmayacağı görülememiştir. 1 Haziran hamlesi PKK'nin neler yapabileceğini; basit yaklaşım ve hesaplarla bitirilemeyeceğini, etkisiz duruma getirilemeyeceğini herkese göstermiştir.

Şüphesiz 1 Haziran hamlesine kolay gelinmemiştir. Tasfiyeciliğin partiyi tasfiye etme yaklaşımlarının yanı sıra neredeyse hakim hale gelen inancsızlığın alt edilerek direnişin geliştirilmesi de Önderliğin çabaları sonucunda mümkün olabildiği. PKK'nin böyle bir hamle yapabileceğine ihtimal vermeyen güçler 1 Haziran hamlesi karşısında ciddi bir şaşkınlığı ve inanamayı yaşamışlardır. Ve son dört yıldır yürütülen meşru savunma savaşı büyük gelişmeler yaratmış, PKK de kendisini Önderliğin paradigması temelinde yeniden inşa etmiştir.

Bu başarıların kolay ve kendiliğinden olmadığını söylemeye bile gerek yoktur. Büyük direnişler, fedakarlıklar ve kahramanlıklar temelinde bu başarılar sağlanmıştır. Başta Adil, Gülbahar, Kurtay, Nuda, Viyan olmak üzere 800'ü aşkın şehidin fedakarlıkta ve direnişte kıyas kabul etmez yaklaşımları bu gelişmeleri sağlamıştır. Bugün diyebiliriz ki, bu büyük şehitlerimiz geçmişimiz ile geleceğimiz arasındaki en sağlam köprüler olarak rollerini oynamış, 1 Haziran hamlesinin başarı grafiğinin kesinleşmesini sağlamışlardır. Gelecek de bu büyük şehitlerimizin yolunda yürünerek kazanılacaktır.

Haziran aynı zamanda Zilanla anılan bir aydır. Zilanca direniş, eylemde sınırsızlık ve mutlak başarıyı ifade etmektedir ve aynı zamanda düşmana olan kinin nasıl olması gerektiğini de göstermektedir. Zilan mutlak başarı, kesin zafer çizgisidir. Yine Sema yoldaş inancıyla, yaşamıyla ve eylemiyle Önderlik bağlılığının nasıl olması gerektiğini Newroz'da gerçekleştirdiği eylemiyle göstermiştir. Sema yoldaş Newroz'dan Haziran'a; Zekiye'den Zilan'a köprü ve özgür kadının sembolü olmuştur. Bu büyük şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor ve Onların zafer gerekçemiz olduğunu söylüyoruz.

Yeni bir sayıda buluşmak dileğiyle...

## Şehit İlkeden Taviz Vermemektir



Eskiden kitabı olmak derlerdi. Biz buna; anlama gücüne saygı göstermek ve ona göre bir işin, bir amelin sahibi olmak diyoruz. Kürt olayında en çok öğrenilmesi gereken, kitapsız bir halk gerçeği olmasıdır. Çok değerli sözlerin kitabileşmesiyle birlikte yürüyen, gelişen insanlık yarışında kitapsız olmamız, anlayışsız olmamız; yaptığımız işlerin, amelin değerinin neredeyse olmaması veya kendisine karşı olması gibi bir gerçeğiniz vardır. Şimdi hemen belirtelim ki ameliniz, pratiğiniz kitaplardaki doğrulara olduğu kadar, bizim de yazmaya çalıştığımız kitaplara göre olamıyor. Başboş, tüm kitapların yazdığı doğrulara ters; en temel sorunumuz budur.

Şehitler gününde büyük direnç ve ona kendi bedeninde kızıl köprüler kurarak ulaşmaya çalışan Sema Yüce kişiliğinde en çok söylenmesi gereken; onlar kitaba göreydiler Bizim durumumuza bakıldığında, Onlara bir türlü yanıt veremeyen kitapsız, doğrusuz, anlayışsızlık vardır. Bundan sonra yapılması gereken; ne yapıp edip kendimizi bu kitaba kavuşturmaktır. Hayatın kitabını okumayı bilmi-

yorsunuz, o yeteneğe gelmemişsiniz, dolayısıyla bütün direniş değerleri unutulup gidiliyor. Böyle yargılanma günlerinde hesap vermeniz gerçekten çok zor. Ulusal değerler karşısında hesap vermesini bilmeyenler, ancak lanetliler sınıfına; ikiyüzlüler, münafıklar, sefiller grubuna girerler.

İlkeli olmanız için çok büyük güç harcadık. Fakat isyan pratiğiniz, en az düşman kadar zorlayıcı oluyor. Ulusal değerlere karşı çalışma hususlarındaki bu duruş, yaklaşım tarzınız; kesinlikle varsa bir gücünüz, bir samimi sözünüz, artık zarar vermeyecek, biraz da yararlı olabilecek bir yeterliliği yakalamalıdır. Kürtler insanın yarış ettiği ve kazandığı konularda en anlayışsız duruma düşürülmüş tabii bu doğal karakteri değil, düşmanları tarafından bu duruma düşürülmüş bir halk olarak da değerlendirilebilir bir gerçeği yansıtıyorsunuz. Ama bu, düşmandan kalmış, lanetli, belleği yitirilmiş, tam da düşmanına göre oluşturulmuş sahte bir gerçekliktir.

Parti savaşımımız ilk elden kendimizdeki sahteliğe karşı savaştır. Burada iyi niyet o kadar önemli değil. Gereklidir, ama iyi niyetin içi yüksek anlayışla doldurulmazsa, belki de kötü niyetliden daha çok zarar da verebilir. Doğrusuz, savaşımsız, aşksız bir yalan yaşam gerçeği; işte bir cümleyle tarifi veya tersinden söylersek; yanlışlarla, yenilgilerle anlamlı olmayan bir savaş ve güdülerin sınırlarına takılmış çirkin bir yaşam. Bu büyük ayıbı biraz olsun aşmak için partileşelim. Hani eskiden; "dinimizi kuralım, mezhebimizi kuralım" derlerdi; şimdi de çağımızın modasıyla; "partimizi kuralım" deriz, öyle yapmak isteriz.

Bu büyük bir savaştır. Bize çok gerekli olan ve esasta da doğru bir çizgisi vardır bu savaşın. Ama halen gerçekliğimizle birleştirmeye çalıştığımız bir çizgiye karşı büyük bir

homurtu var. Körce bir bağlılık kadar, çoğunlukla düşmana hizmet eden, yine kör bir çabayla savrulmalar var. Burada en büyük savunma gerekçeleriniz; "beynim, yüreğim fazlasını kaldıramıyor" biçimindedir. Bu da yelik düşmenin diğer bir ifadesidir. Fazlasını kaldıramıyorsan, neden kendini geliştirmiyorsun? Neden günleri böyle harcıyorsun? Burada tarih karşısında, insanlık karşısında savunma olamaz. Hatta sınıf tanınmaz bir duruma geldiği için de, en başta kendini kandırmadan tutalım, ipesapa gelmez her türlü dili, her türlü dayatmayı, herkese, her yerde çekinmeksizin, hatta gözükaralıkla sergilemekten geri durmuyorsunuz. Ama hayat da hep bu temelde size vurduka vuruyor. Yararlı olmaması yüksek anlayışsızlığınızla izah edilebilir.

Bugünlerde demek ki bir anlayış geleneği pratik yaşam, savaş pratiğine damgasını vumadıkça kendinizi affetmeniz asla mümkün değildir. Cezai anlamda affetmekten bahsediyorum. Yaşamın her yürüyüşünde bizi kahredecek engellerle karşılaşmaktan kurtulamazsınız ve öyle de oluyor. Başınızı nereye çevirirseniz dikenler batar; nereye atarsanız oraya yapışıp kalır. Bu gerçeğiniz oluyor.

Hangi özgür yaşam ilkesine, savaş ilkesine başarırlı bir yürüyüş gerçekleştiriyorsunuz? Nerede, yaşamınızın hangi döneminde? Bugünlerde bunları sorgulamak gerekiyor. Burada sizde çokça gördüğümüz diğer bir husus da; böyle günleri ağlama günlerine, ucuz dinsel, duygulara dönüştürmeniz yetmez, kurtarmaz. Önceleri halkımız bazen zoraki çok ağlar, bazen de zoraki çok gülerdi. İkisinin de değeri yoktur. Halbuki bu şehitler belki de insanoglunun en zor denediği kahrolma ve kahretme biçimini gerçekleştirdiler. Birileri ateşe atılmıştır, -İbrahim Halil peygamberden tutalım Hallac-ı Mansurlara kadar ama onlar düş-

manları tarafından ateşe atılmışlardır. Ben özgür iradeleriyle, hem de en genç yaşta, hayatının baharında ve çok rahatlıkla başka mücadele biçimlerini de deneyebilecek imkanları olduğu halde kendilerini ateşleyenleri hatırlamıyorum. Öyle tahmin ediyorum ilktir ve bu bizi çok büyük düşünmeye zorluyor, zorlamak zorunda.

Benim özellikle PKK şahadet gerçekliğinde ve diğer birçok hususta çalışmalarından geri durmamakla birlikte, anlamından kopmaya çalıştığım esas gerçeklik; şahadet gerçekliğidir. Anlayış ve uygulama esaslarında ciddi bir yetersizliği yaşamamak için, diyebilirim ki en büyük özeni gösterdim ve istenildiği kadar olmasa da, bağlı kalmayı ucuz bir söz olmaktan çıkardım. Savaşsallaştırmada da

bir iki adım attım. Kişilikler daha güç olsaydı, şüphesiz daha fazla bir gerçekleştirmeyi sağlamaktan da çekinmezdim. Bizde böyleyken, sizde nasıl oldu? Baktığımızda durumlarınız iç açıcı değil. İşte burada, bu büyük boğuşmayı sizlerle yaşadık, yaşamak zorundayız. Çünkü bu değerler öyle kolay çignenecek değerler olamaz. Körce bir kavgayla da anlamı yerine getirilecek değerler değil-

ler. Çeyrek asrı bulan geçen sürede kendini tanıdı tanıyalı, kendi canlarını halklar uğruna gözünü kırpmadan feda eden insanlar gibi olmayı belki başaramadım, ama onların anısının sağlam bir takipçisi olmada da nefes nefese bir yürüyüşü gerçekleştirmekten kendimi geri tutmadım. Darağaçlarında, ölüm kusan mermilerin delik deşik ettiği vücutlara saygılı olmak için gücümü çok iyi kullanmaya çalıştım ve gelinen noktada sözümde, eylemimde ciddiye alınan bir konuma geldim. Herhalde bunda en belirleyici etki bu şehitler gerçeğinin ta kendisidir.

**Darağaçlarında  
Ölüm kusan mermilerin  
Delik deşik Ettiği vücutlara  
Saygılı olmak İçin  
Gücümü çok iyi  
Kullanmaya çalıştım  
Ve gelinen noktada  
Sözümde, eylemimde ciddiye  
Alınan bir konuma geldim  
Herhalde bunda en  
Belirleyici etki bu şehitler  
Gerçeğinin ta kendisidir**

# Komünar

Şüphesiz şehitler gerçeği için bunları belirtmek yetmiyor. Şehitler bundan ibaret değil, bir dava takipçiliği ve hatta savaşımına bir yere kadar da mesafe aldırarak, bunları ifade etmez. İçini sorgulamak daha büyük önem taşıyor. Bunlar genelde özgürlük kavramıyla açıklanmak isteniyor. Gerçekten çok genel bir kavram. Onun nasılı çok daha yakıcıdır ve gerçekleştirilmesi de bir o kadar zordur. Şehitlerin birçok takipçisi vardır. Benden daha fazla kendini adayanlar vardır. Ama dikkat edilirse bunlar bile onları unutturmaktan ve hatta anlamsız bulmaktan öteye ileriye gidemiyorlar. Demek ki takip etmek, uğruna ölmek yetmiyor. Daha başka şeyler gerekiyor, başka şeylerle içini doldurmak gerekiyor. Çünkü hiçbir şahadet çok büyük bir yaşam gayesi, gerekçesi olmadan gerçekleştirilemez. Zor olan biraz da bunu çözmeye, noksanlığı varsa gidermeye; en ağır bir savaşla da olsa yaşamsallaştırmaya çaba göstermemiz bizim birçok kişiyle olan farkımızı ortaya koyuyor. Bunu başarmasaydık, şehit değerlerine bağlılık ağırlıklı olarak laf olmaktan öteye gidemeyebilirdi.

En zor hesap verilmesi gereken nokta, böylesine kendi kendini sorgulayıp yanıt olmayı sağlama noktasıdır. Şehidin seni fiili olarak denetleyebilecek bir sözü, bir iradesi yoktur. Bunun yol açtığı yanığı; "onlar adına istediğim sözü söyler, işi yaparım" yanığıdır. Bu ağırlıklı olarak bizim gerçekliğimizde tersliğe götürür. Hele kişilerin çok keyfiliği, onların neredeyse ihanetini bile iyi niyetle geliştirir. Bunun için iç sorgulama şehitlik gerçeğinde çok önemlidir. İç sorgulamayı tek kaldığında da geliştirmek ve bunu başarı düzeyine taşımak en zor olanıdır. Ve bunun gücünü gösterenler değerlidir. Arsız insanlar üzerinde şehidin dili yoktur ve fazla etkili de olamaz. Herhalde insanların en fazla güç aldıkları; güç yitirdikleri nokta da, bu dili olmayan şehit gerçeği karşısındaki duruşlardır. Bizde bunlar o kadar çok ki, sayılamayacak kadar, fakat bir o kadar da üzerinde durulması gereken büyüklükleri var. Şehitlerdir, sözü alıp gidiyor, ama acaba kaç kişinin hakkını vermek istediği çok kuşkuludur. Burada da iyi

niyetten ziyade, bitik kişilik yanıt olamıyor, gücü yok. Beyinde, yürekte kendini çoktan vurmuş. Bununla neyi yapabilir ki? Kendisine güveni, terbiyesi, iradesi kalmamış ki şehidi anlasın. Bu tehlikeyi bertaraf etmeye çalışıyoruz. Bizim bu konudaki sloganımız; şehitlerin komutası altında bu son yıllardaki savaşı götürmektir. Eğer "neden keyfimizce değerlendirilemiyoruz" diyorsanız, benim de size söylediğim; şehitlerin komuta gerçeğinin ne olduğunu anlamaktır. Tanımayacaksınız böyle bir komutayı, o zaman benim size söyleyeceğim fazla bir şey yok.

Bu rezil yaşama karşı bir darbe olan şehitliği, yeni yaşamımızın düzeltilmesinde etkili bir silah olarak kullanamazsanız, hiç kimenin sizi ciddiye alması, hayatın kendisinin sizi bağışlaması mümkün değildir. Burada kara cehalet örneği, alabildiğine tıkanmış duygularla, çok sözde kalan, dediğim gibi ucuz gözyaşları veya yaşam duygularıyla yanıt olamazsınız. Çünkü şehit gerçeği kadar kesin, yalansız-dolansız olan bir başka gerçek yoktur. Israrla bu gerçeğe göre kendinizi gerçekleştiremezseniz, gerçekten kabulünüz mümkün değildir. Onlar ki yaşamın yeniliğini, kendi bedenlerindeki ateşi, küllerinden yaratmayı söz olarak veriyorlar. O zaman acaba sizin için bu ne anlama geliyor? Çünkü bu katı bir gerçektir. Onun için şu bireysel hevesler, keyfi duruşlar bu gerçekle tezat, terslik teşkil ediyor, diyorum. Birileri bu kadar büyük fedakarlık eylemi koyacak; sen bunun tersiyle onun mirası üzerinde yaşayacağını iddia edeceksin. Buna kargalar bile güler.

PKK ve onun savaş birliklerinde ortaya çıkan laf anlamazlık, bildiğini kuralı ve fazlasıyla bencillik temelinde dayatmalar bir başkaldırıdır. Ama daha çok da bu kutsal değerlere bir başkaldırıdır. Çoğunlukla zarar verdiler. Anlayışı kıt olanlar kendilerini kaybettiler ve büyük kazanmadıkları da doğru. Bunun anlaşılır kılınması için biz çok çaba harcadık. Dağları-taşları kitaplarla, çözümlemelerle doldurduk. Ama siz birkaç ilkeye göre yürümeyi yine de beceremediniz yahut dağların dizginlerinden kopardığı, güdülerin biraz kendini ser-

# Komünar

best gördüğü bu dağ havasında bencillikte, keyfilikte çok ileri gittiniz. İşte burada da şehit gerçekliğimiz dur hareketi oluyor; doğruya da gel hareketi oluyor. Eğer böyle günlerde bir değerlendirme gücü, kendinizi dürüstçe bir affetme, ıslah etme kararlılığını yaratmak istiyorsanız, bütün yüce dinlerde olduğu gibi, halkımızın da gerçeğinde, hatta toplumsal insani birimlerde bile bu bağışlanma siyaseti doğru olabilir. Bunu da aşırı zorlamamak gerekir. İşi-gücü kötülük olanların bağışlanması herhalde doğru olamaz. Birileri incir çekirdeği kabilinde değersiz şeylerle yüce yaşamı, onun araçlarını bo-zuyorsa; bir tutum, davranış varsa, kesinlikle ona yer vermemek, bağışlanmak kurumunu da anlamak açısından çok gereklidir. Ama illa birileri güzel bir iş yapmak istiyorsa, ona da bir affetme olanağı sunmak, böyle günlerde anlamlı olabilir. Kişinin kendini affetmesi, bağışlatması, ıslah etmeye yönelmesi mümkün olabilir. Değerlendirmek gerekir: Eskiden tanrılar, muhabitler karşısında bunu yaparlardı. Biz şimdilik şehitler karşısında yaparsak, bu bizim için fazlasıyla yeterlidir.

Şehitlik gerçeğinde birkaç hususu daha da belirtmek gerekebilir. Özellikle bizim için çok trajik olan bu şahadetlerde bir derin zayıflık var. Hele böylesine şahadetlerden kaçınmamak, kendini mahkum görmek tam bir trajik zemine dayalıdır. Büyüklüktür, fakat trajiktir. Bu nasıl bir nokta, zemindir ki, böylesine insanlık tarihinin en ender olabilecek bir eylemine zorluyor. Bunu mutlaka anlamak gerekiyor. Bu zemini bir de kurutmak gerekiyor. Bunu çok düşünmek gerekiyor. Bu büyük zayıflık zeminin kişiyi böyle en kahramanca, trajik bir eyleme zorlayan gerekçelerini, nedenlerini ortadan kaldırmak gerekiyor. Benim biraz yapmaya çalıştığım buydu. Benim böyle bir eylemi göze almam mümkün değil. Ama bu zemini kurutmak için de benim kadar bu işin ustası olmak, hem de anlamsız savaşçısı olmak, belki de yine tarihte hiç görülmeyecek gibidir. Kaldı ki bu ikisi de birleşti. Benim bir yerde bu büyük duruşu, büyük trajik eylemi zorlayan gerçeğin, tarzın ve bir de bunu orta-

dan kaldırma çabam korkunç bir buluşmayla kendini ifade ediyor. Önlemek için çok büyük bir çaba harcadım, ama sadece bu sembol eylemler değil, yoğunca yaşanan şahadetlerde de bu vardır.

Bir yandan ana ilkeye bağlılığın götürdüğü bir eylem iken, diğer yandan orada ilkenin uygulanmasında kişilikteki yetersizliği, olmadık yerdeki şahadeti gerçekleştiriyor. İlkeye göre yaşayan bizim şehit adayı müthiş ba-ğlı; benden daha fazla. Onun gereklerini büyük bir savaş ustalığıyla gidermek söz konusu olduğunda yapamıyor, çok trajik düşüyor. Şimdi benim yaptığım biraz daha farklı; ilkeye bağlılık, ama o zeminde yakılmamak için korkunç bir politik sezgi, askeri olmanın o gün için gerekleri, inanılmaz bir tarz ve tempoya birleştirilerek, en zor anda, en önemli çıkışı yapmak, başarmayı sağlamak gibi duruma yol açma budur. Bizim sanatımız bu.

İlkeye bütün insanları uyarlamak en temel işim. Ama bu ilke yakan ilkedir. Bu ilke, kesinlikle eğer ciddi bir hazırlığı, ciddi bir irade -askeri, siyasi, örgütsel, yaşamsal- eğitimi yoksa feci olacağı açıktır. Bunu çok erkenden biliyorum. Benim bütün yürüyüşüme, tarzıma, tempoma damgasını vuran aslında bu gerçeğin ta kendisidir. Hayret ediyorum; bu gerçekliği siz neden göremiyorsunuz? Korkunç bir şey! Haydi şehit gerçeğiyle bunu ödedi, ya siz nasıl ödeyeceksiniz? En büyük soru benim için budur. Neyinize güveniyorsunuz da öyle yaşıyorsunuz?

İlkeleri zorlayarak yaşamak, savaşmak; ilke egemen oldu mu tutuşup feci düşmek. Bu gerçeğiniz dehşetle etkisi altında kaldığım bir husustur. Neden aşma gücünü gösteremiyorsunuz? Bunun için gördüğünüz, yaşadığımız dağları, taşları ilkelerle doldurduk: İmdadımıza yetişmek için. Ama oralı bile olmayışınız, hatta tersinden ısrarınızı nasıl izah edeceksiniz, neyle sonuçlandıracaksınız? Trajik ihanetler de çıkıyor, trajik değil de çok aşağılık ihanetler. O da bununla bağlantılı. Burada ihanet ve hain gerçeği nedir? Şehit gerçeği nedir? Şehit; ilkeden taviz vermemek ise; hain ve ihanet de tam bu noktada, en zorlu zeminde

# Komünar

ilkeyi amansız çiğnemedir. Hain; en çok gerekli olduğu yerde ilkeye bağlılığı en gözükara çiğneme kişiliğidir. Ve tarihimizde bunlar da gerçekten bol, şehitlerimiz ne kadar bolsa. Ki sanıyorum burada da bir diyalektik bütünlük var. İhaneti bol olan acımasız, utanç verici gerçeklikten, şahadeti bol olan bir gerçekliğe ulaşmamız, partileşmemiz, sanıyorum bir bütünlüktür, gerekli olandır.

Hiçbir ihanet bizdeki kadar ilkeye ters düşmez ve böylesine aşağılık bir biçimde gerçekleştirilemez; ama hiçbir şahadet de bu kadar cesur ve fedakarlık temelinde gerçekleştirilemez. Bizim görevimiz; bu ikisinin de

**Eğer söz konusu olan  
Zilan kişiliğiyle  
Ve onun en güçlü ardılı  
Sema Yüce ve kısmen de  
Fikri Baygeldi yoldaşa  
Genel ilkeye bu yoldaşların  
Bağlılığı tartışmasıdır  
Ve yüce değerdedir.  
Yüce kuvvette  
Cesaretle, fedakarlıktadır**

hakkından doğru gelebilmektir. Hainin ve ihanetin üstesinden doğru gelebilmek kadar, bu şahadetin de üstesinden gelebilmek: Bunu düşünmeniz gerekir. Çünkü sizin gerçeğinizde bu iki ilke arasında veya bir ilkeye sınırsız bağlılıkla birlikte, sınırsız ona karşıtlık temelinde düğümlenmiştir. Gerçeğinizin bu ikilemeden kurtulması imkansızdır. Tanrısal ilkeleşme dediğimiz artık bu noktaya gelip dayanmıştır. Ruh kadar düşünme gücünü de göstermeniz gerekiyor. Gerisi nedir? Bu ilke arasında savrulma; boş laflar, boş yaşam, çirkinlikler ve her gün birbirinizi yıpratmalar, yormalar oluyor. Ama sonuçta belirleyici olacak olan ya ihanet, ya da direnişin zaferidir. Hesabı kesin, doğru, yeterli yapmak herhalde bugünlerde en çok gerekli olandır.

Bu çerçeve temelinde eğer söz konusu olan Zilan kişiliğiyle ve onun en güçlü ardılı Sema Yüce ve kısmen de Fikri Baygeldi yoldaşa, daha özgün olanı da dile getirmekte gereklilik vardır. Genel ilkeye bu yoldaşların bağlılığı tartışmasıdır ve yüce değerdedir. Yüce kuvvette, cesaretle, fedakarlıktadır. Özgün olan yanını da bizim aşmamız gerekir. Özellikle benim için kendilerini adamaktan bahsediyorlar. En büyük güvenceleri olarak bizzat ismen bizi zikrediyorlar. Bir yerde bu eylemlerini bize vasiyet ediyorlar. Esasta bu eylemin büyüklüğünü benim halka, insanlığa ve partiye taşıyabileceğime çok büyük bir güven duyuyorlar. Daha da önemlisi çözebileceğim, gereken sonuçları çıkarabileceğimi bana yüklüyorlar. Bunlar yazılmış, hepsi belgeli. Özlü mektuplar, söylenmesi gereken tüm doğruları yalın bir şekilde yazmışlardır. Her cümlesi çok değerlidir. En güzel cümleler var.

"1995'te Dersim'de ordu saflarına katıldım. Ordu safları içerisinde olduğum süre içerisinde geçmişe oranla kendi kişiliğimi tüm yönleriyle tanıyarak belli bir gelişmeyi sağladım. İddia, kararlılık, moral, netleşme gibi konularda güçlendiğimi belirtebilirim.

Partimiz PKK öncülüğünde gelişerek tüm insanlığa mal olan ve giderek ezilen halkların yüce sosyalizm yolundaki tek umudu haline gelen mücadelemiz bir bütünlükte ulusal yok oluş sürecini yaşayan, soysuzlaşmanın eşliğine getirilen bir halkı tarihte ilk defa yücelterek hak ettiği yere getirmiştir. Böylesi ulusal değerlerini, beynini, ruhunu, öz kimliğini düşmana kaptıran bir halkı yeniden diriltmenin ağır görev, sorumluluk, tarihi bilinç ve üstün öngörü, büyük cesaret ve fedakarlık, yüce azim gerektirdiği açıktır. Yurtseverlik rolünden uzak, düşmana tabi, vatansız, tarihi egemenler tarafından gerçek aydınlarını ve önderlerini istenilen düzeyde çıkaramayan yitlik bir ülke ve halk gerçekliği karşısında PKK ve onu var eden Başkan APO, aleyhte gelişen bu gelişmeyi tersyüz ederek sadece kimliği değil, beyni de egemenler adına çalışan, ona hizmet eden, onun için savaşan ve giderek hayvanlaşmanın eşliğine getirilen ve emperyalizmin de



# Komünar

hizmetine sunulan Kürt halkını ölüm uykusundan uyandıran, dirilten, kendi özgürlüğü için savaşan, savaştıran bir konuma getirmiştir. Büyük Kürt şairi Ahmede Xani "Eğer bizim de dürüst, namuslu önderimiz olsaydı, Arapların, Acemlerin ve Türklerin kölesi olmazdık" diyor. Kendi bireysel, ailesel, aşiretsel çıkarlarını esas alan, ulusal gerçeklikten kopuk, Kürdistan tarihindeki sahte önderlerin varlığı bu lanetli gerçeğin uzun bir süre devam etmesine neden olmuştur.

"Her halkın tarihine bakıldığında, özellikle devrim süreçlerinde mücadele veren, başarıya ve kurtuluşa götüren, yaşadıkları döneme damgasını vuran önderleri vardır. Tarih öndersiz hiçbir ulusal ve sınıfsal hareketin gerçek anlamda başarıya gitmediğini doğrulamaktadır. Önder, yaşatılmak istenen yenilik ve gelişmeleri en üst düzeyde temsil eden, yani yeni insan, yeni toplum düşüncesine denk, bütün yaşamını bir halkın yaşamına göre düzenleyen, kendi kaderini halkın kaderinde bulan ve o halkın acılarını, duygu ve taleplerini en derinden yaşayan ve kurtuluş için pratik görevleri en üst düzeyde omuzlayandır.

"Hayati gerçekliği olmayan, her alanda bitirilmiş, hiçbir halkla kıyaslanmayacak kadar kendisine yabancılaştırılmış, ulusal, kültürel, sosyal, siyasal değerleri sömürülen bir halk gerçekliği karşısında PKK Önderliği kuşkusuz çok farklı olmak zorundadır. Bu anlamda Parti Önderliği birçok yönüyle daha özgün, daha yeni, daha gelişkin yaşamıyla yaşayan ve kendi yaşamını adeta koskoca bir insanlığın yaşamına aday bir durumdadır. Belirleyiciliği ve önemi bu noktada kesin ve tartışmasızdır.

"Dünya devrim tarihine baktığımızda gerek ulusal, gerekse sınıfsal kurtuluş mücadelesini veren halkların, devrimin gerçekleşme

olanağını yaratan tarihi, sosyal, sınıfsal, kültürel bir zemin ve birikimi vardır. Ulusal inkar yoktur. Kişilik sorunları bizdeki kadar derin değildir. Tarihleri bizdeki kadar çarpıtılmamıştır. Kadın cinsi bu kadar sömürülmemiştir. Dini olgular bizdeki kadar kesinlikli, kötü tarzda işlenmemiştir. O halkların mevcut konularına tepkileri vardır. Özgürlük, eşitlik vardır. Önderlerinin güç aldıkları az çok aydınları vardır. Kürdistan Devrimi'nde ise bu belirtilen hususların tümü bitmiş bir durumdaydı.

"Parti Önderliği çok zayıf bir gerçeklikten yola çıkmıştır. Din sorununa, kişilik sorununa, kadın ve aile sorununa yaklaşımı oldukça özgün ve bilimseldir. Rus devriminin önderi Lenin bile kadın sorununun çözümünde oldukça yüzeysel kalmıştır. Kadının ordulaş-



ması, gerçekleşen Kadın Konferansı ve Kadın Kongresi dünya devrim tarihinde ilk kez bizde gerçekleştirilmiştir. Parti Önderliği'nin yaşam tarzı, fedakarlık, cesaret, derinlik, duyarlılık, zeka, öngörü, yorumlama gücü, bağlılık, bilimsellik, tecrübe, birikim düzeyleri hiçbir önderlikle

le kıyaslanmayacak boyuttadır. Olayı ele alış tarzı dogmatik değildir. Parti Önderliği Kürdistan gerçeğini, dünya devrimlerini çok iyi tahliledip sonuç çıkarmış ve Kürdistan Devrimi'nin özgünlüğünü ortaya çıkarmıştır. Taklitçi, kalıpcı, dogmatik bir tarzda değil, oldukça yaratıcı bir tarzda ele almıştır. Gerçekleşen sosyalizmi çok iyi tahlil etmiş ve kendi halk gerçekliğine uygun bir tarzda uyarlamıştır. PKK, Parti Önderliği'nin şahsında ifadesini bulmuştur.

"Kürdistan tarihinde sağlanan bu gelişme, onun emeği, onun gelişmesidir. Kendisi sevgi kaynağı, birleştirici ve bütünleştiricidir. Kendi şahsında yeni insan tipini-profilini çizmiştir. Bir insanın ne kadar gelişebileceğini

# Komünar

kanıtlamıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin bugünkü düzeyi "Partileşelim, Ordulaşalım, Cepheleşelim, Zaferi Kazanalım" şiarına denk düşen, bütün tali sorunları bir kenara bırakarak Kürt halkıyla düşman gerçeğine doğru yaklaşma temelindedir. Gelinen noktada hemen hemen bütün Kürt halkıyla beraber milyonlarca insanı sıcaklığıyla saran, Ulusal Kurtuluş Devrimi'ne ve sosyalizmin hizmetine sokmuş, faşist TC'yi askeri, siyasal, kültürel, ekonomik her konuda geriletmiş, çözümsüz bırakılmıştır.

"Zaferin öngünlerini yaşadığımız yeni süreçte halkın kurtuluş umutları olan bizlerin, Parti Önderliğimizin yaşamı, düşünceleri ve mücadelesine yakışır bir biçimde dönemsel bütün görevlerimizi en iyi bir şekilde yerine getirmemiz gerekiyor. Sıkça tekrarlanan küçük burjuva, köylülük, feodal anlayışların kişiliklerimizdeki yer etmişliği, düşmanın şekillendirmesi, özel savaşın etkileri ve buna benzer gerekçelere sığınarak çeşitli özeleştirilerin bizleri ilerletmediği açıklık kazanmıştır. Verilecek en iyi bir özeleştirinin doğru bir pratikten geçtiğine inanıyorum. Düşman topyekun üzerimize geliyor. Bizim de olanca gücümüzle düşmana yüklenmemiz, özgürlüğün bedelini en kararlıca ödeyeceğimizi düşmana hissettirmemiz gerekiyor. Mücadele tarihine baktığımızda PKK, akıl sınırlarının anlamakta zorlandığı büyük kahramanlık, direniş, emek, kararlılık ve inançla yaratılmıştır. Direniş, PKK'nin temel karakteri olmuştur.

"Bizlerin bu tarihi mirasa sahip çıkamamız ve sürecin gereklerini yerine getirmemiz gerekiyor. Süreç, intihar eylemlerini gerekli kılıyor. Bu hem bir taktiksel çıkış olacak, hem de bizim açımızdan büyük moral etkileri olan bir eylemlilik olacaktır. Düşmanın Önderliğimize suikast girişiminde bulunarak sonuç almaya çalıştığı bu süreçte düşmana verilecek en iyi bir cevap olacaktır. Bu tür bir eylemlilik moralmen bozguna uğrayan düşmanı çıldırtmak, bulunduğu her alanda çepeçevre kuşatmak, ülkeyi ona zindan etmek anlamına geliyor. Bizim açımızdan ise başta halkımıza, bütün savaş güçlerimize moral vermek, cesaret

ve direnişi güçlendirmek, dost-düşman herkeşe davamızda ne kadar kararlı olduğumuzu ve bu uğurda özgürlüğün bedelini bombaları kendimizde patlatarak gerçekleştireceğimiz mesajını bir kez daha vermek, halkımızın özgürlük istemini bütün dünyaya duyurmak ve ileriki süreçte halkımızın bu yönlü direnişler geliştirmesinin öncülüğünü yapmak ve savaşa ivme kazandırmak anlamına gelmektedir.

"Başkanım!

"Kendimi intihar eylemini gerçekleştirmek için aday görüyorum. Bizler, sizin bitmez tükenmez emek ve çabalarınıza karşılık canımızı bile versek yeterli değildir. Keşke canımızdan başka verecek şeylerimiz olsaydı. Siz yaşamınızla bir halkı yeniden yarattınız. Bizler sizin eseriniziz. Tüm Kürdistan halkının ve dünya insanlığının geleceğinin teminatısınız. Yaşamınız bize onur veriyor; sevgi, cesaret, inanç veriyor. Tüm Kürdistan halkı ve milyonlarca insan size ölümüne bağlıdır. Sizin bu çecikiliğiniz bizi de oldukça etkilemektedir. En zorlandığımız anlarda sizin bizlere olan sevginizi düşünüyor ve manevi güç alıyoruz. Şehide en çok bağlı olan sizsiniz. Bu temelde gözümüz kesinlikle arkada kalmayacaktır. Bu eylemi, gerçekleştirmem gereken bir görev olarak görüyor ve kendimi sorumlu hissediyorum. Mevcut geriliklerimi aşmanın, özgürleşmenin ve kendini gerçekleştirmenin savaştan geçtiğini ve bu savaşın da gereğinin yerine getirilmesinin gereğine inanıyorum. Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat, Bese, Beritan, Berivan ve Ronahi yoldaşların direnişlerine sahip çıkmak ve onların takipçisi olmak istiyorum. Halkımın özgürlük isteminin ifadesi olmak istiyorum. Emperyalizmin kadını köleleştiren politikalarına karşı, bombayı kendimde patlatarak hincımın ve öfkemin büyüklüğünü göstermek ve Kürt kadınının dirilişinin sembolü olmak istiyorum.

"Yaşam iddiam çok büyük. Anamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Başkan APO önderliğinde yürütülen Ulusal kurtuluş mücadelemiz çok yakında zafere ulaşacak ve mazlum halkım dünya insanlık ailesi içerisinde hak ettiği yerini alacaktır.

# Komünar

Bu temelde Başkan APO'ya, tüm Kürdistan şehitlerine, tüm savaş ve cephe güçlerimiz, zindandaki yoldaşlarımıza, Kürdistan halkına ve insanlığa bağlılığımızı bir kez daha ifade ediyor ve onlara layık olmaya çalışacağıma dair söz veriyorum.

**"Yaşam iddiam çok büyük. Anamlı bir yaşam ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum."**

**"Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum"**, ikinci sefer tekrarladığı cümle. Mükemmel, söylenmesi gereken bütün doğruları söylemiş. Onun ardılı Sema Yüce'den de bir-iki alıntı almak istiyorum:

"Mevcut durumda, düşman bu politikalarında sonuca ulaşmak için son bir hamle hazırlığındadır. Türk Genelkurmaylığı'nın son hareketliliği bunu ifade ediyor. Açık ki, yine kirli politikaların merkezinde Başkan APO'yu etkisiz kılma, sınırlandırma, bunun politik çizgisini O'na rağmen işlevsiz kılma yaklaşımı vardır. Bu politikalarındaki ısrarın nedeni, yine Parti içindeki bir türlü özgür yaşam seçeneğine, doğru bir merkezleşmeye ve kurumlaşmaya gelmeyen erkek ve kadın kişiliklerine duyulan güven vardır." Sema yoldaşın son iki yılda açığa çıkan bu gerçekliği vurgulaması anlamlıdır. "Ancak Kürt kadını Başkan APO'nun emrini almıştır. Kendini düşmana, onun kirli emellerine alet etmeyeceğini göstermiştir. Başkan APO'nun 8 Mart'ta tüm kadınlara seslendiği konuşmasında ifade ettiği kadın eksenli bir kurtuluş ideolojisinin geliştirilmesi gerektiği böylesi bir öğretinin savaş sorunlarında kalıcı bir barışa, özgür insana kadar birçok soruna çözüm olacağı temelindeki açıklamalarını Kürt kadını kavramıştır. 8 Mart'ta başlayıp 21 Mart'ta doruğa çıkan eylem yürüyüşünde bunu ispatlamıştır.

"Başkanım,

"Bu temelde beynimi, yüreğimi ve bedenimi 8 Mart'tan 21 Mart'a ulaşan ateşten bir köprü yapmak istiyorum. Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın ve diğer tüm şehitlerimizin iyi

bir öğrencisi olabilmek için Zekiye gibi yanmak, Rahşan gibi Newrozlaşmak istiyorum. Diğer Newrozlaşan Berivan, Ronahi, Mirza Mehmet, Eser yoldaşların izinde kararlıca yürümek istiyorum. Kadının yaşam gücünün, zafer gücünün olduğuna, kadının da yoldaş olabileceğine olan inancımı soylu bir eylemle taçlandırmak istediğimin nedeni soyluluğun bilinen tüm tanımlarından arındırarak kendisini basit düşleri, büyük insanın erdemi olduğunu haykırmak isteğimidir. Öğrencisi olmaya çalıştığım şehitlerimizin eylemleri üzerinde çok düşündüm. Her gün, her an devrim ateşinde yürüyerek yanmayı, bunun sırrını kavramayı çok istedim. Gördüm ki, bu kendini aşan insanın eylemidir. Bu kararı verdikten sonra, tekrar tekrar büyük bir iç savaşı yaşadım. Kendimde bütün beşeri zaafın ayartıcı gücünü son bir kez daha gördüm ve yendim." İşte sizin yenemediğiniz gerçekliğiniz, burada bu büyük insan yeniyor. "Özgür yaşam, özgür kadın tutkum bana bunu emrediyor. Başkan APO'ya bağlılık andımın bu tutkumun ateşinde kül olmak ve küllerden kendimi yeniden yaratmak olduğunu, şimdi daha iyi anlıyorum. Kendimde yaşamı yaratma kararında en önemli güç kaynaklarından biri de kadının Partileşme silahı olan YAJK'tır. YAJK hem Başkan APO'nun kadının yoldaş olabileceğine inancının eseridir, hem de inanıyorum ki, Başkan APO'nun öğretisinin kurumlaşmasının, yayılmasının ve derinleşmesinin önemli silahlarından biri olacaktır. Bu yüzden YAJK'ı daha da büyütme, her Kürt kadınının, hatta bölge halklarının kadınlarının asli görevidir.

"Başkanım,

"Zafer tanrıçamız Zilan yoldaşın vasiyetine bağlılığımı, bunun görkemli eylemine sadece özüyle değil, biçim itibarıyla da cevap olmak isterdim." Biçim derken pratik yaşam, savaşım noktasında diyor. Fakat zindan koşullarında bu mümkün değil. Yani "zindanda olmasaydım, taktikte savaşta zafer, yaşamda özgürlük bunu denerdim" diyor. Yani "böyle bir eylemim olmadan da ben bunun gereklerini özgür savaş, yaşam koşulunda yapmayı da çok isterdim" diyor.

# Komünar

"Bu Newroz'da ayağa kalkan binlerce çocuk yüreğinin masumiyetiyle buluşmak, bu vasiyetin takipçisi olmakla mümkündür. Bu büyük savaş istemi, özgürlük istemiyle birlikte zindanın tutsakladığı koşullarda çocuk yüreğinin masumiyetiyle buluşmak. Bu vasiyetin takipçisi olmakla mümkündür. Özgürlük tutkum çok büyük, bu tutkuyu yaşam gücüne dönüştürebilmek için tek varlığımı, kendimi Başkan APO'ya adıyorum." Dönüştürebilmek için, yani bir yerde bu özgürlük tutkusunun yaşamsallaştırılmasının, buna dönüştürülmesinin bir gereği olarak kendini adamaktan bahsediyor. Buna güveniyor.

"Kadınlar küllenen Kürt ateşinin kıvılcımlarıdır. Küllerinden yeniden doğmayı başaran, bunun kıvılcımı olabilen her kadın, özgür Kürdistan'ın dokuyucusu olacaktır. Ancak bu bile Başkan APO'ya cevap olmaya yetmez. Cevap olabilmek için karartılan her yüreğin ateşte arınması gerekir. Ancak kendimi, kendi yüreğimi verebilecek güçteyim. Kendimi Newrozlaştırırken, beynimi ve yüreğimi, bedenimin her hücresini bu öğretinin yoluna adadığımı bir kez daha belirtiyorum. Bağlılık andımı yineliyorum."

Halka hitabı var, emekçi Anadolu halklarına hitabı var. Hepsisi çok değerli ve bir manifesto gibi. İnsanlığa da var, herkese var. En son kadın yoldaşlara;

"Başkan APO'nun öğretisi ve Zilan yoldaşın vasiyeti bizlere yürümemiz gereken yolu göstermiştir. Bize düşen görev anlamak, kavramak ve uygulamaktır. Bunun yolu günlük parti içi sınıf mücadelesini yürütmek, kadın savaşçılar olarak bu mücadelenin öznesi haline gelmektir. Bu savaşta temel silahımız YAJK'tır. YAJK'ı büyütmek, kurumlaştırmak için her kadın savaşçı bugüne kadar gelişen deneyimleri iyi özümsemeli, şehitlerin öğrencisi olmalı, günlük yaşam içinde kendini her an yaratmanın savaşımını vermelidir. Kadının öncüleşmesi cins kurtuluşunun basit bir gerçekleşmesi değildir. Sistem bunun binlerce düşkünleştirici seçeneğini sunmaktadır. Başkan APO her şeyden önce kadının ve erkeğin hareket ettiği zemini değiştirmek iddiasın-

dadır. Bunun pratik öncülüğünü her an Parti Önderliği'nin şahsında görmek mümkündür. Bu anlamda her YAJK üyesi, parti zeminini farklı yaşam anlayışlarını ideolojik politik örgütlenmenin fırsatı olarak gören ve değerlendiren tüm anlayışlar karşısında mücadele etmektedir. Yoğunca bir kesimlerin yaşadığı çok sahte, keyfi yaşam zeminleri olmaktan çıkarılmalı diyorum." Kadın savaşçılara bunu vasiyet ediyor. "Kadın şehit yoldaşlarımız bunun mümkün olduğunu soylu eylemleriyle ispatlamışlardır. Onlardan öğrenmeyi bilelim. Büyük tutkuların savaşçısı olalım."

Aslında sıradan bir duyarlılığı, sıradan bir yüreği olan için bile -sadece sarsıcı değil- bir kutsal kitap kadar öğretici değerlendirmeler yapıyor. En güzel anlamayı bilen bir yoldaş olarak Fikri Baygeldi'den bir iki alıntı yapmakta da büyük yarar vardır. İşte bu da; "Amed'in Lice ilçesinde iyi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldim" diyor. "Sakarya cezaevinde kaldım, Sakarya'dan İstanbul'a getirildim, 94'de örgüt üyeliğinden ceza aldım ve Çanakkale Cezaevine geldim. Yaklaşık 4 yıldır da bu cezaevindeyim.

"Başkanım, seni çok seviyorum. Sana karşı duyduğum sevgiyi ancak senin çerçevesini belirttiğin aşk kavramlarıyla açıklayabilirim. Bu yüce ve kutsal bir aşktır. Senin şahsında insanlığa, halka ve şehitlere aşık olma olayıdır. Çünkü sen hepsinin toplamısın. Hepsini yaşatan ve üst düzeyde yaşayan bilge bir kişiliksın. Sen bir birey değil, bir toplumsun, bir sınıfsın; bir toplum, bir sınıf olduğun içindir ki emperyalizm bu kadar pervasızca sana yöneliyor. Emperyalizm ve onun uzantılarının en çok korktuğu şey, Kürt'ün iktidar gücü olmasıdır. Bugün Kürt'ün bu aşamaya gelmesinde en temel şeyi senin büyük çabaların, senin kararlı ve inançlı bir biçimde köle Kürdistan üzerine gitmesidir. Senin bu büyük çabaların büyük meyvelerini tek tek veriyor.

"Partiye dayatılan marjinalleştirme olayı boşa çıkarılmıştır. Senin uyguladığın tarz UNİTA'cılığı ölü doğurmuştur. Şemdin unsuru şahsında boşa çıkarmıştır. Hiçbir güç artık PKK'yi durduramaz. Çünkü PKK insanlığa

# Komünar

mal olmuştur. İnsanlığın ve doğanın kurtuluşunu hedefliyor." Doğanın kurtuluşunu da eklemesi önemlidir "Ve bunu pratiğinde kanıtlayan bir harekettir.

"Başkanım,

"Ben kişiliğimde birçok parti dışı anlayışlar taşıyorum. Bu taşıdığım anlayışlar genelde eski Kürt gerçekliğinden farklı değildir. Yani Amed kişiliği için belirttikleriniz en çok benim için geçerlidir -ki bunları çeşitli süreçlerde yaptığın çözümlerle dile getirmiş, geniş geniş çözümlerini yapmışsındır-. Bu nedenle sorunları tekrar dile getirmek istemiyorum. Konferansa sunduğum raporunda bunların hepsini açmışımdır. Artık bilinen sorunları tekrar tekrar dile getirmekten ziyade, bunun pratiğini gerçekleştirmemiz gerekiyor. Biz ancak ve ancak bu yöntemle yaşamda gerçek özgürlüğü ve savaşta zaferi yakalayabiliriz. Şehitlerimiz bizden birer demagog olmamızı istemiyorlar. Bizden sözüyle, kişiliğine kavuşmuş erdemli kişilikler olmamızı istiyorlar." Yani söz ve eylemin birleştiği kişilikler. "Ki, Sema yoldaş son bıraktığı mektupta bu sorunlara özellikle dikkati çekiyor. Sema yoldaş benim komutanımdır ve bu eylemiyle komutanlaşan Kürt kadınının sadece askeriyim. Asker komutanının talimatı doğrultusunda hareket etmek zorundadır. Ve ben bu zorunluluğun bilincindeyim. Gerçekleştireceğim eylem bilincine vardığım şeyi hayata geçirmektir. Sana ve kahraman şehitlerimize layık olmanın yolunun da buradan geçtiğine inanıyorum. Bu eylemimle Sema yoldaşın eylemini daha da görkemli kılacağım ve düşmanın beyninde bir B-7 roketinin patladığı gibi patlayacağım" Buradaki fark, derinlik var olan bazı eksiklikleri tamamlamak; erkek kişiliğindeki eksikliği, hem de diyor. "Çözümlediğimiz Amed kişiliği temelinde böyle kahramanlık eylemiyle tamamlamayı" hem düşünmesi, hem onu muazzam hazırlıkla pratikleştirmesi gerçekten destansıdır.

Bir de eylemiyle komutanlaşan Kürt kadınının sade bir askeri olmak. Şimdi burada tabi anlam derinliği var; büyüklük burada. Bu arkadaşımızın çok okuduğunu ve bu eylemi

için yıllarca düşündüğünü bir yazıdan da biliyorum. Öyle hemen bir günde hisse kapılarak eyleme geçmemiş. Yıllardır bütün kahramanlık eylemlerini okumuş. Türkiye'de kendini yakan, ölüm orucuyla şahadete giden değerli kadın militanları oldukça özümsemiş, etkilenmiş ve bizim bütün diğer şehitleri özümsemiş, aydın bir kişilik. Fazla sınıf sorunu, yani maddi zorluklardan ötürü de katılmamış. Son derece inançlı, bilimsel ilkenin bir gereği olarak katılmış ve bu partileşmeyi gerçekleştirmiş. Hayli farklı biri ve daha çok da bizim çözüme çalıştığımız insan olmayı bilmiş. Eminim ki yaşasaydı bu büyük irade, büyük düşünce gücüyle en sevilen bir yoldaş olacaktı. Keşke yaşayabilseydi, onları yetiştirebilseydik. En azından biraz katkımız olabilseydi veya sizin fazla değerini takdir edemediğiniz nokta bu. Bu da çok çarpıcı. Halen eğer etkilenmezseniz, onun için diyorum yaklaşmayın gerçeğimize, saygısızlık olur. Bakın diyorlar ki, "biz dışarıda olsaydık". Sanıyorum en iyi bir ko-



muta kişiliğinin gereklerini, her savaşta, her çalışmada sergilerlerdi. Bu temelde büyük bir gerçekleştirmedir. Biz bunu esas almak zorundayız. Bunların gerisinde olan için yazılıyor; "sahte özeleştirilerle, hele hele bir de düşmanın bel bağladığı kadın ve erkek kişilik ilişkisi tarzlarıyla olamayız" diyor. Bu şahadetlerin ikisinin de anlamı burada. Size çok sert bir

# Komünar

eleştirir vardır. Kesin dikkate almanız gerekiyor. Ben de tabii ki oportünistlik yapmayacağım. Bunun gereklerini yerine getireceğim.

"Daha ilginç bir paragrafı da alalım. Bunu bunun için almakta yarar var; kendi içinde yoğun bir hem kadın cins savaşını, hem sınıf savaşını yaşatmış bir yoldaş. Sanırım halen yanı başındakiler bu savaşımın derinliğini anlamamışlardır. O'nu açmakta yarar görüyorum. Cezaevindeki sorumlumuz M.Can Yüce yazıyor:

"Önderliğin 8 Mart'ta yaptığı konuşma Sema arkadaşı çok heyecanlandırmış ve etkilemiştir. Bunun üzerine düşünce ve duygularını 9 Mart 98 tarihinde günlüğüne şu şekilde yazıyor;

"Başkanın değerlendirmesi, bir eylem kılavuzu, yeni bir yaşam manifestosuydu. Önderlik bugüne kadar yaptığı kadın çözümlerini ve sosyalizm, ulusal kurtuluşçuluk, özgür yaşam tespitlerini bu gece oldukça cesaretli tespitlerle taçlandırarak bir kez daha hepimizin özlemlerinin, tutkularının dili ve yüreği oldu. Bu kim ne derse desin APO öğretisinin olgunlaşmış ifadesidir. Kadın eksenli kurtuluş ideolojisi tanımını, sözcükler yeni gelse de, bizlerin kavrayamadığı Önderlik çizgisinin kısa ve net bir özetidir. Özgürlük arayıcısı olan her insanın, her Kürt'ün ve her kadının kölelikten büyük arınma yolunun müjdesi ve çağrısıdır. Bu 8 Mart'ta atılan bu şiarı, verilen müjdeyi, yapılan çağrıyı, Newrozlar'a taşımak, 8 Mart'tan 21 Mart'ta insan bedenleriyle kurulmuş kızıl köprülerle bağlamak insanlığa, Kürtlere ve kadınlara taşımak gerekiyor." Burada günlükten yaptığım alıntıya ara vererek hemen hemen aynı ifadenin son mektubuna da geçtiğini tekrarlamak gerekiyor. Son mektubunda da şunlar yazılı;

"Başkanım bu temelde beynimi, yüreğimi, bedenimi 8 Mart'tan 21 Mart'a ulaşan ateşten bir köprü yapmak istiyorum." Arkadaş 9 Mart tarihli günlüğüne düştüğü notta şöyle devam ediyor; "Milyonlarca insanın, kadının ve erkeğin basit ve ucuz yaşam alışkanlıkları içinde tükenmekte olan özlerinin bir zerrecik olsun sağ, canlı ve temiz kalan yönüne yapı-

lan yeniden dirilirken kendini zaferin teminatı yapma ve bu erdemli yolda büyüme çağrısıdır. Ben bu çağrıda kendimi, kendi arayışımı, Besen'in arayışını, Delal'ın arayışını, bizi Lübnan sahasında bir araya çeken arayışı gördüm. Bu gece hep şehitlerimizle olacağım. Benim için oldukça güç veren kadın şehitlerimizden Mine, Delal ve Beseler'i anma cesaretini kazandıran bir güç oldu." Biraz anısından uzak düşmüş bu konuşmayla "bu cesaretini bana kazandıran güç oldu" diyor.

"Nasıl ki gökyüzünde iki güneş olmayacaksa, bizler için de iki kurtuluş çizgisi, iki ideolojik merkez, iki politik güç olamaz. Kendimizi her türden gelenekselliği aşarak tek merkeze bağlanmak zorundayız. Ufkumuzda tek güneş, Parti Önderliği olmalıdır." Belli ki Sema arkadaş eylemine karar vermeden önce, düşünsel ve ruhsal hazırlığını önceden yapmış ve tamamlamıştır." Bu biçimde bahsediyor. Çok daha güçlü örgütlüyor kendisini ve başarıyla tamamlıyor. Diğer özeleştirir raporu, 19 Mart raporu var, orada yaşadığı cins ve sınıf savaşımı kırılganlıklarını anlatıyor. Bulamadığı yanıtları, onun yarattığı acı, üzüntüleri dile getiriyor. Bir kez daha son cümle; "Partinin her türlü kararını saygıyla karşılayarak irade mi katacağımı belirtiyorum, bağlılık andımı tekrarlıyorum" Burada sadece bu eylem değil, partinin belirteceği her tür kararı diyor. Her tür kararın içinde, orada partiyi temsil edenler eğer; "Senin böyle bir eyleme hazırlandığın belli oluyor. Biz daha faydalı olması açısından bundan sonra bir Partili gibi yapabileceğin işlerin daha da başarılı olacağına inanıyoruz" deseler, bu eylemi gerçekleştirmeyebilir. Ama derinlikten yoksun oldukları için, onunla bu hususu tartışmıyorlar. Buna uzun süreden beri güç getirememişler.

Dikkat edilirse çoğunuzun tarzında intiharvari yan ağır basıyor. Ama bizim burada sürekli yaptığımız çözümler, bu intihar eyleminizi durduruyor ve uzun vadedeki bir savaşa dönüştürüyor. Bunu bilen bir arkadaş "dışarıda olsam, uzun süreli savaş militanlığını tercih ederim" diyor. Ama orada da mutlaka bir büyüklük yapmak istiyor. Önünde çok

# Komünar

büyük bir-iki seçenek var. Yani bir seçeneğe kendini mahkum etmiyor. Bir büyüklük de burada. Tercihini daha zor olandan yapması, büyüklüğünü bir kat daha artırıyor. Bu çok daha çarpıcı. Eğer sizin konumunuzda olsaydı, bunu da başarıyla yürütecekti. Bu, dönemin yapıya, kadro adaylarımıza en çok ulaştırmaya çalıştığımız bir sonuçtu. Burada en iyi anlayan ve ona yanıt olan kişiliktir diyebilirim. Bir düşünce derinliği kadar, bir dürüst partili olmanın çarpıcı ifadesi söz konusudur. Kendisi ile boğuşmuş, sonuçta çok güçlü bir karar ve kendini terbiye etme gücüne ulaşmıştır.

8 Mart konuşmaları önemliydi. Bakın sizin çıkarmadığınız bütün sonuçları, o zor koşullarda çıkarmış bulunuyor. "Kim ne derse desin" diyor, oradaki "kadın kurtuluş ideolojisi, özgür yaşam manifestosudur" derken, en iyi anlayanlardan biri olduğunu söylemek mümkündür. Orada oldukça çarpıcı ve yenilik içeren birçok değerlendirmeler yapmışım, hepsini özümseyor. Ve ideolojik-politik merkez; bunu da Parti Önderliği'nin temsili tarzında dile getirmesi çok büyük karar ve değerlendirme gücüdür.

Görüldüğü üzere, bu şahadetler gerçekten hem çok büyük, hem de büyük güçlendiren şahadetlerdir. En önemlisi de burada bir umutsuzluğun değil, muazzam bir yaşam tutkusunun, bir zafer tarzının şehitleri olmalarıdır. Burasını çok iyi açığa çıkarmamız gerekiyor. En ufak bir yetersizliğin şahadetleri değil, kendilerini en çok tamamladıkları, en çok kendilerini kusursuz kıldıkları noktanın şahadetleridir. Gerçekten bu partinin, bu ordunun en üst düzeyde gerçek komuta ve savaşçı kişilikleri oluyor. Gözlerinizin önündeki bu gerçekleri savsaklamak, başka kılıflara büründürmek kesinlikle mümkün olamaz. Hiçbirinin gücü de, kurnazlığı da buna yetmez. Ama gereklerini yerine getirmeye de hepinizi çağırıyorlar.

Benim için söyledikleri daha anlamlı ve daha ağır görevler oluyor. Başımızı her zaman büyük sorunlarla uğraştırdık, burada çok daha büyük tabii. Unutmayın, sizin çözüm diye dayattıklarımızın hepsi yerle bir edilmiştir. Sev-

gi, kadın-erkek ilişkisi boyutunda yapılanlara büyük eleştiri var, ama diğer yandan büyük bir aşka çağrı da var. Nasıl altından çıkacaksınız? İnkara gelmez, çok net! Öyle uyduruk duygular burada yok. Fikirsiz, ucuz yaşamalar burada yok. Savaşsız aşk yok. İlkesiz, ucuz güdülere dayalı hiçbir şey yok. Çok büyük sevgi var, çok büyük yaşam tutkuları var. Bunların hepsine yanıt olamazsanız, ben sizi bu değerlerle kıyasladığımda hükmümü vereceğim. O büyük vasiyete karşı isterseniz kırk takla atın, numaradan numaraya girişin; çok açık ve doğru gücünüzü geliştirmenizde bize rehberdir.

Sema Yüce'nin mücadelesinde, özellikle parti içi savaşında -kısmen Zilan'da da vardır- gereken yeterli yaklaşımları bulamıyor. Yani o etrafındakiler de partili ve doğruları söylüyorlar, ama biraz ideolojik kurulum temelinde ve çok somut, gerekli olduğu kadar da yerine getiremiyorlar. Bu çok genel bir durumdur ve saflarımızı da zorluyor, ama çok zor bir gerçekleştirme biçimidir. Benim tarzımda bu cevabı iyi yakalıyor. Özgürlükte buluşma olarak değerlendiriliyor. Yalnız bunu taklit etmeniz birçok çarpıklığa yol açmıştır. Bence bu uyarıdan da yola çıkarak bu taklitçiliğe son vermek gerekiyor.

Nereden bakılırsa bakılınsın erkekte Fikri Baygeldi'deki hem çok değer veriyor, çok seviyor. Dikkat edilirse sevgi, aşk sözcüklerini çok değerli anlamda kullanmıştır. Ve bu kadın yoldaşları da çok iyi incelemiş ve onları özümsemiştir. Öyle cahil birisi değildir. Ulusallık derecesinde görüyor ve bağlanıyor. İşte bizim özlediğimiz bağlılık bu temeldedir. Bunu saflarımızda acaba ne kadar uyguluyorlar. Bir sürü kadın militan var aslında. Onları ne kadar inceliyorlar, somutta olduğu gibi değerlendiriyorlar. Erkek kişiliklerinin de bu yönlü çok önemli görevleri var.

Burada Zilan ve Sema -Serhıldan- kişiliğinde ucuz bir kadın olmak istemiyorlar. "Başlangıçta 'kadın düşürücüdür' sözünü büyük bir rahatsızlıkla karşıladım ve asla böyle bir kadın olmayacağıma o zaman karar vermiştim. Ne düşen, ne de düşürülen bir kadın olmama-

# Komünar

ya çok büyük bir çaba harcadım" diyor ve sonuna kadar bunun savaşıyla yürüyor. Aslında vazgeçmiyor, oradaki yoldaşlarla bir sevgi paylaşımını doğru temelde, sanırım gerçekleştirmek istediğimiz temelde gerçekleştirmek istiyor. Yanıt alamayınca iki duygu arasında eziliyor; bir doğru sevgiye ulaşamama, bir de yanlış anlaşılma. Bu şiddetli kırılmalara, acılara yol açıyor ve karşı taraf bunu anlamıyor. Hep ideolojik doğruları dayatma adı altında kuru, anlama derinliği olmayan bir yönetim, bir merkez dayatıyor. Onun için diyor; orada iki merkez olmaz. Sanırım bunu kastetmek istiyor. Merkez tektir, güneş tektir. Sonuca buradan gidiyor ve biraz da hatasının telafisi söz konusu burada. Neden bölme kişilik şahsında bir merkez gördü, ona özeleştiridir. Son şehidin bunu dile getirmesi ve zaten bir iki cümle sonra kökten kopuştan bahsediliyor. Bu anlayışta onu belirtmesi önemlidir. Bireysel, keyfi kişiler seçme, merkezler seçme, partiyi kişilerin şahsında tanıma; burada şiddetle onu mahkum ediyor ve kendisine de son bir noktayı koyuyor. Bu çok çarpıcı.

Önderlik olayındaki gerçekleşen özgürlük, bütünüyle ilkesi ve uygulamalarıyla güneş kadardır. Katılmamız gerekir gibi bir kesin sonuç var. Zilan'da daha teorik, daha ilkeliken, Sema'da daha sorunlarla boğuşma ve pratikleşmeye doğru bir tamamlama olayı var. Fikri'de de bir tutarlı erkek kişiliğinin nasıl yeniden şekillenmesi gerektiğine dair çok duyarlı, anlamlı yanıt var. Zaten kendisi de söylüyor. Bunlar büyük gerçekleştirmelerdir. Sadece büyük sözler değil, büyük eylemlerdir.

Bize düşen bunun ne kadar gerçekleştirebileceği sorundur. Sizlere de bir halk olarak, bir partili, bir kadın olarak vasiyetleri var. Ama en çok da bana. Kendilerini adamaktan bahsediyor, o zaman ben kendi gücümü bunun için kullanacağım. Sınırsız adamaya karşı, sınırsız bir yanıt olabiliyor, oluyor da. Yani hem erkekten, hem kadından kendi devrimcileriyle, kendi savaş ustalığında, yaşamda özgürlük düzeyini gerçekleştirme ustalığında neler yapabilirim? Bu da biraz bana kalıyor. Dogmatik bağlanmamak gerekir. Zaten bu va-

siyetleri içinde var: Çok somut olmak gerektiği dile getiriliyor. Çok sahte özeleştirinin kullanılmaması gerektiğini söylüyorlar. Bu da çok çarpıcı.

Çok büyük yaşam isteği, çok büyük eylem isteği var ve gerçekleşiyor. Çok büyük yaşam isteği, yaşamı çok büyük sevmekten, aşk düzeyinde ve ondan bahsediyorlar. Ama o da işte olmuyor. İlkesi olmadan, örgütsel çabaları olmadan bu büyük yaşam gerçekleşemez. Ben deli değilim. Neden bu kadar örgütsel olabiliyorum? Milyonları nasıl ve neyle her tür fedakarlığa yatırabiliyorum? Örgütsel gücümle. Çok küçümsediğiniz, hep sıkıldığınız örgüt ilişkileriyle oluyor. Büyük yaşamın başka bir yöntemi yoktur. Sizin bütün yaptıklarınız örgüt gücünü dağıtarak bir yaşama ulaşmak. Bu, düşmanın ezelden beridir uyguladığı "sen köle kalmaya mahkumsun" ilkesine göre yaşamaktır. Çünkü güçsüzleşenin, büyük yaşamı olamaz. Hanginiz burada ağır bir cezayla çarptırılrsa, birisinin yüreği "ah" bile demez. Çünkü örgütsüzsünüz.

## **Örgütlülük Yoldaşlarınızla kurduğunuz İlkeli bir bağlılıktır Buna sevgiyi de Duyguyu da katmalıyız Ama ilkeli olmak esastır**

Örgütlülük; yoldaşlarınızla kurduğunuz ilkeli bir bağlılıktır. Buna sevgiyi de, duyguyu da katmalıyız. Ama ilkeli olmak esastır. İkelilik nedir? İkelilik; bir savaş için gerekli olan bütün örgütsel bağları, yani köprüleri kurmaktır. Yok, hazır örgütü bile dağıtmak en çok hoşlandığımız işlerdir. Demek ki, büyük özgür yaşam için en çok gerekli olan Önderlikte kendini ifade eder. Örgütselliğin, yani yoldaşlarla, halkla bağlaşmasının ilkeli, çok örgütlü biçimini kişide yakalamak. Herkesin biraz değer verebileceği güneş parlıyor, bizi sonuna kadar temsil eder, akıllıdır, yaptığı işin bilin-



# Komünar

cindedir, gücündedir. Bunun dışında seviyeli, saygılı, sevgili bir yaşamın yolu yoktur. Örgüt yetkilerini gasp ederek, örgütün kuru tüzük esaslarına dayanarak, hatta biraz da gözükara kendi köhnemiş güdülerini dayatarak, bırakalım büyük bir yaşamın sahibi olmayı, büyük emekle hazırladığımız özgür yaşam olanaklarını yerle bir eder. Hele bir de buna hamalvari veya güdüler sınırına inmiş, ne verirsen ona razı, yaşam adına bir kırıntı da bulsa razı bir kimlikle büyük yaşam talebine asla ulaşamaz, layık olunamaz. Bunlar da yetmiyor.

Bunlar işin asgari olması veya olmaması gereken hususları iken, büyük yaşam aynı zamanda geliştirilmesi gereken yaşamdır. Güzel yaşamın büyük, kutsal ilkeleri kadar onun gergef işlemesi gibi ilmik ilmik dokunması gereği vardır. Gözle, davranışlarla herşeyin estetik, yani güzellik sınırlarında yürütülmesi gerekir. Büyük yaşamın özü örgütse, örgütlülük düzeyiyse, bunun elbisesi de güzel nakışlardır veya böyle bir dokumayı gerektirir. Nedir bunlar? Dildir, davranış güzelliğidir. Böyle olunmadan büyük sayılır, sevilir bir yaşamın sahibi olunamaz. Hayret ettiğim nokta; neden bugüne kadar düşünemediniz? Ve çok sevmek ve sevilmek istiyorsunuz, ama gereklerine de bu kadar ters davranıyorsunuz. Neden? Bugünde en çok sorgulamanız gereken yönünüz budur. Bu yoldaşların bana kendilerini büyük adaması acaba boşuna mı dersiniz. Değil! Ben onlardan daha fazla, eskiden beri adamıştım. Onları bir yanıtıdır. Nasıl adadım kendimi? Bunu açtım herhalde, bugün dolayısıyla biraz daha açmakta yarar var.

Genel geçer ölçülerle ne beğenirim, ne de kendimi beğendirtirim. Ama çok eskiden beri hem bana hakim olan bir duygu, hem de giderek kişilik pratiği olarak geliştirdiğim husus; özgür veya özgürleşmesi gereken bir kadın kişiliğine göre nasıl kendimi amansız müthiş yaparım? Bu yoldaşların aslında biraz dile getirdikleri benim bu çabalarımla olmuştur. Daha çocukken erkeklerimizin kendilerini beğendirme ölçülerini neler olduğunu ve nasıl yaklaştıklarını halen hatırlıyorum. İsim düzeyinde bile bazıları aklımda. Ceplerinde yuvar-

lak küçük bir aynaları, bir de tarakları vardı. İki de bir açar, saçlarını tararlardı. Bunun pek fazla bir çekicilik yaratacağına o zamandan beri inanmadım. Ama o güne göre ölçüler bunlardı. Kadın da bundan farklı değil.

Şüphesiz kendini bir insan olarak, yalnız kadına değil, halka da beğendirmek için akıl almaz bir savaşım yürüttüğüm biliniyor. Bu her düzeydeki bir savaştır. Her boyutta, tek boyut da değil. Çok yönlü ustalıklarla işlenmiş bir yaşamdı. Bazıları halen benim bir sırrım olarak değerlendirmek istiyorlar, ama öyle değil. Emekle kendimi hazırladım. En büyük eleştirilen benim Kürt halk gerçeğinde, genelde de, ama giderek en muarızlarımızın bile bize öykünmekten geri durmadıkları, hatta düşmanımızın da oldukça saygılı olmaya çalıştığını biliyorum. Ve halkımızın da derinden bir bağlılığı, onun büyük bir boşluğunu, zihinsel ruhsal açlığını gidermenin büyük ustalığını göstermekle bağlı.

Şimdi kadın söz konusu olduğunda bu biraz daha derinleştirilmiş. Özgün bir kişiliği gerektiriyor. Çok değişik bir kadın kazanım dilim vardır. Hem kültürü, hem pratiği aslında oldukça kapsamlıdır. Sanmıyorum içinizde bu konuda biraz araştırmak isteyenler olsun. Bu yoldaşlar, -bunu biraz partiyle olan yoldaşlar olduğu için söylüyorum- kendi içlerinde çok eleştirel, savaşıdır. Halen de sürdürüyorum: Benim için beğenmek ve beğenilmek bitmiş bir savaş değildir. Bunun için de ilkel er giderek tanrısal sınırlara kadar dayanır. Tarihin ilk dönemlerine kadar, geleceği de kuşatır. Hoşlandığım bir savaş türü.

Erkek tarih boyunca bir silahı iyi kullanır, bu onun hoşuna da gider. Erkek egemenlikli çirkin anlayış dediğimiz de budur. Kadının zayıflıklarını kadına karşı bir silah olarak kullanır. Ben bunda hep çirkinlik gördüm. Başından beri herhangi bir öğretiyi okumadan önce derinlikte bile böyle kadının zayıflıklarını, erkeklerin tek yönünü değerlendirmelerini, kendilerine avantaj çıkarmalarını kesinlikle kendi gururuma yakıştırmadım. Farklı olmam gerektiği kararını o zaman verdim. Kadınların alıştırılmış olduğu erkek olmamayı daha o

# Komünar

günlerde kafama koydum. Bu nedenle anam bana göre ve benim kadına göre fazla bir kişilik olamayacağımı dile getiriyordu. Yani ne bu kadına göredir, ne de kadın buna göredir. "Bizim oğlan akrabaları gibi olamayacak. Yani efelek oğlum aile sahibi olamayacak" anlamında endişeleri vardı. Aslında çok ahım-şahım bir kişilik olduğumu söyleyemem, ama toplumun bütün bireylerinin, kadın ve erkeklerinin rahatlıkla içine girdikleri yaşam benim için Kaf Dağı'na, Ağrı Dağı'na çıkmak kadar zor geliyor. Ben sizi esas alamam. Ben böyle olamam diyordum. Ve bu beni hep arayışlara itti.

Hemen şunu da belirteyim ki, kadından uzak durmak kadar ilgi yüksekliği de atbaşıydı. Feodal, dini ideolojiye göre Fatma'nın günahkarlığını halen çok iyi hatırlıyorum. Gerektiğinde 300 metre mesafeden bakmak, ama diğer yandan daha gizli duygularla da: Neden böyle oluyor? Neden şu kızı şu erkek istiyor? Şu adam şu kızı şöyle oldu, bunlar böyle olmamalı gibi değişik duygular altında da kalıyordu. O günün düzeyi böyleydi. Bunlar devam etti. Bu ortaokulda, lisede değişik aile ve sınıflardan gelen kızlar benim için ulaşılması çok zor, benim onlara ulaşmayı kabul etmem de çok zordu. Başkaları için çok rahat olan bir-iki sözcük konuşmayı bile gerçekleştirdiğimi düşünemiyorum. Bu üniversiteye kadar da devam etti, son sınıfa kadar. Ankara gibi bir merkezde bu gücü ne gösterdi? Kendimi de oldukça iyi sakladım. Kadına bu düzeyde verdiğim şey vardı, değer var. Bu daha doğrusudur. Yani başımdakiler çok gözü kara, çok rahat, kendilerini düşürdükleri de desem doğru olur. Ben yine umutlarımı yitirmeden bir yaklaşım elde ediyordum. Daha bu partiye başlamadan önce kadın gerçeği şahsında bir yurtseverlik duygusunu yakaladığımı veya bir yurtseverlik duygusunun gerekli olduğunu sonuç olarak kendime belirttim. Yani sevebilmenin bir şartı, yurtseverlikle bağlantılı olması gerekir. O kadar.

Daha sonra böyle partileşmeyle birlikte kadınla işe başlamam var. Biraz güçlendiğim bir süreçtir, ama aynı zamanda gerçekten en zorlandığımız bir süreçtir de. Bunun hikayesi

çok işlenmişti, açmayacağım. Halen o ilişkiye yönelmemin içinde yurtseverlik var, sosyalizm var, hesaplaşma var. Büyük bir cesaret, fakat böyle kapanamaz. Sonuçları biliniyor; devletle savaşa kadar götürdü. Öyle kadın savaşı nedir dersiniz, adım attığım bu ilişki beni TC ile büyük bir savaşa kadar sürükledi. Bu savaşın sonuçları özellikle 76'dan 86'ya kadar çok iç içe, adeta cephe savaşı gibi, daha sonraki yıllarda cephe gerisinde yürütülen savaşlardır. Sizin bu savaşları sıradan basit vermeniz şaşırtıyorum. Herhalde diğer savaşları da büyük vermeyişinizin bir nedeni de budur.

İncelemenize açmıştım bu süreçleri, bu yoldaşlarımız sanırım biraz incelemişlerdir. Ve gerçekten bu özellikle ruhsal iradeyi ayakta tutma, özgürlük ruhunu satmama, kadın konusunda genel geçer ölçülerle yetinmeme, ne

**Şunu hiçbir zaman unutmayın**

**Kadın erkek ilişkilerinde**

**Bu ilişkilerin merkezinde**

**Kalbinde devlet vardır**

**Şahadetlerimiz dolayısıyla**

**Bu büyük gerçeği**

**İfade etmem gerekir**

**Devlet sızmıştır**

**Bunun bilinçli bir ajanlıkla**

**Alakası yok**

**Objektif olarak devletin**

**En iyi sindiği, sızdığı noktadır**

**Buradaki devleti göremeyen**

**Bu savaşta herhangi tutarlı bir**

**Başarıya gidemez**

kendini kullanma, ne de kullandırtma gibi bir duruma yer vermeme. İçinde bambaşka bir sürü şey var. En önemlisi de devletin kendisi var. Şunu da hiçbir zaman unutmayın: Kadın erkek ilişkilerinde, bu ilişkilerin merkezinde, kalbinde devlet vardır. Şahadetlerimiz dolayısıyla bu büyük gerçeği ifade etmem gerekir.

# Komünar

Devlet sızmıştır, bunun bilinçli bir ajanlıkla alakası yok. Objektif olarak devletin en iyi sindiği, sızdığı noktadır. Buradaki devleti göremeyen -görülmesi gerçekten büyük bir anlayış ve duygu gücü istiyor- bu savaşta herhangi tutarlı bir başarıya gidemez. Ben biraz el yordamıyla, biraz da baskın çıkan yurtseverlik, partisellik görevlerimle kendimi yenilmekten alıkoydum. Farkımız burada. Yenilmekten alıkoyduğum gibi biraz da devleti yenmeye çalıştım.

Şimdi devleti yenmek sadece kaba istihbaratını, polisini, JİTEM'ini bilmem MİT'ini, özel savaş birliklerini atlatmak değildir. Daha fazla güç istiyor. Duygu yükü, ilişki tarzı onu yenmekten daha zordur. Bir alışkanlığı yenmek, kurulmuş bir savaş düzenini yenmekten çok daha zordur. Einstein bile "Bir alışkanlığı yenmek atomu parçalamaktan daha zordur" diyor. Burada bunlar var. Kendi alışkanlıklarını yenmek, herhalde en zor savaşlardan biridir. Kendi erkekliğini yenme, en ilginç de bu! Ve ben de bir Kürt erkeği olduğuma göre bazı özelliklerini mutlaka kapmışım, o erkeği yenmek gerçekten atomu parçalamaktan daha zor. Nasıl yendim? Kendimi sorgulamam gerekiyor. Sorardım; eğer sizin böyle bir kadınla ilişkiniz olsaydı ne yapardınız? En zavallı çoban erkeğimiz bile diyor, ben anında şöyle bellerdim. Oysa giderek ünü, adı yayılan bir örgüt, bir hareket Önderliği bir çoban kadar bile düşürülmedi. Burada büyük bir farklılaşma var, ayrışma var. Hakim erkeklik dünyasından kopuyorum. Büyük oranda darbelerle; vura-vura, vurula-vurula duyguda, düşünce, örgütlenmede, ama yenik düşmüyorum. Ve daha sonra bir özgürlük alanı kazanıyorum. Bu savaş belli bir aşamaya geldikten sonra, TC. büyük oranda ölümcül bir darbe almıştı. Köleleştirici birçok ilişki öldürücü bir darbe yemişti. Savaşmayan erkek öldürücü bir darbe yemişti. Tıkanan PKK merkezi bir darbe yemişti. Her şey kaçışla sonuçlandırılmak isteniyordu; kaçış eğilimi büyük bir darbe yemişti. Müthiş! Bunun için kullanılan kadın, en gelişkin ajan tipi olarak hem objektif, hem subjektif anlamda bir kadın kişiliği, ölümcül

bir darbe almıştı. Benim halim de çok zayıftı, ama yine de ayaktaydım.

Bundan sonra, kadın çözümlerine 87 Mart'ında başladım. O büyük savaşımın etkisiyle yakından bağlantılıdır. Her çözümlemelerde bir kadın çözümlemesini de birlikte geliştirdim. Ve bugüne kadar da devam etti bu. Herhalde iyi olmuştur. Çünkü büyük kadın kahramanlıklarının ortaya çıkışı, uzun vadeli savaş gerçeğinin yine gerçekleştirilmesi bu savaşımınla oldukça bağlantılı. Bunu çözemeydim ondan sonraki süreci de çözemeydim. Unutmayın ki, halen merkezi kadrolarımızın ezici bir çoğunluğu bu çözüm gücüne ulaşmaktan uzaktır. Tam tersine merkezimiz kof güdülerine düşmüş, liberalizm de demiyorum, düşkün düzenin gerisinde bir yaşam, ilişki alışkanlığına sahip. Böyle çok dogmatik, hatta Sema arkadaşımızın öfkesine yol açan kof bir ideolojik, dogmatik sınırdaki takılmış kalmışlardır. Birileri süper ihanete gidiyor, diğerleri örgütü içinden çıkılmaz, pratiksiz, kurutucu bir konumda bırakıyorlar. Ve bundan istifade yeni yetme kadrolar, savaşçılar olarak da sizler akıl almaz hatalarla, düşmanın veremeyeceği zararları başta da kendinize vererek çok tehlikeli bir konuma kadar gelebiliyorsunuz. Bu büyük çözümleme gücümüz, kazandığımız irade, sabır belki de bin defa PKK'yi, onun savaşım ordusunu yerle bir edebilecek tutum ve davranışlarımızın en üstten en alta kadar her düzeyde yıkıcı etkisini önlememi sağlamıştır. Yani kendimi hazırlama gücüm, herkesin "sırdır, nasıl yaşatılıyor, nasıl bunu yürütüyorsun" dediği noktayı, bu sabır mücadelesinin öğrettiklerinin ışığında yürütüyorum.

Gelelim bunun bir parçası olarak kadın yoldaşların adanma gerçeğine; burada özgürlük olayını netleştirdim. Hatta birçok yoldaşın kişiliğinde en kahraman kişiliğe, kadında özellikle sembol olabilecek özelliklere doğru da kavuşturduk. Siz belki buna biraz çarpılarak, sersemleyerek bakıyorsunuz. Ama bana göre -buna "ilmi, öğretisi" diyor Sema Yüce yoldaş. kadın kurtuluş öğretisini kastediyor- önemlidir aslında. Bu öğretiye başvurmadan

# Komünar

kadınla herhangi bir alış-verişiniz olmaz. Özellikle YAJK somutundaki kadınla ilişkilmeniz mümkün değil. Fikri Baygeldi kadar bir yiğitlikle, mütevazilikle bu öğretinin erkek boyutunda bir öğrencisi olmazsanız, sizin için kadın olmaz. Kadın için de; ateşin küllerinden kendini yaratma deniliyor. Çok büyük parti kişiliği, başta örgütlülük düzeni, bu da yetmiyor. Büyük yaşam tutkuları, -arzular da dahil her şeyde büyük bir yenilenme var. Ona ulaşmadıkça da adının önderlik gerçeğinde, dolaşısıyla tüm insan ilişkilerinde kendini yenilemesi mümkün değildir. Böylesine çok çarpıcı bir noktaya gelinmiştir.

Özgürlük tanrıçası adeta bağlılık istiyor, sadakat istiyor: yurtseverlik sadakati, eşitlik sadakati, güzellik sadakati. Bu sadakati, bu bağlılığı göstermeyenin kadınlığı da beş para etmez, erkeklığı de. Bu, soylu yaşamın gerçekleştirilmesidir. Ben tam ulaşamadım diye üzülüyorum. Ben dediğim gibi bunun bir savaşçısıyım. Kendimi sembolize etmiyorum. Gerçekten bundan da hoşlanmıyorum. Ama savaşçı kurnazlığı benim daha çok bayıldığım bir nokta. Böyle sembolleşen veya özgürleşen yaşam taçlanmasına karşı durumunuza çok üzülüyorum. Yetersizlikleriyle savaşmak be-

zel kadınlarla düşüp kalkmaktan ziyade; güzelleşen kadınla, güzelleşen insanla bir bütün olarak olabilmek benim bir tutkumdur. Öyle çürümüş geleneklerin yaşamı çoktan rezil olmuş bilmem şu ahlaki kuralın ne mal olduğunu ben çözmüş durumdayım. İster tanrı kaynaklı olsun, ister toplumumuzun kendine göre olmazsa olmaz kabilinden gördüğü ne olursa olsun, onu önderlik gerçeğinde aşmışız. Daha çok tercih edilen yön, bu işin zaferini sağlamaktır.

Söylemek hiç ayıp değil; ben bir özgür kadın olsam, öldürseler beni, biraz da güzelleşen bir kadın isem, mevcut erkeklığı paylaşmam imkansız. Hatta bende yine bu konuda bir duygu vardır. Nasıl oluyor da özellikle tutsak edilmemiş kızlar bu erkeklerle olabiliyor? Henüz olur diyebildiğim veya yanıtını olumlu verdiğim bir sorgu değildir. Olamaz gibi bir yaklaşımım var, olamaz da dikkat edilirse bu ideolojinin ayrılmaz bir parçasıdır. Erkek için de benzer bir sonuç çıkarırım. O kocaman erkeklığı nasıl böyle köleleşme yolunda bir kadında tüketiyor? Hemen her şeyinin odak noktasına alıyor. En çok yadırgadığım, utanç duyduğum bir yaklaşımdır. İdeolojimizde buna da çok etkili bir yer verilmiştir.



nim en gizliden yürüttüğüm bir savaştır. Çok kıskanç, çok ilkeli, çok yenilikli bir savaştır. İşte bu adanmışlığı biraz bu izah ediyor. Gü-

Katiyen geliştirmeye çalıştığım bir husus; yarıştı geliştirmeye devam et. Bunda bir vahşilik veya insanı belki çok zorlar ama, bana göre halen geliştirilmesi gereken bir yarış türüdür. En güzeli kim, bunun içinde de en yiğidi, en güçlüsü başta olmak üzere, söz, davranış en güzel heykelleri bile aratmayacak kadar kimde ne kadar gerçekleşiyor. Böyle bir çabam da var. Herhalde güzel bir çabadır bu. Zorlar sizi tabii.

Çünkü bu aynada kendinizi seyrettiğiniz de ah-vah demekten başka bir çareniz kalmıyor. Ama güzellik tanrıçası, tanrısı yolunda ol-

# Komünar

maktan da biz vazgeçmiyoruz. Ah-vah edeceğinize bir çare bulun, doğru yola girin.

Ben özellikle bu yoldaşların söylediği kadar adanmış, adanması gereken bir kişi olmayabilirim, ama öyle olmaya çalışıyorum. Bu Fikri'de kendini çarpıcı adıyor. Değerlilik adına yarışı sürdürmek gerekiyor. Zaten mevcut haliyle beğenilecek hiçbir yanımız yok. Ve bu vesileyle şunu da açıkça belirtmekten geri durmayacağım: Birçok beklentileriniz sizi hayal kırıklığına uğratabilecek. Çünkü önderlik öğretisinde bunların gerçekleşmesi çok zordur. Kızları çok büyük bir yarışa zorladığımız kesin. Zorlamak zorundayım. Çünkü bu büyük utancı, bu büyük zayıflığı ve bu büyük yaşam dışılığı aşmanın başka bir yolu yoktur. Çok sınırlı aşma gücünü göstermeniz, bu adanmışlığa yol açtığı gibi, herhalde en büyük kazanımlarından birisidir dememiz doğrudur, yerindedir ve buna artık dayanarak yarışı sürdürürseniz bu değerli yaşam, uğruna bu kadar adanılan yaşam kazanılabilmektedir.

Kendime çekmek zorundayım. Sanırım bu da çok soru işareti yaratıyor. Neden bütün kadınların çekim merkezi haline geliyorum: Kadının bağlanacağı doğru erkek gerçekleşmiyor. Bu konuda kesinlikle kıskanç değilim. Büyük bir sorumluluk, ağır bir görev olarak görüyorum. Bu aşamada kadın cehenneminden kadın cennetine yol almak için yapmam gereken bir iş. Zaten bu yoldaşlar bunu bildiği için "kendimizi feda etsek de bu yetmez" diyorlar. Bu noktayı sanırım bir vefa bir bağlılık olarak dile getirmek istiyorlar. Siz erkeklerin yarattığı ağırlığı durdurmak insanüstü bir çaba ister. Ben bunun ustalığını göstermişim. Siz her gün delmek istiyorsunuz bunu. Haksız, çirkin, anlayışsızlık ve zoraki irade dayatmalarını özgür kadın yükselişine karşı durduruyorum. Bu çok büyük çabadır ve gereklidir. Zaten bu yoldaşlar bana bunu vasiyet ediyorlar.

Kendilerini böyle adayarak kadında da şunu durdurmaya çalışıyorlar: O da çok dile getiriyor; düşürücülük rolünüzü oynamayacaksınız. Cinsel açlık en azından diğer açlık kadar gözü karalığa yol açar, bunu biliyorum.

Bizim soyumuzda, genelde de günümüz dünyasında bütün sınıf mücadelelerinin emperyalizmin lehinde halledilmesinde en etkili faktör olarak kullanılmıştır. Kadın sermaye, emperyalizm tarafından hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar topyekun sınıf savaşımına karşı en tehlikeli araç durumuna getirilmiştir. Zilan yoldaş bunu da dile getiriyor. Emperyalizmin kadını kullanması, buna çok daha ilkel dönemlerden kalma, bu son model baştan çıkarılma yollarıyla birleştirecek, tutarlı bir sosyalizm savaşçısı bu sorunu çözmeden milim kadar adım atamaz. Zaten Lenin de üstesinden gelememişti. Mao, bir küçük burjuva ilişkiye sahip olmaktan kendini alıkoyamamıştı, demesi de bundan ileri geliyor. Çok zor!

**Kendimi cins savaşımının**

**En yoğunlaşmış**

**İfadesi haline getirmişim**

**Tıpkı ulusal savaşın**

**Yoğunlaşan sosyalizm**

**Savaşımının eşitlik**

**Özgürlük noktalarındaki**

**O dağ gibi cins savaşımının**

**Gerçekten bir odağı**

**Durumundayım**

Kadını düşüren ve düşürülen bir nesne olmaktan çıkarmak bizim savaşımımızın en önemli bir yönünü teşkil ediyor. Kadını biz böyle terbiye etmek zorundayız. Başka türlü-sünü hiç kimse bizden beklememeli. Kendimi cins savaşımının en yoğunlaşmış ifadesi haline getirmişim. Tıpkı ulusal savaşın, yoğunlaşan sosyalizm savaşımının eşitlik, özgürlük noktalarındaki o dağ gibi cins savaşımının gerçekten bir odağı durumundayım. Ne yapayım? Sosyalizmi ilerleteceksek, ulusal kurtuluşta çok ciddi engelleri ortadan kaldıracaksak, örgütleşmede bir yıkılma, çözülme nedeni olmaktan çıkarıp bir sürükleme nedeni haline getireceksek, cins savaşımının yoğunlaşmış ifadesi olmaktan başka çarem yok.

# Komünar

Önderlik öğretisinin kadın boyutuyla anlaşılması gereken bir yanı da budur. Sema yoldaşın bahsettiği nokta da yine budur. Bu gücü göstermek gerekir. Çok büyük değerlendiriliyor bu mektuplarda.

Bu, ne İsa'nın havarilerinde, rahip ve rahibelerinde görüldüğü gibi cinsel perhizle, ne tutkuları uğruna dağları delen Ferhatlarla, ne de bilmem nelerle halledilebilir. Bu, daha fazla olmayı istiyor. Daha büyük bir aşama, işte orada da bu dile getiriliyor. İnsanüstü olma gibi bir şey. Ne yapayım? Böyle bir görev de başa düştüğüne göre; elden gelen yapılmak durumunda. Nereye götürdü bu? YAJK'ın oluşumuna, Önderlikle buluşmasına götürdü. Bunu önce çok mu istiyordum. Yok! Ama özgürleşme adımları geliştikçe çare olmaktan vazgeçemediğimiz için bu noktaya gelindi. Bu sizleri zorluyor. Zaten her sorun zorlamadıkça çözüme yaklaştırmaz. Dolayısıyla kötü bir şey değil, ama çözümsüz bırakırsanız bu çok kötü olur. Zorlanma çözüme işaretler, çözümü yalamaktır. Ayrıca bu bir uğraş da ister.

Bu iş gördüğünüz gibi insanlıkta ender rastlanan, büyük eylemlerle yanıtını bulurken, bu yoldaşların şahsında bizimki de, daha değişik kendini yakma demeyeceğim de, eritme, ilkenin giderek en ustalıklı güce dönüşmesine yol açmadır. Kadın gücüne dönüşümü çarpıcıdır. Şüphesiz kadın gücü elimizde bir silahtır. Zaten vasiyet ediliyor: Bu silahı çok etkili kullanacağız. Niçin? Bu köhnemiş erkek vatanına, özgürlüğüne, gücüne sahip çıkmak şurada kalsın; gücünü -ki o da ne kadar güçlüdür belli değil- en kaba bir cins gücüne kadar düşüren erkeği yenmek bizim şeref borcumuzdur. Bunu biraz YAJK'la sürdüreceğiz. Bir de düşen, düşüren kadın var. Bunu yenmeyi de YAJK'la yürüteceğim. Belli bir dönem bunlar çok gerekli. Gerekliğinde bir tanrı, tanrıça gibi bu gerçekleştirmeyi sağlayacağız.

Toplumun hafızası almıyor. Almıyorsa ben ne yapayım? Bu toplum sonuna kadar vatanlı, sonuna kadar güçsüz, sonuna kadar çirkin. Bu yönleriyle değer verilecek hiçbir yanı yok. Mevcut erkek onun bir parçası, mevcut düzen, statüko, kadın da öyle. Ne yapacağız

bunu? Ağlamaktan, sızlamaktan, çirkinleştirmekten başka hiçbir yanı yok. İşte tanrı, tanrıçanın hükmü bundan sonra başlar. Sen kaybetmiş, sen alçaklardansın. Buraya yücelikler gerekir. Biz onun bayrağını kaldırıyoruz. Büyüklükleri burada, çekim güçleri burada. Biz böyle olacağız. Biz köhnemiş değer yargılarına göre hareket etmeyeceğiz. Sema yoldaşın, "Başkan APO hakkında ne denirse denilsin, o ne derse desin" sözlerinde şu var; yazmış çizmişlerde kadınlara şöyle yapmaktan tutalım -ki bazıları böyle erkek mi olur diye eleştiriliyor- her tür eleştiri saldırı var. Ne denirse denilsin biz kendi yolumuzda yürümeye devam edeceğiz.

Bu yol gerçekten oldukça farklı, inişlerle-çıkışlarla dolu bir yüceleşme yoludur. İşte kadın için dediğim çekim gücü olma, bir öğretiyi kadar üzerinde duracağız. Yeni bir ahlaki oluşturacak kadar herşeyin üzerinde duracağız. Cinsi yönden çekici organlarından tutalım, onun beynine, duygularına kadar herşeyine yeni bir terbiye, yeni bir ahlak, yeni bir ideolojik öğretiyi olarak yaklaşabiliriz. Neden? Çünkü ortadakinin yanına yaklaşılacak tarafı yok. İşkence! Bana belki de yaptırılacak en derinden işkence nedir? Böylesine bir kadınla birkaç saat geçirmek; bundan daha ruhumu baskı altına alabilecek bir işkence türü görmüyorum. Ama tersi de biraz doğru: Beni yaşama çekecek ve savaş da dahil her tür işe koşturacak en güçlü itim nedeni nedir? Özgürleşen, güzelleşen kadın boyutuyla bu yaşam ve savaşta yol alır. Buna varım, bunu yaratıyorum daha doğrusu. Hayallerimi gerçekleştirerek savaş gücümü gerçekleştiriyorum. Zor bir iş! Herkesin belki gücü yetmez, ama bu büyük savaş başka türlü götürmenin de yolu, mümkünü yok.

Üzüldüğüm nokta; siz bunu çok geri, küçük amaçlı, biraz da bizi taklit mi etmek istiyorsunuz ne; "Başkanın yanında da kızlar var, "gel sicil amiri ol, mutfak memuru ol, büyük komutana bir şeyler hazırla kız!" diyorsunuz. Çok ayıp! Bende bu yok. Hiçbir kadını kendi hizmetimde, kendi istemimde çalıştırma amacım, ilişkim olamaz. Hatta güdülerimi tatmin

# Komünar

etme de dahil olamaz, olamaz, olamaz! Ben yokum bu işte. Ama bir güzelliği geliştirmeye sıra geldi mi, söz konusu oldu mu, hiçbir ahla-ki genel geçer ilkeyi dinlemeden ona sızar ve onunla yol almaya da çalışırım, büyük bir sa-vaş ustalığıyla. Sonuçları görüldüğü gibi fena değildir. Bu bizi halen bu savaşın en başında tutuyor. Ne kinimizde azalma vardır, ne çalış-ma aşkımızda, aynı zamanda düşünce derinli-ğimizde ve güzel davranışların sahibi olmakta da sanıyorum durum fena değildir. En karşıt-larımız bile uzattıkları dili artık geriye çeki-yorlar. Bir güzelliği, çekiciliği kabul ediyor-lar. Burası da o kadar önemli değil. Bir çağ sonra anlaşılrsa da, anlaşılmasa da o kadar önemli değil. Önemli olan bizim kendimizi tatmin etmemizdir. Doğruluğunu ortaya çıkara-nan kadar bu çok ileri, seviyeli bir savaştır. Gücünüzün bunu kaldıramayacağını biliyo-rum. Ama bize gerçekten tanrı hükmü kadar, yücelik hükmü de gereklidir.

O çok büyük yaşama saygı denilen nok-tada tam böyle olmak gerekiyor. Büyük ya-şam tutkusundan, öğretisinden benim vazgeç-mem olamaz. Hepinizden, hatta toplumdun, halkın kendisinden de vazgeçebilirim, ama benim bu büyük yaşam tutkumdan, öğretisin-den vazgeçmem beklenmemelidir. Zaten bunu esas alarak, bu büyük savaşı göze almışlar. Geriye söylenecek fazla bir söz yok. Bunu da-ha da kesinleştirecek zaferlerle götürmek iste-yeceğiz. Bu yoldaşlarımızın büyük bir soğuk-kanlılıkla, seve seve ilgi duydukları ve ger-çekleşmesi için her şeyini koydukları yaşam savaşımına, ben tabii ki ister bir önderlik, ister sıradan bir askerlik, militanlık olarak olsun gereklerini yerine getireceğim, hem de çok boyutlu olarak. Şimdiye kadar yaptıklarımız sözlerimize bağlılığın sınırlı bir örneğidir. Da-ha fazlasını da sonra yapacağız. Kesinlikle sizleri herhangi bir baskı altına almadan, zor-layıcılığın da içine çekmeden, eğer bu savaşta siz de yer almak istiyorsanız, sorunlarınız -gü-düsel olanından tutalım düşünsel olanına ka-dar- ne kadar ağır olursa olsun, sıcak savaşım-dan tutalım, ruhunuzun derinliğindeki bir acı-nın savaşımına kadar, bunların hepsinin hal

yoluna girmesinin yolu da, bu önderlik tarzın-daki savaşla bütünleşmekten geçiyor. Bunlar eğer en büyük eylemse, düşmanı da en çok korkutansa, sınırsız güç, fedakarlık, cesaret

## **Eğer biz de savaşçıysak Bunun kazanım tarzından Başkasına yer vermeyeceğiz Yaşamın güzelleşmesi de Bunun taçlanmasıdır**

kaynağıysa, bununla bu düşman vurulup, sa-vaş kazanılacak. Eğer biz de savaşçıysak, bu-nun kazanım tarzından başkasına yer verme-yeceğiz. Yaşamın güzelleşmesi de bunun taç-lanmasıdır. Güzellik tacımız çoktan başımız-dan alınmış, yere çalınmış. Bu savaşla bu tacı tekrar başa geçireceğiz. Başka türlü söz zaten iğrenilecek, yanına bile varılamayacak kadar ayaklar altında çürütülmüştür. O halde aşkı da, onun savaşımı da bu kadar müthiş olan asıl doğru olmak kadar, olağanüstü irade kes-kinliği, tarz ustalığı, örgütlülük, güzellikle yü-rütülen bu savaşıma yüce şehitlerimizin huzu-runda, hiç olmazsa bundan sonra -onların ma-dem emriyse- biraz da bu önderlik tarzıyla be-nim de kendimi zorlayarak, daha layık olmaya çalışmak, sizlerin de buna layık olmaya çalış-manız için mutlaka gücünüzü kusursuz, gi-derek de iyi ölçe-biçe şimdiye kadar verdiğiniz zararları telafi etmek kadar, biraz da borç-larımızı ödemeyi bilerek yüklenmenizi diley-eceğim bu şehitlerimizin huzurunda.

Bundan sonra sizlere şüphesiz güç ver-meye çalışacağım gibi, sizin yaklaşımlarını-zın da güce güç katma temelinde olmasına özen göstermeniz gerektiğini vurgulayaca-ğım. Ve eminim ki bu yoldaşlarımızın şahsın-dan aldığımız güçle her tür zorluğu aşacağız, özgür yaşamın savaşımını başarıyla vereceğiz ve mutlaka kazanacağız. Bu şehitlerimiz gü-zel yaşamın gerçek sahipleridir ve ölümsüz-dürler.

**Parti Önderliği  
30 Haziran 1998**

## Dizi Yazı III. Bölüm Görev, Kötü Olanı Ortadan Kaldırana Kadar Mücadele Etmektir

Cemil BAYIK



Bu eğitimde zayıf düşen moral ve güveni güçlendirmek istiyoruz. Her kadro kendine, halkına güvenecek, moral verecektir. Devrimcilikte moral ve güven esastır. Bakın Önderlik en zor şartlarda bile neyi esas alıyor? Nasıl halka ve harekete moral veririm, onlarda güveni nasıl güçlendiririm, bunu temel alıyor. Önderliğin değerlendirmelerine bakarsanız bunu görebilirsiniz. Bu, devrimcilikte çalışmanın yarısıdır. Sen halkta, harekete moral oluşturamazsan o insanlar çalışabilir mi? Hayır çalışamazlar, adım bile atamazlar. Düşman boşuna "iradelerini kırılım" demiyor. İrade de, moral ve güvenin kırılmasıdır. Türk Genel Kurmay' ı açıklama yapmıştı. Ne diyordu? Diyordu: "PKK artık anlamalı ki, Güneyde rahat yaşayamaz, Türk ordusu karşısında hiçbir şansları yoktur." Aslında bununla üzerimizde baskı oluşturmak istiyordu.

Şuan birçok arkadaşımızda moral ve güveni bozmak, karıştırmak sanat haline gelmiş. Nasıl yapacak ki kadroyu örgüte, arkadaşına ve halkına karşı güvensiz hale getirecek. San ki tek görevi, ortamda güveni ve morali sars-

maktır. Bu, işgalci sömürgeci güçlerin ajanlık görevidir. Bu hareketin kadrosu bunu yapmaz, yaptığı andan itibaren kadroluğu bitmiştir. Çünkü sisteme hizmet ediyordur. Bu, arkadaşımızı ve ortamımızı eleştirmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Tabi ki eleştireceksin. Eleştirmek dedikodu yapmak, moral ve güveni sarsmak değildir. Eleştirmek, doğru olmayanı anlatmaktır. Şuan birçok arkadaşımız eleştiri adına olumsuzluğu yayıyor. Her şeye "kötüdür" diyor, fakat bunun ortadan kaldırılmasına yönelik de bir çaba sarf etmiyor. Hâlbuki devrimcinin görevi kötü olanı dile getirmek değil, onu ortadan kaldırmaktır. Eğer bunu yapmazsan senin de durumun tehlikeye düşer. Görev, kötü olanı ortadan kaldırana kadar mücadele etmektir.

Bu eğitimde modern ve post modern anlayışın etkilerini ortamımızdan kaldırmak istiyoruz. Önderlik gerçeğini her yönüyle hâkim kılmak istiyoruz. Bazı kadrolarımız, Önderlik ve hareketi esas alması gerekirken bunu yapmıyor, bunun yerine, modernizm ve post modernizm'i esas alıyor. Hâlbuki bugün kapitalistlerin akılcıları bile modernizm'e karşıdır. İşte bunlar kendilerine "post modern" diyorlar. Bunların bile benimsemediğini maalesef bazı arkadaşlarımız kendilerine ölçü alıyorlar. Bu nasıl kadrodur, anlam veremiyorsun. Modernizm'in sahipleri bile modernizm'i terk etmiş. Şuan post modernizm, kapitalist sistemi nasıl yaşatırım anlayışını esas alıyor. Bu yüzden kapitalist sisteme eleştiriler de yapıyor. Yani post modernler de biz de kapitalist sistemi eleştiriyoruz. Hatta aynı şeyleri eleştiriyoruz, fakat eleştiri amaçlarımız farklı. İşte burada hareketi iyi anlamayan kendisini de, hareketi de kurbanlık hale getirir. Bazı arkadaşlar, post modern yazarların kitaplarını kendilerine esas alıyor, hareketi de bu çizgide



# Komünar

görüyor. Bu yanlışlığı nasıl yaşıyorlar? Hani Önderlik, görüşmelerinde bazı kitaplar istiyor ya da "şu kitapları okudum" diyor. Arkadaşlar da, Önderliğin bu kitaplarla çizgiyi oluşturduğunu, bu yüzden biz de bu kitapları okursak çizgiye, Önderlik çizgisine hâkim oluruz düşüncesindedirler. Öndelik bu kitapları okuyor, bazı sonuçlar da çıkarıyor, bu doğru. Fakat önderlik asla bu kitaplarla kendi çizgisini oluşturumuyor. Sen Önderliğin çizgisini bu kitaplarda bulamazsın. Önderlik, son görüşme notlarında bunu açık bir şekilde dile getirdi. Çünkü önderlik anladı ki, bazıları bu yanlışlığı yaşıyor. Bu yüzden Önderlik, "Bu kitapları okuyorum, fakat bunlarla hiçbir alakam yok. Benim çizğim bu kitapların dışındadır. Doğrudur, bazı kitapları okuyorum, fakat benim çizğim bunların dışındadır." dedi. Örneğin bazı arkadaşlar, isim de verebilirim. Mesela A... arkadaş, kendisi aslında iyi bir arkadaşdır. Fakat mesele bu değildir. Kon federalizm üzerine bir makale yazmıştı. Hatta kitap haline getirmişti. Bu kitabı okudum, Önderlikle hiçbir alakası yoktu. Kon federalizm'i nasıl dile getiriyor? Diyor, "bugün olamaz, ileri ki süreçlerde olabilir." Önderlik bugün bile gerçekleşmeyecek bir şeyi hareketin önüne koymaz. Bir kere Önderliği tanımlıyor. Kon federalizm kıyamette gerçekleştirilecek olan değildir, bugün gerçekleştirilecek olandır. Mesela post modernistlere göre, tek olan kabul edilmiyor, esas olan çoğunluktur. Tek olana karşıdır. Yine onların anlayışına göre halk, tek olanı, yani tekliği ifade ettiği için kabul edilmemelidir. A... arkadaş da "halk yoktur", diyor. Biz Önderliğe, halkın Önderliği diyoruz. Önderlik de, "ben bunu şerefimle temsil ediyorum" dedi. A... arkadaşına göre halkın Önderliği dememeliyiz, çünkü halk yoktur. Eğer böyle ele alırsak halkın Önderi de olamaz, çünkü halk yoktur.

Kapitalizm, sistemini bunun üzerinden yaşıyor. Sen o sistemin anlayışını hareket içerisinde yayamazsın. Bunlar sözüm ona tekliğe karşı çıkarak "çoğulculuk" diyorlar, ama bunun yanında da bireyciliği geliştiriyorlar. Bu hareket sistemini bireycilik üzerine kur-

mamıştır, sistemimiz çoğulculuk üzerinedir. Demokratik Komünalizm'i esas alıyoruz. Yani arkadaşın yazmış olduğu yazı ise, Önderlikle hiçbir alakası yoktur. Arkadaşlar bunu kitap haline getirip dağıtmışlar.

Bu harekette böyle sorumluluk olmaz. Harekette daima çizgiyi esas alacaksın. Çizgiyi geriye çeken her şeye karşı olacaksın. Bizde sorumluluk üstlenmek böyledir. Bu yüzden arkadaşlar çizgiyi önderlikten anlamalıdır. Önderliği ve çizgiyi de anlamak istiyorsak, Önderliğin mantık alanına girmemiz gerekiyor. O zaman çizgiyi anlayabilir, hangisi çizgi dışı ise bunu tespit edebilirsin. Eğer çizgiyi anlamazsan her şeyi çizgi olarak ele alırsın. Bir arkadaşın kitabını okursun, dersin "arkadaştır zaten." Arkadaşın yazmış olduğu yazıya ilişkin de, "A... zaten arkadaşımızdır, içinde kötü, yanlış bir şey olmaz" diye düşünülmüştür. Elbette arkadaşımızdır. Belki kaç sefer ölüm ile burun buruna gelmiş. Mesele bu değildir. Bu yüzden böyle yüzeysel bir yaklaşım olamaz. Eğer böyle yaklaşırsan harekete ciddi sorunlar yaşatırsın. Onun için hiç kimse çizgiyi post modern yazarlardan değil, Önderlikten anlayacaktır. Modern ve post modern anlayışlara girmenin anlamı, sistemi hareket içerisinde yaşamaktır. İşte biz kendimizi bunlardan tümüyle kurtarmak istiyoruz. Kendi sistemimizi yaşayıp ilerletmek istiyoruz. Bunu yapabilmemiz için de hareketin zihniyet ve çizgisine girmemiz gerekir.

Bu eğitimde Önderlik, parti, halk ve değerlerimizi yaşamak istiyoruz. Ortamımızda bunu yaşamak istemeyen ve kendinde ısrar edenleri de ortamımızdan çıkarmak istiyoruz. Önderlik, parti, halk ve değerlerimizi bilerek ve yahut da bilmeyerek yaşamayanlar kendilerini gözden geçirmek zorundadır. Kararlarını vermelidirler. Ya bizi yaşayacaklar ya da ortamımızda kalmayacaklar. Eğer kararını vermemişsen hareket seninle savaş içerisinde olur. Hareket onlarla idare etmeyi hiçbir zaman esas almayacak, bunu iyi bilmeleri gerekiyor. Çünkü bu hareket, kendi içerisinde düşmanları yaşatacak bir hareket değildir. Hem içimizde olacaksın, hem de farklı ideoloji ve

# Komünar

felsefeleri yaşayıp dayatacağın. Bu mümkün değildir. Belki tasfiyeciler ara dönemlerde idare edildi, fakat o dönem bitti. Hareket bir hamle içerisine girdi. Bu "Önderliği Yaşa Ve Yaşat" hamlesi idi. Peki bu ne anlama geliyordu? Artık o ara dönem, idare edici dönem bitti. Herkes Önderliğin, hareketin gerçekliğini yaşayıp yaşatacak. Bunun anlamı budur. Bunu yaşamayan içimizde kalamaz. Hiçbir hareket kendi içerisinde düşmana hizmet eden anlayış ve yaklaşımları kabul etmiyor. Çünkü o, hareketin ölümü olur. Hareketimizin ölümü, halkımızın ölümüdür. Çünkü halkımız her şeyini bu hareketin başarısı için ortaya koydu. Umu du, kaderi, başarısı ve her şeyi bu harekete bağlıdır. Bu yüzden her kadro kendini netleştirecek, kararlaşma düzeyini güçlendirecek ve bunun üzerinden örgütlerle birleşerek kendini, sisteme hizmet eden yönlerinden arındıracaktır. Eğitimin sonucunda kadro böyle çıkacaktır. Böyle olmazsa kadro alanlara gidemez, görev alamaz, hatta bu hareket içerisinde bile kalamaz. İçimizde kalan, hareketi her yönüyle yaşayıp, yaşatacaktır. Şuan birçok kadromuz hareketi her yönüyle yaşama yerine; kendine, hesabına göre yaşamayı ölçü alıyor. Onlara göre olmadı mı da yaşamıyorlar, yaşatmak da istemiyorlar. Hatta örgüt çizgisi ile yaşayanları kendilerine benzetmek istiyorlar. Kendisi yaşamıyor, yaşayanları da yaşatmak istemiyor. Bu hareketin kadrosu mademki buraya gelmiş, ister gönüllü olsun ister olmasın, bu hareketin öngördüğü her şeyi kabul etmek zorundadır. Bazı şeyler isteğine göre olmayabilir, fakat bunu kabul edecektir. Parti ve kadro anlayışı bizden bunu istiyor. İşte "hareketin bu yönü iyidir kabul ediyorum, bu yönü iyi değildir kabul etmiyorum" diyemezsin. Ama maalesef bazı kadrolarımızda bu yaşanıyor. Bu, partide keyfi yaşamaktır. Ya sen bu partiyi kabul etmez dışarıda kalırsın, ya da kabul eder partiye göre hareket edersin. Tabi bu yanlış anlaşılmasın. Bu partide parti adına birçok şey oluyor, fakat parti ile hiçbir alakası yok. Yönetimlerimiz, kadrolarımız parti adına, parti karşısı birçok şey yapıyorlar. Bu o anlama gelmiyor ki onları kabul edeceksin. Bunlar zaten

yanlış ve partinin değildir. Biz var olan bu yanlışlıkları kabul etmeyeceğiz ve ortadan kaldıracacağız.

## *Önderlik Gerçeği; Önderliği Önderlik Gibi Anlamak İstemeyenler İçin Anlaşılmazdır*

Kadroda yaşanan sıkıntılardan biri de önderliği anlayamamadır. İşte diyorlar, "Öndelik çok derindir, Önderlik gerçeğine ulaşmak çok zordur." Hayır! Bu çok tehlikeli bir anlayıştır. Önderliği anlamak istemeyen, onu yaşayıp yaşatmak istemeyen kişiler böyle yaklaşır. Önderlik anlaşılacak değildir. Önderlik zaten anlaşılacak için vardır, kadronun görevi de Önderliği anlamaktır. Eğer anlamak isterse anlayabilir. Fakat bu konuda çabası yoksa ya da isteği olup çabası yoksa Önderliği anlayamaz. Asıl sorun buradadır. Önderliği herkes anlıyor, bu yüzden bu hareketin kadrosu Önderliği daha çok anlayacak. Bizim kadromuz Önderliği anlamazsa, Önderliği nasıl yaşam-sallaştıracağız? Şuan halk bile Önderliği anlıyor, hatta bizim dışımızdaki insanlar bile Önderliği anlıyor. Eğer bir kadro "ben anlamıyorum" diyorsa, anlamak istemediği için "anlamadığını" söylüyor. Bu kimin anlayışdır? Şemdin Sakık'ın anlayışdır, Semir'in anlayışdır. PKK tarihinde "Önderliği anlamıyoruz" diyenlerdir bunlar. Yaklaşımları tanrı gibiydi. Tanrıdır, insan tanrıyı anlamıyor. Hani İslamiyet'te de böyle diyorlar ya, "tanrıyı göremezsin, onu anlayamazsın." Bunlar Önderliği böyle yorumladılar. Önderliği göklere çıkarıp, kendilerini de peygamber ilan ediyordular. Böylece kendilerini her şeyin sahibi yapıyorlardı. Eğer birileri, "biz Önderliği anlamıyoruz" diyorsa, altında bu var. Kendilerini Önderliğin yerine koymak istiyorlar. Şemdin ile Semir bunu yapıyordu. Arkadaşların bundan sonuç çıkarması gerekir. Önderlik halk önderidir. Üst insanları değil, ezilen insanları esas alıyor. Birikimi olmayan bir insan bile Önderliğin üslubundan anlar. İnsanlar anlasın diye önderlik yazıyor. Anlaşılacak bir üslup kullanmıyor. Anlaşılmayan bir üslubu ege-

# Komünar

menler kullanır. Ki sadece onlar gibi olanlar anlasın. Önderlik ise altta kalan, ezilen insanlara hitap ediyor. Önderliği böyle anlamalıyız.

Yine nasıl ki bazıları kendileri gibi kalmak için "Önderliği anlamıyoruz" diyorlarsa, bazıları da "önderliği anlamıyoruz" diyerek kendilerini Önderliğin yerine koyuyorlar. Bazıları da Önderliği kendi mantıklarından geçirmek istiyorlar. Önderliği Önderlik gibi anlama değil de, kendisi gibi anlama kadroda gelişmiş. Yani Önderlik gerçeği ile buluşma yerine, Önderlik gerçeğini kendi gerçeği ile buluşturma esas alınıyor. Kendisine göre bir mantığı vardır, Önderliği de bu mantığa çekecek, "benim mantığım Önderliğin mantığıdır" diyor. Onun için, "ben nasıl düşünüyorsam Önderlik de öyle düşünüyor" diyor. Bu da çok tehlikelidir. Kadro, Önderliği kendi mantığından geçirmemelidir. Önderliği Önderlik gibi anlamak gerekir. Kadronun görevi önderliği yorumundan geçirmek değil, Önderliği anlamaktır. Bu, hareketin tarihinde birçok kez yaşanmıştır. Çok uzağa gitmeye gerek yok, bu sonlarda da çeteciler bunu yapıyordu. "Demokrasi", "adalet", "özgürlük" adı altında, "Önderliğin anlayışını benimsiyoruz, onu ilerletiyoruz" diyorlardı. Bunların geliştirdiği anlayış, Önderlik ile hiçbir alakası yoktu. Bunlar Önderliği kendi süzgeçlerinden geçirdiler, sonra da "bu Önderliğin anlayışdır, biz de Önderliğin anlayışını benimsiyoruz" diyorlardı. Birçok arkadaşı da bu anlayışları ile kandırdılar. Örneğin Önderlik değişimi savunuyordu, bunlar da savunuyordu. Önderliğin değişiminde örgütün, halkın güçlenmesi, kompunun boşa çıkarılması esas iken, tasfiyeci ihanetçilerin değişiminde örgütün tümüyle sisteme teslim edilmesi esastı. Birçok kişi de bunlara inanarak kurban olmuştur. İhanetçi-tasfiyeci grupların amacı, "değişim" adı altında hareketi Önderliğin çizgisinden çıkarıp ABD'nin çizgisine sokmaktı. Hareketi, kapitalist sistemin hizmetine sunuyordular. Birçok arkadaş bunu anlamıyordu. Anlamadıkları için de "Doğrudur, Önderlik de, bunlar da aynı şeyi söylüyor, demek ki bunlar Önderliği esas alıyor, bu yüzden biz de bunları esas almalıyız"

diyordular. Böylece bunlar da ihanete girmiş oldular. Sonradan bazıları anladı, ama bir kere düşmüşütle. Kürt insanı bir kere düştü mü, kalkması da zor olur. İşte bu durumlara düşmemek için Önderliği iyi anlamamız gerekir.

**Kadronun görevi  
Önderlik gerçeğine girmektir  
Böyle olursa kadro olunur  
Eğer biri  
Önderliği anlamıyorsa  
Kendini Önderlik ile  
Bütünleştirmiyorsa  
O kişi yüzde yüz  
Bu örgütten kopar**

Kimsenin de Önderliği kendi yorumundan geçirmesine izin vermemeliyiz. Kadronun görevi Önderlik gerçeğine girmektir. Böyle olursa kadro olunur. Eğer biri Önderliği anlamıyorsa, kendini Önderlik ile bütünleştirmiyorsa o kişi yüzde yüz bu örgütten kopar. Bu hareketin tarihinde kim bunu yapmışsa, en sonunda bizden ayrılmıştır. Eğer biri bizden ayrılıp düşmana gitmek istemiyorsa, Önderlik gerçeğini doğru anlamalıdır. Bunun için de istekli olup çaba sarf etmesi gerekiyor. Böyle olmazsa, niyeti ayrılmak değilse de yüzde yüz düşmana gidecektir.

Bu eğitimde kadro ve kurumlarımızda yaşanan liberal, dogmatik, milliyetçi, yine siyasi alanlarımızdaki iktidarcı anlayışları kendi ortamımızdan atmak istiyoruz. Çünkü bunlar egemen, kapitalist sistemin anlayışıdır. Bu, egemen sistemi kendinde yaşamaktır. Bu eğitimde kadro ve kurumlarımızda yaşanan bu anlayışları ortamımızdan kaldırmak istiyoruz. Liberalizm bu hareketin çizgisi değildir. Tam tersine bu hareket liberalizme karşıdır. Bu hareketin çizgisi liberalizm, reformizm gibi yaklaşımları benimsemiyor. Hareketin çizgisi radikalizmdir. Hem de radikal, derin demokrasiyi esas alıyor. Bu yüzden bu hareketin çizgisinde hiçbir zaman liberalizm, reformizm, uz-

# Komünar

laşma, idare etme, işbirlikçilik, ihanet ve teslimiyet yoktur. Liberalizm bireyciliği esas alıyor.

## ***Bu Hareketin Kadrosu Liberalizmi, Bireyciliği, Hesapçılığı Esas Alamaz***

Bu hareketin ölçüsü, ahlaki ve yaşamı ile oynuyorlar, bakıyorsun diyor, "ben görmedim." Kendisine eleştiri gelmesin, darlık yaşamasın diye her şeye göz yumuyor. Kendi menfaatine zarar geldiğinde de kıyameti koparıyor. Fakat kendi menfaatinin dışında örgüt, halk menfaatleri zarar gördü mü, umurunda bile olmaz. Mesela birileri örgüte, çizgiye sahip çıktı mı, bakıyorsun birçok kişi onlara şunu diyor, "siz mi örgütü, halkı, hareketi savunacaksınız, size ne oluyor? Bunu yapmayın, siyaset yapın. Kimseyle aranızı bozmayın, niye bozacaksınız ki?" Bu gibi söylemlerle harekete sahip çıkanları töhmet altında bırakmak istiyorlar. Böylelikle bunları etkisiz bırakarak kendi keyfi, bireyci yönlerini rahat yürütebilirler. Bakıyorsun bazı kadrolar, bunlara karşı kendini baskı altında hissediyor, bu yüzden sessiz kalıyor. Hâlbuki bunlara karşı çıkmalıdır. Sana, "sen mi bu örgütü savunacaksın" dediğinde, "evet, ben savunacağım, sen de bu hareketin kadrosusun, sende savunman gerekiyor" diyeceksin. "Bu sadece banım görevim değil, sende görevin, sen de bunu yapacaksın" diyeceksin. Eğer böyle bir tavır sergiliyorsun töhmet altına alınamazsın. O bunu bilerek yapıyor. Eğer sen örgütü, yaşamını, kültür ve ahlakını savunmazsan, karşıdaki ortamda ne yaşamak istiyorsa onu yaşar. Hatta bunu örgüt ortamında güçlendirerek örgütü de kendine benzetecektir. Hareketin kadrosu liberalizmi, bireyciliği, hesapçılığı esas alamaz. Hesabında halk ve örgüt olmalıdır. Partileşme bizden bunu istiyor. Yok, "ben kimseyi eleştirmeyeyim, kimse de beni eleştirmesin, bir birimizi idare edelim, göz yumalım" bundan daha bozguncu bir şey olamaz. Bu örgütün ölümüdür. Bazıları da sözde liberalizme karşı çıkıyorlar, fakat liberalizme kendi tarzları ile karşı durmak istiyorlar. Bunlar da örgütü savunamı-

yorlar. Hatta bu, liberalizm gibi tehlikeli anlayışları doğurur. Ne liberalizmi ne de sekterizmi örgüt, hiçbir zaman kabul etmedi. Kadro, yanlış ve yetmezliklere örgütün üslubu ile cevap verip ortadan kaldıracaktır. Böyle olursa hareket zarar görmez. Liberalizm, bize hiçbir zaman hiçbir şey kazandırmadı. Liberalizm, uzlaşmacı ve idareci mantık ile hareket edenlere bakın, bunlar her zaman kaybetmişlerdir. Eğer sen hareket içerisinde ideolojik ve örgütsel savaşı yürütürsen insanları tutabilir, onlara adım attırabilirsin. Bakın, nerede ideolojik ve örgütsel faaliyetler güçlü ise orada kaçış, moralsizlik ve güvensizlik gibi sorunlar ortaya çıkmamıştır. Çünkü bu örgüte devrimcilik yapmak için gelmişler. Ne ile devrimcilik yapacaklar? Bu örgütün gerçeği ile. Sen bu gerçeği ona verir, çözüm gücü haline getirirsen o da devrimcilik yapacaktır. Moral ve güveni de böyle alacaktır. Eğer sen bunu yapmayıp onu her şeyi ile yaşatırsan orada bozulmalar olur. Bu da örgütün ölümüdür. İdare etmek bazen istisnadır, çizgi değildir. Ben de Ferhat'ı idare ettim. Amacım onu örgütte tutmak, örgütle beraber yürümesini sağlamaktır. Örgüte zarar vermesini istemiyordum. Bu bir süreç içindi. Önderliğin yakalanması ile başlayan ve 2002'ye kadar devam eden bir süreçti. 2002'de bakıtım bu örgüte adım attırmıyorum, bu yüzden Ferhat'ı idare etmekten vazgeçtim. Böyle olabilir, fakat istisnadır. İdare ve uzlaşmayı esas alsan bile bu, örgütün çıkarı için olmalıdır, eğer sonuç alamıyorsan onu derhal bitireceksin. Bu çizgi olamaz. Maalesef bu, birçok kadromuzda çizgi halini almıştır. Uzlaşma ve idare etme çizgi olmuş. Her türlü yanlışla yaşama çizgi olmuş. Bunu daha çok yapan da yönetimdir. Yönetimde kalabilmek için kimseyi eleştirmiyor, maddiyat dağıtıyor, her yönüyle uzlaşma ve idare etmeyi esas alıyor. Böyle bir yönetimde hiçbir gelişme ve örgütlülük sağlanamaz.

Bu yüzden kadro, hareketin çizgisini esas almalıdır. Liberalizm ne kadar tehlikeli ise ve örgüte kaybettiriyorsa, dogmatizm de örgüte bu tehlikeyi yaşatıp kaybettiriyor. Kadroda dogmatizm nasıl yaşanıyor? Her şeyi örgüt-

# Komünar

ten hazır bekliyor, yaratmayı esas almıyor, örgüt ne derse onu esas alıyor. Bunun dışında ne yapacak, örgütün ihtiyaçlarına nasıl cevap olacak, örgütün verdiği imkânı nasıl büyütecek anlayışı içerisine girmiyor. "Örgüt bana bir şey verirse verir, vermezse vermez" düşüncesindedir. Bazıları dogmatizmi daha güçlü yaşamak için işte, "örgüt bana bir şey demedi, bir şey yapmam için talimat vermedi" diyor. Dogmatizm kadromuzda böyle yaşanıyor. Yani kendini yenileştirmiyor, güç ve inisiyatifi şahsında oturtmuyor, her şeyi hazır bekliyor. Örgütün hazır verdiğinin bile hakkını veremiyor. Nasıl aldıysa öyle pratiğe sokuyor. Onun için, "böyle olursa olur, olmazsa da olmaz." Yani örgütün almış olduğu kararı nasıl yapacak ki yaşamsallaştıracak ve böylece sonuç alacak, bunu hiç düşünmüyor. Dogmatizm böyle yaşanıyor. İşte örgütün bazı şeylerini ezberlemiş ve onları dile getiriyor. Bunun anlamı nedir? Örgüt bizden ne istiyor gibi sorulara cevap olmuyor. Bu yüzden de inisiyatif ve yaratıcılık o kadroda gelişmiyor. Böyle olunca ortaya çıkan durumları anlayamıyor, ona karşı tedbirler de geliştiremiyor. Diyor, "örgüt böyle istemiş." Zaten hesabına da gelmedi mi diyor, "örgüt bana bir şey demedi, benden bir şey istemedi, örgütün bana bir şey söylemesini bekliyordum." İşte bu dogmatizmi ifade ediyor. Kadro kendini bu durumdan çıkaracaktır. Her şeyi örgütten istemeyecek, aynı zamanda kendisi de düşünecek. Böyle yaparsa kadro olur. Kendini yenileştirmeyen, çözüm gücü haline gelmeyen, inisiyatif ve kararı şahsında geliştirmeyen, daima hazır olan ile hareket eden kadroya baktığımızda ondancanlık göremiyoruz, kurudur. Kadromuz kendini bu durumdan çıkarmak zorundadır.

Yine, kadro kendini milliyetçilikten de arındırmalıdır. Eğer kendini çizgide hâkim kıllarsa milliyetçilikten kurtulabilir. ABD ve sistem Kürdistan' da hâkimiyetini kurabilmek için, Kürt insanına bir takım imkânlar sunarak onda milliyetçiliği geliştirmek istiyor. Bunun için propaganda da yapıyorlar. İşte diyor, "PKK bir şey yapmadı, yapamaz. Biz ise burada sizin için devlet oluşturduk. Eğer siz

Kürtlüğünüzü yaşamak istiyorsanız bu ancak bizimle olabilir. Gelin size her şeyi vereceğiz." Zaten Kürt insanında iktidar ve devlete olan bir hasret var. Tabi bu propagandaları da yapınca kuşkusuz etkili oluyorlar. Hatta bunlar PKK' yi de etkilemek, kitlesini kendi hâkimiyeti altına almak için ne diyorlar? Diyorlar "o eski PKK kalmadı." Önderlik için de, "işte gitti Türk Genel Kurmayı'na teslim oldu, tüm değerler böylece Türklere teslim edildi." Böyle iftiralarda bile bulunuyorlar. Harekete karşı bu tür iftiralarla savaş yürütüyorlar. Amaçları, PKK' yi etkisiz bırakarak Kürdistan'ı denetimleri altına almaktır. Bu propagandalar bilinçsiz insan üzerinde etkili oluyor. Hatta bazı kadrolarımızı bile etkiliyor. İşte bu tür tehlikeli anlayışlardan halkımızı uzak tutabilmek için, öncelikli olarak kadronun kendisini milliyetçilikten kurtarması gerekir. Bakıyorsun birçok kadromuz, hareketin propagandasını değil de, KDP ve YNK'nin propagandasını yapıyor. Bunu bilmeyerek yapıyor. Mesela Roj TV'yi izlediğimizde "Güneye karşı operasyon var" diyor. Hayır, Güneye herhangi bir operasyon yok. Operasyon, PKK' ye karşı yürütülüyor, hatta Güneyli güçler de bu operasyonda yer alıyor ve bunlar üzerinden yürüyor. Barzani Kürtleri kandırmak için, "C. Rice ile görüşmem" diyor. Gidip onunla toplantı yapıyor, sonra da "Rice ile görüşmem" diye açıklama yapıyor. İşte nedir, "ben yapılan bombardımanlara karşıyım, Kürtleri savunuyorum." Kürt insanını böyle kandırmak istiyor. Operasyon, PKK'nin tasfiyesi üzerine olmasına rağmen, bizim kadromuz panelde konuşarak, "Güneye karşı yapılan operasyon" diyor. Bununla Güneyli güçlere hizmet etmiş oluyor. İşte bu milliyetçiliğin etkisidir. Hâlbuki Sen, KDP ve YNK ile aradaki farkı ortaya koyarsan sonuç alabilirsin. Yok, eğer ulusallık, kardeşlik adı altında farkını ortaya koymazsan ortada PKK diye bir şey kalmaz. Tabi sen "ulusallık" adına bazı şeyleri ön plana çıkarabilirsin, fakat her şeyi kurban edemezsin. Böyle yaparsan onların çizgisini benimsemiş olursun. Önemli olan senin onları kendi çizgine çekebilendir. Çizgi savaşı vereceksin. İşte

# Komünar

kadromuzda ne ortaya çıkıyor? Ya milliyetçiliğe karşı çıkararak tümüyle ret ediyor ya da "ulusallık" adı altında milliyetçiliği kabul ederek onu kendine esas alıyor. Kadro bu konumundan çıkmalıdır. Bu çok tehlikelidir. Bu yüzden bu eğitimde ideolojimizi, felsefemizi, siyasetimizi, örgüt ve eylem anlayışımızı, bunun üzerinden kültür ve ahlakımızı hâkim kılmalıyız. Ki kadromuz liberalizm, dogmatizm ve milliyetçiliğin etkisinde kalsın.

## ***Bizim Felsefemizde "Olamaz", "Boş ver" Yoktur***

Bu eğitimde düşmanın felsefesini ortamımızdan kaldırarak kendi felsefemizi hâkim kılmak istiyoruz. Şuan kadrolarımızda düşmanın felsefesi güçlü bir şekilde yaşanmaktadır. Bu kendisini nasıl gösteriyor? İşte "bir şey olmaz, boş ver." Bu düşmanın felsefedir. Düşman, bu felsefe ile Kürdistan'da sonuç aldı. Önderlik ve PKK, bu felsefeye karşı büyük bir savaş yürüttü. Düşmanın felsefesini etkisiz kılarak kendi felsefesini hâkim kıldı ve bunun sonucunda Kürdistan'da gelişmeler yaşandı. Bu hareketin kadrosu "bir şey olmaz, boş ver" diyemez. Çünkü bizim felsefemizde "olamaz", "boş ver" yoktur. Bizim felsefemizde her şeyin bir anlamı vardır. Her şeye bir anlam vermek zorundasın. Bakıyorsun birçok kadromuzda işte "olmaz", "boş ver" anlayışı gelişmiş. Bu güvensizliği, moralsizliği ve teslimiyeti geliştiriyor. Bizim felsefemizde bunlar yoktur, tersine direniş vardır. Bu hareket insanına tek bir şeyi layık görüyor: İlerlemek, başarmak ve sonuç almak. İlerlememeyi, başarmamayı ve sonuç almamayı kabul etmiyor, aynı zamanda suç görüyor. Çünkü düşman Kürt insanına geride kalmayı, öğrenmemeyi ve başarmamayı layık görüyor. Çözüm gücünden uzak, daima köle olarak kalmamızı bize layık görüyor. Böyle olursa kendi iktidarını sürdürebilir. Bakın tüm işgalci güçler, bunu Kürt insanına kabul ettirmek istiyor. İşte bu felsefeye karşı Önderlik, kendi felsefemizi geliştirdi. Önderlik, Kürt insanı için, "yapabilirsin, yapacaksın ve sonuç alacaksın" dedi.

Çünkü sen başarısızlığı kabul edersen, Kürdistan'da hiçbir şey yaratamazsın. Sen, "ben yapabilirim, yapacağım ve sonuç alacağım" diyeceksin. Bunda da ısrarlı olacaksın. Hareketin gerçekliği, felsefesi budur.

Ben kendim için de söyleyeyim. 79'da, partinin örgütlenmesinde yer alanlardan biri de bendim. Düşman üzerimize geldi, darbe yedik, az kalsın tasfiye oluyorduk. Bu durumdan kendimi sorumlu gördüm. Fakat bu sorumluluktan yanlış bir sonuç çıkardım. Bunu da gerçekleştirmek istedim. Yani dedim, benim sorumluluğumda örgüt darbe yedi. Tabi bu, partiyi örgütleyemediğimi ortaya çıkardı. Bu yüzden "hangi arkadaş bu örgütlenmeyi yapabilirse o yapsın, bende onun hizmetinde çalışayım. Doğru olan budur, örgütün çıkarları da bunu istiyor." Ben bunu gerçekleştirmek istediğimde Önderlik bana, "dur" dedi. Önder-



lik bana, "ya bu hareketin gerçekliği içerisinde harekette kalırsın ya da burada kalamazsın" dedi. Önderlik bunu söylediğinde dünyam yıkıldı. Kendi kendime, "ne yaptım da önderlik bana böyle söyledi. Yanlış bir şey yapmadım, kariyerizm peşinde de değilim, tümüyle örgütün çıkarlarını düşünüyordum." Daha sonra düşününce, Önderliğin doğru söylediğini fark ettim. Çünkü ben, örgüt içerisinde düşmanın çizgisini esas almıştım. Düşman, başarısızlığı bize kabul ettirmek için her şeyini ortaya koyuyor. Ben ne yaptım? Başarısızlığı kabul ettim. "Ben yapamadım, başka biri yapsın" diyerek, aslında başarısızlığı kabul

# Komünar

etmiştim. Hâlbuki Önderliğin çizgisinde başarısızlık yoktur. Başarıda daima ısrar edeceksin. Kürt inanını ancak böyle kurtarabilirsin. Böyle yapmazsan düşmanın çizgisini kabul etmiş olursun. Burada dürüstlük de olmaz. Ben ise bunu dürüstlük olarak ele alıyordum. Hayır, böyle değil. Dürüstlük nedir? Dürüstlük, başarısızlığı ortadan kaldırmaktır. Dürüstlük, başarısızlığı bir başkasının ortadan kaldırması değildir. Mademki bozan sensin, yapacak olan da sen olmalısın, dürüstlük budur. Bunun dışındaki her şey sorumluluktan kaçıştır. Şuan birçok kadromuz bozuyor, sonrada "örgüt düzeltsin" diyor. Bunu da dürüstlük olarak görüyor. Bu hareketin felsefesi bizden ne istiyor? Düşmana karşı başarısızlığı kabul etmeyeceksin. Kabul edersen düşmanı yaşayıp, yaşatmış olursun. İşte Önderlik bana, "ya bu hareketin gerçekliği ile kalacaksın ya da kalmayacaksın" dediğinde bunu kastediyordu. Çünkü Önderlik görüyordu ki ben, örgütün çizgisini değil de, düşmanın çizgisini esas alıyorum. Örgüt içerisinde düşmanı temsil edersen örgüt darbe yemiş olur. Şuan birçok kadro ne yaşıyor, neyi yaşatıyor, ne yapıyor bilmiyor, sonrada diyor, "ben kadroyum, örgüte bağlıyım ve dürüsttüm." Eleştiri yaptığında, "sen beni nasıl PKK'li görmezsin" diyor. Hemen kıyameti koparıyor. Peki, neden kıyameti koparıyor? Çünkü toplumdaki kişilik ile kendini hareket içerisinde yaşatıyor, ondandır. Kadro kendini bu durumdan çıkaracaktır.

Bu hareketin felsefesi tekkeden süt çıkarmaktır, geçiden değil. Geçiden herkes süt çıkarır, bu marifet değildir. Önemli olan tekleden süt çıkarabilmektir. İşte bu felsefe ile hareket ettiğimiz için kazanımlar yarattık. Bu hareket irade hareketidir. Kendi iradesi ile hareket etmek, iradeyi büyütme esastır. Herkesin "olmaz" dediğine bu hareket, "olur" dedi. Ki bunu ispatladı da. Hani Önderlik için diyorlardı ya, "olmazı olur yapar." Bu doğrudur. Onlara göre olmazdı, ama Önderliğe göre olurdu. Onun için Önderliğe, "olmazı olur yapar" diyorlardı. Bu hareketin kadrosu bu felsefeyi kendisi için esas alacak. Böyle olursa

kadro olur. "Olmaz, boş ver, bundan bir şey çıkmaz" diyenler, çalışmak istemeyenlerdir. Bunlar devrimci değildir, her yönüyle sistemi yaşayanlardır. Bunlar yüzde yüz ihanet edeceklerdir. Parti içerisinde olsa dahi, fiziki bir varlıktan öteye gidemez ve en sonunda ihanet edecektir.

Bu eğitimde Apocu felsefeyi kendimizde hâkim kılmak istiyoruz. Yine her şeyi örgüt ve halktan isteyen kadro anlayışını ortadan kaldırmak istiyoruz. Kadro, sadece devrimcilik yapabilme imkânını isteyebilir. Önderlik, halktan sadece çalışma imkânı istedi. Her şeyi bu çalışması ile yarattı. Kadro bunu esas alacak. Kadro sadece, "örgüt beni kabul etsin ve bana çalışma imkânı sunsun" diyebilir. Kadro yapandır. Yoksa yapar, varsa da onu büyütür. Şuan birçok kadromuz, "imkânlar yok ise ben çalışmam" diyor. "İmkân varsa yaparım, yoksa da yapmam" diyor. Bu memur anlayışıdır. Hatta örgütün verdiğini az görüp kabul etmiyor. Daha fazlasını istiyor. Bu harekette böyle olmaz. Önderlik Suriye'ye gittiğinde kimse ona imkân vermedi. Önderlik kendi imkânlarını kendisi yarattı. Önderlik, "orada imkân yok, ben oraya gidip çalışmam" demedi. Şuan birçok kadroda öyle anlayış var ki, sen ona, "şu alana git örgüt için çalışma alanı yarat" dediğinde, "ben gitmem" diyecektir. Niye? Çünkü "orada ne ilişki var ne de imkân, nasıl gideceğim. Örgüt bana ilişki verecek ki, ben de gidip orada çalışayım" diyor. Benim annemde bunu yapabilir. Şuan babam anneme imkân yarattı, annem de evi yönetiyor. Bu marifet değildir. Şuan birçok kadroya, "sen gidip hem devrimcilik yapacaksın hem de kendini idare edeceksin" dediğinde, "ben örgüte hamallık yapmaya gelmedim" diyecek. Bazıları PKK'nin eğitimine gelmişti. Bu intişar süreçlerinde diyorlardı, "biz eğitime mi geldik yoksa askerlik yapmaya mı?" Birde PKK eğitimine gelmişler. Yer ve gök kadar PKK'den uzaktırlar. Onun için, "gidin onlar kim ise onları iyicene sorgulayın" dedim. "Ya bu anlayışlarını düzelterekler ya da bir saniye bile PKK'de kalmayacaklar." PKK kadrosu böyle olamaz. Eğer sen, PKK'yi bir gün ona teslim

# Komünar

edersen PKK biter. Şuan örgüt birçok imkân veriyor diyor, "azdır." "İmkân yoktur, git kendin yarat" dersin, hiçbiri kalmaz. Bir gün aç kalırlarsa hemen KDP ve YNK'ye gidecekler. Hâlbuki bu hareketin temelini atanlar günlerce aç kaldılar. Aylarca, yıllarca hem hamallık yaptılar hem de devrimcilik. Haki Karer arkadaş, Adana' da hamallık yaparak hem kendini hem de yanındakileri yaşatıyordu; aynı zamanda da Ankara'daki arkadaşlara para göndererek onların yaşamlarını idame ettirmede yardımcı oluyordu. Hareketin gerçekliği budur. Bazı arkadaşlar yiyecek yemek bulamıyorlar. Burada yemek var, bakıyorsun diyor, "her gün mercimek ve fasulye yemek zorunda mıyız?" Birçok insanımız çöplüklerde yemek topluyor. Hepsisi de bize yardım eden yurtsever insanlardır. Sen de, "ben halk için savaşçılık yapıyorum" diyorsun. Senin böyle yaşamaya ne hakkın var? Bu yüzden örgüt ve halk ne verdiyse, onu örgüt ve halkın hizmetine koyacaksın. Eğer örgüt ve halka bir şey vermemişsen, bunlardan istemeye de hakkın yoktur. Bazıları örgüt ve halka bir iğne bile kazandırmamıştır, buna rağmen, örgüt ve halktan her şeyi istemeyi hak görüyor. Bu vicdansızlıktır.

## ***Bu Hareketin Anlayışında Maddiyat Değil, Maneviyat Esastır***

Bu eğitimde maddiyatçı anlayışı ortamımızdan kaldırmak istiyoruz. Bu hareketin anlayışında maddiyat değil, maneviyat esastır. İnsanlığı yaşatan maneviyattır. Nerede maddiyat esas alınmış ise, orada bozulma ve kirlenmeler yaşanmıştır. Tarihte ortaya çıkan tüm hareketler, bozulma ve kirlenmelere karşı mücadele etmek için çıkış yapmışlardır. Bunların hedefi, yaşanan bozulma ve kirlenmeleri ortadan kaldırmaktır. Maddiyat insanlığı bozandır. İnsanlığı yaşatan ise maneviyattır. Bu yüzden bu hareketin felsefesinde maneviyat esastır. Fakat bakıyorsun birçok kadromuzda maddiyat esas alınıyor. Maneviyatı ciddiye bile almıyor. Maddiyatı elinde tutmak için yalan söyler, hatta hırsızlık bile yapar. Birçok kad-

romuz, parti ve halktan çalışıyor. Bazılarının ailesi geliyor, ailelerinden para alıyorlar. Sonra da diyorlar "benim param." Peki, senin yediğin yemek, giydiğin elbise kimin parası ile alınıyor? Halkın parası ile değil mi? Nasıl



oluyor da babanın parası senin paran oluyor? Ailen sana para verdiğinde senin o parayı örgütün hizmetine koymak gerekir, kendi şahsi hizmetine değil. Bu denli bireycilik olamaz. Bırak aileyi, bazıları örgütün eşyasını bile satıyor. Behdinan'da bir cephaneci, örgütün silahlarını satarak parayı kendi şahsi ihtiyaçları için kullandı. Bu şerefsizliktir. Tabi bu durum tespit edilerek o kişi idam edildi. Mahmur'da birçok kişi örgütün eşyasını satarak kaçtılar. İşte maddiyatı esas alan bunu esas alıyor. Hatta maddiyatı esas alan satacak bir şey bulmazsa, en sonunda kendisini satacaktır. Kaçanlardan bazıları bunu yaptılar.

Ben Elazığ'daydım, tesadüfen annem ve babam oraya geldiler. Orada 35 bayan arkadaş toplantı yapacaktım, Fatma' da o zaman aralarındaydı. Tabi ben bilmiyordum. Toplantı yapmaya gittiğimde baktım ki annem, babam ve kız kardeşim orada oturuyorlar. Oturduklarını gördüğümde korktum. Dedim, "bunlar eğer burayı biliyorsa poliste biliyor." Sonra düşündüğüm gibi olmadığını anlayınca, biraz rahatladım. Tabi böyle olmasaydı, oradan ayrılacaktım. Oradan çıkacağım zaman babam 100 banknot bana vermek istedi. Ben de ona, "arkadaşlara ver" dedim. Dedi, "nasıl arkadaş-



# Komünar

lara vereyim?" Bende ona, "sen arkadaşlara ver, fazlası ile bana dönecektir" dedim. Sonra ona, "sen beni kaç yıldır görmüyorsun?" dedim. "5-6 yıldır görmüyorum" dedi. Ben de ona, "bunca yıldır bana para vermiyorsun, peki, ben nasıl yaşıyorum?" dedim. Bu yüzden, "o parayı arkadaşlara ver, fazlasıyla bana da dönecektir" dedim. Daha sonra babam ne dedi? Dedi ki, "sizin adaletiniz Hz. Ömer' in adaletinden daha fazladır." Arkadaşların yanında bu konuşmayı yapmamın nedeni, hareketin anlayışının doğru anlaşılması için önemliydi. Daha sonra başka biri çıkıp benim param demesin. Sistemin insanımıza empoze ettiği ahlak nedir? Alıp-satma ahlakıdır. Bu hareket içerisinde alıp- satmak olmaz. Birçok arkadaşımız ailesinden alıp harekete veriyordu. Hamallık yapıp harekete veriyordular. Bu hareketin ahlak ve kültürü budur. Hiç kimse başka bir ahlak ve kültür anlayışını içimizde geliştiremez. İçimizde bireycilik yoktur, kendini mülk sahibi yapamazsın. Her şeyi örgütün hizmetine koyacaksın. Doğru olan budur. Her kadro bunu kendinde hâkim kılacaktır. Nerede kirlilik ortaya çıkıyor? Maddiyatın esas alındığı yerlerde, yani gümrüklerde, lojistiklerde ve paranın olduğu yerlerde kirlilik ortaya çıkıyor. Bu tür insanlarda aşınmalar oluyor. İşte bu maddiyata bulaşmamak için, hareketin anlayışını kendimizde hâkim kılmalıyız. Bazıları örgütün parası ile ahbap-çavuşlarına hediye alıyor. Sen bu örgütün parası ile örgütü bozamazsın. Bu para ile kendine örgütlenme yapamazsın. Bazıları mesela bunu yapıyor. İşte, "al sana telefon, radyo vb." diyor. Sonra da onu kendine bağlayarak, bozgunculuk yapıyor. Hiçbir kadro hediye ve rüşvetlerle bir başkasının etkisine girmemeli ve bunu kabul etmemelidir.

Bu eğitimde bireycilik, dedikodu, olumsuz yaklaşım, olumsuz düşünce, bunu yayma ve şikâyet etme gibi yaklaşımları ortamımızdan atmak istiyoruz. Bazı arkadaşlarda bunlar yaşanıyor. Kimileri de bunları dinliyor. Bir kadro bunları dinlemez. Kadro neyi dinler? Bu hareketin doğrularını dile getireni dinler. Bazı kadrolarımız kendisini halkın yerine ko-

yuyor. Sonra da diyor, "sen benim sorunlarımı çözersen, halkın sorunlarını çözmüş olursun." Yani halkın sorunlarını bir tarafa bırakıp, "benim sorunlarım ile ilgilenin" diyor. "Benim isteklerimi yerine getirirsen, halkın isteklerini yerine getirmiş olursun" diyor. Bu hareketin kadrosu böyle olmaz. Kadronun sorunu olmaz; sorun, halkın ve örgütün sorunudur. Kadronun görevi, bunu çözüme kavuşturmadır. Senin bu harekete geliş amacın, halkın sorunlarını çözüme kavuşturmayı ön görüyor.

## *Kadro, Hareketin Gündemini Kendisi İçin Temel Almalıdır*

Bu eğitimde kendi gündemimizi oluşturup, bunun üzerinden yürümek istiyoruz. Ne gündemsizliği yaşayacağız ne de başka güçlerin gündemini kendimize esas alacağız. Şuan kadromuzda kendi gündemini esas almama, onda ısrar etmeme, kendisi için gündem oluşturmama, bu yüzden de düşmanın önüne koymuş olduğu gündemi kendine esas alma ve bu gündemde yürüme yaşanıyor. Bu çok tehlikelidir. Bu hareketin kadrosu hareketin gündemini kendisi için temel almalıdır, düşmanın gündemini değil. Bugün düşman üzerimize geliyorsa, bu, kendi gündemimizi belirlememizdir. Tabi onlar bizim kendi gündemimizi oluşturmamızı istemiyorlar. Amaçları, bizi kendi gündemleri ile meşgul etmektir. Tabi biz de bunu kabul etmiyor, kendi gündemimizi oluşturarak onları da kendi gündemimize çekmek istiyoruz. Kendi gündemimizde ısrar edersek irade haline gelir, düşmanı da kuyruğumuz yaparız. Böyle olursa, düşman üzerimizde kontrol sağlayamaz. Tabi kendi doğrularına güvenen, amaç ve hedeflerinde ısrar eden kendi gündeminde durabilir. Bu hareket kendi imkânları ile bugüne geldi. Kimseyi dinlemedi. Bu yüzden hareketi yanlışlığa yöneltmek istiyordular. Ne diyordular? İşte, "bunlar kimseyi dinlemiyorlar, sadece kendilerini esas alıyorlar." Bununla üzerimizde baskı oluşturarak, kendi gündemimizden çıkmayı ön görüyorlardı. Ki kendimize güvenmeyelim, karşıya güvenip çözüm gücünü onlarda arayalım.

# Komünar

Hâlbuki bu hareketin gerçekliğinde kendine güvenme ve çözüm gücünü kendinde arama vardır. Hiçbir zaman çözümü kendi dışında aramadı. Kadro bunu esas alacaktır.

Bakıyorsun birçok kadromuzda harekete güvenme yoktur. Beklentiyi farklı güçlerde arıyor. Kendi yönetimini dinlemiyor. Düşmanın basınıni takip ettiği kadar, kendi basınıni takip etmiyor. Düşmanı ve onun propagandasını kendi gündeminden daha çok takip ediyor. Bu neyi ifade ediyor? Bu, kadronun kendi gündem ve çizgisinden uzaklaştığını gösteriyor. Kendine, harekete güvenmiyor, çözümü de karşıda görüyor. Bu yüzden düşmanı takip edip onu esas alıyor. Bu tehlikelidir. Düşman takip edilebilir, fakat esas alınmaz. Düşmanın ne yapmak istediğini takip edeceksin, ama önemli olan senin düşmanı takip edip, ne yapacağını bilmendir. Tamam, düşman hareketi tasfiye etmek istiyor, bunu tespit edeceksin. İyidir. Fakat sen ne yapmak istiyorsun? Senin için önemli olan budur. İşte sen ne yapacağını bilirsen, kendi gündemini oluşturabilirsin. O zaman düşman gündemini senin üzerinde hâkim kılamaz, seni denetime alamaz. Şuan böyle bir ciddi sorunu yaşıyoruz.

Kadromuz tümüyle hareketine kulak verecek, kendine ve hareketine güvenecektir. Çözüm gücünü kendinde arayacaktır. Böyle olursa kadro olur. Kim ne derse desin bu hareket, kendini esas alacaktır. Zihniyet, tarz, ideoloji ve felsefemiz bizden neyi istiyor? Bizden kendimizi esas almayı istiyor. Bu dünyaya kulak asmayacaksın, çünkü bu dünya sana karşıdır, sen de ona karşısın. Bu dünyaya kulak veremezsin. Mesela bazı arkadaşlarımız ne diyor? Diyor, "dünya nasıl yapıyorsa, biz de öyle yapalım." Sen böyle yaparsan, dünya ile aranda farkın kalmaz. Biz bu dünyayı ölçü almak istemiyoruz. Dünya ne yaparsa yapsın, biz de kendi bildiğimiz gibi yapacağız. Gerçekliğimiz budur. Kadro bunu böyle bilecektir.

Kadrolarımızda yaşanan anlayışlardan biri de; daraldığında, kendisine eleştiri geldiğinde, zorlandığında ya da bir takım tehlikeleri gördüğünde kendisini geriye çeken, istifa eden anlayıştır. Bunun için gerekçeler yara-

tır, buna öncelikle kendisini inandırıyor, sonra da etrafındakileri inandırmaya çalışıyor. Zemin hazırladıktan sonra da kendini geriye çekiyor, katılmıyor ya da istifa ediyor. Bu eğitimde bu tür anlayışları mahkûm etmek istiyoruz. PKK kadrosu hiçbir zaman geriye çekilmeyecek, istifa etmeyecektir. Gerekçesi ne olursa olsun, görev ve sorumluluktan kaçmayacaktır. Hele-hele olağanüstü, tehlikeli dönemlerde geriye çekilmek ya da istifa etmek, düşmana hizmet etmektir. Mesela tasfiye dönemlerinde ya da düşmanın bizi tasfiye etmeye çalıştığı dönemlerde kadro, daha fazla görev ve sorumluluk üslenecektir. Kadro eleştiriden korkmaz. Eleştiriden korkan devrimcilik yapamaz. Eleştiri, devrimciler içindir. Devrimcilik yapana eleştiri lazımdır, yapmayana değil. Eleştiri, bu hareketi geliştiren, düzelten ve başarıya götürür. Hiçbir arkadaş eleştiriye bizim anlayışımız dışında yaklaşım sergileyemez. İstifa ne zaman olur? Eğer sen yaşanan bozulmaları önleyemiyorsan, bunlara da katılmak istemiyorsan, istifayı gündeme getirebilirsin. Tabi bu istifa ettin anlamına gelmez. Eğer hareket istifayı kabul ederse istifa edebilirsin. Hareket bunu kabul etmezse istifa edemezsin. Memurların bile istifa dilekçesi onay görürse istifa edebilirler. Onay görmezse istifa edemez. Bizim arkadaşlarımıza baktığımızda böyle bir anlayışları yok. Kendince karar alıyor ve onu anında pratiğe koyuyor. Bu denli bireyci ve keyfidirler. Ağa gibi duruyorlar. Ağa sadece kendinden sorumludur. Kendisi karar alıyor ve onu uyguluyor. Bu hareketin kadrosu ağa değildir. Böyle olmaz. Bu hareketin kültür ve gelenekleri var. Militanlık yapacaksın, o halde bu hareketin kültür ve geleceğini iyi anlamak zorundasın. Bizde istifa etmek yoktur, görevden alma vardır. Mesela bir ara, bir arkadaşı istifa etmeye zorlamıştı. O arkadaş da, "ben istifa etmem, ama siz beni görevden alabilirsiniz" demişti. Hareketin kültür ve geleneği bu esas üzerinden yürüyor. Maalesef bazıları bunu anlamıyor, canı ne zaman isterse istifa etmeyi kendine hak görüyor. Hatta bazıları bunu şantaj olarak kullanıyor ki, örgüt onu eleştirmesin, o da istifa etmesin.

# Komünar

Hâlbuki istifa etmeye de niyeti yok. Kadro bu anlayıştan kendini arındırmalıdır.

## *Özgürlük Savaşçısı Kimin İçin Savaşıyorsa Onun İçin Hak Arayacaktır*

Bu eğitimde hak aramayı ortamımızdan atmak istiyoruz. PKK'de yer alan kendi hakkını değil, Kürt halkının hakkını sorabilir. Bunu düşmandan soracaktır. PKK, Kürt insanının hakkını düşmandan almak için ortaya çıktı. PKK'ye gelen de, Kürt halkının hakkını düşmandan almak için gelmiştir. Kendi gücü ve hareketin gücünü birleştirerek düşmandan hesap soracaksınız. Kimse PKK'den hak istemeye gelmemiştir. Sistemde, ailede ele geçiremediğini, gelip PKK'de ele geçirmek için partiye katılmadık. PKK böyle bir yer değildir. PKK, adaletin, hesabın sorulduğu yerdir; sen bu yüzden PKK'ye katıldın. Adalet ve hesabı, Kürt halkı için soracaksınız. Doğru olan budur. Hareketi kurup bugüne kadar getiren Önder APO, yine bu hareket için canını veren insanlar, hiçbir zaman "biz bir şeyleri hak ettik, bu yüzden halk ve hareket bize hakkımızı versin" demediler. Bugüne kadar önderliğin, "ben şunu hak ettim" dediğini duydunuz mu? Eğer Önderlik, "ben bir şey hak ettim" demiyorsa, hiç kimse "ben şunu hak ettim, örgüt ve halk bana hakkımı versin" diyemez. Hayri arkadaş, "ben hak etmedim, borçluyum; bu yüzden mezarıma borçluyum yazın" diyorsa, hiç kimse "benim hakkım var, bana haksızlık yapılıyor, örgüt bana hakkımı versin" diyemez. Hayri arkadaş, partinin kuruluşundan şehit düşene kadar kendisi için bir yaşamı benimsemişti. Halkı için yaşadı. Arkadaşlar, Hayri arkadaşın Amed zindanında nasıl şehit düştüğünü de biliyorlar. Belki arkadaşlar, Hayri arkadaşın şehit düşerkenki fotoğraflarını görmüşlerdir. Bunlar partinin arşivinde var. Hayri arkadaş bir deri bir kemik kalmıştı. Fotoğrafta, o arkadaşların kaburgalarını sayabiliyordun. Kendilerini örgüt, halk ve bu gerçek arkadaşlık için erittiler. En sonunda da dedi ki, "mezarıma borçludur yazın." Bunun üzerine kim "benim hakkım var, hakkımı verin?" di-

yebilir. Eğer söylerse de anlayacağız ki, ne bu hareketten ne de kendisinden hiçbir şey anlamamıştır. O kişi, bu hareketin kadrosu olmaz. O, zavallının tekidir. O nasıl kadrodur ki, düşmandan hakkının hesabını sormuyor da, gelip örgüt ve halkından hak talebinde bulunuyor. Bir özgürlük savaşçısı kendisi için hak talebinde bulunamaz. Özgürlük savaşçısı kimin için savaşıyorsa, onun için hak arayacaktır. Doğru olan budur.

Bu yüzden kimsenin bu hareketten bir şey istemeye hakkı yoktur. Tersine, bu harekete ve halka siz borçlusunuz ve bu borcu ödeyeceksiniz. Bu yüzden zaten devrimcilik yapmaya geldiniz. Devrimcilik yapmaya geldiğiniz için de halk ve örgüt size veriyor. Şahsınız için ya da ahbap-çavuşluk yapmanız için bu halk size vermiyor. Hareketten ne aldıysanız, yine hareketin hizmetine koyacaksınız. Kendinizi Hayri Durmuş gibi borçlu hissedeceksiniz. Eğer Önderlik "ben borçluyum, borcumu ödemek istiyorum" diyorsa, hiç kimse "benim hakkım" diyemez. Bu çarpıtma düzeltilmelidir. Bazı eski arkadaşlar, "bunca yıldır hizmet ediyorum, örgüt neden benim hakkımı vermiyor, yetki vermiyor" diyor. Bu harekette karşılıksız çalışacaksınız. Çalışacaksınız, bir şey istemeyeceksin ve daima hizmeti esas alacaksın. Burası ticaret yeri değildir; "ben bunu yaptım, sen de bana bunu ver" diyemezsin. Maalesef bazı kadrolarımızda bu anlayış var. Şartlı devrimcilik yapmak istiyor. Bu harekette, hareketin anlayışı ile devrimcilik yapacaksınız, şart ve karşılık yoktur. Gece gündüz hizmet etmeyi isteyeceksin. Eğer bir hakkın varsa o da, çalışabilmek için örgüt ve halktan müsaade istemendir. Bunun dışında hakkın yoktur. Gören diyecek hakkını PKK yemiştir. Hakkını yiyenler işgalcilerdir. Almak istiyorsan, onlardan alacaksın. Alabilmek için de mücadele etmen gerekiyor. Bugüne kadar düşman bize bir şey vermedi. "Size bir çakıl taşı bile vermem" diyor. Hakkını alman zordur tabii. Bu zor geldiği için de yönünü örgüte çeviriyor, "örgüt bana hakkımı ver" diyor.

Bazıları da, "PKK gençliğimizi bizden aldı" diyor. Hayır, gençliğinizi de almadı.

# Komünar

Oturup-kalkıp PKK' ye dua etmeniz gerekiyor. Eğer PKK olmasaydı, hepimiz ihtiyarlaşıp giderdiniz. Tam tersine, PKK insanı yaşlandırmıyor, genç bırakıyor. Seni çözüm gücü yapıyor. Çözüm gücü olan bir insan kolay-kolay ihtiyarlamaz. Herkes onu kabul eder, saygı da gösterir. Çözüm gücü olmayan, ihtiyarlaşan birini hiç kimse kabul etmez ve saygı da göstermez. Toplumdaki insanlara bakın, arkadaşlara nazaran oldukça yıpranmışlar. Arkadaşlara bakın her biri manken gibi. Doğrudur tabi. PKK gençliğini almıyor tam tersine, geliştiriyor. Bir arkadaş çözüm gücü değilse halk, "onu buradan çekin" diyor. Neden? Çünkü hiçbir işe yaramıyor. Hareket içerisinde de bana arkadaş lazımdır dediğinde, "al sana bu iyidir" diyor. Urfa'daki ceketçiler gibi. O ceketçiler nasıl ki ceketini illa sana satmak istiyor, bizim arkadaşlar da öyle yapıyor. Kim onların işine yaramıyorsa, "al sana en iyi arkadaş budur" diyor. Gerçekten çalışabilecek bir arkadaşı istediğinde, "heval bu arkadaş size verirsek burası iş yapamaz, tüm çalışmamız bu arkadaşla bağlıdır" der. Bu bir gerçekliktir. Demek ki, kendini çözüm gücü yaparsan kimse seni bir tarafa atamaz. Hani arkadaşlar diyor ya, "örgüt bizi görmüyor." Sen kendinde çözüm gücünü geliştirmediğin için örgüt seni görmüyor. Eğer sen çözüm gücü isen, kimse seni bir tarafa bırakmaz. Bu mümkün değildir. Çözüm gücü olmayanı kim ne yapsın. Tabi ki bir tarafa bırakılır. Bir arkadaş kendinde çözüm gücünü geliştirirse örgütün, halkın onu görmemesi mümkün değildir. Belki Ferhat ve Botan gibi ya da örgüt içerisinde düşmanın ajanları varsa, bunlar seni bir tarafa bırakabilir. Fakat bunların gücü de yetmez. Kendim içinde söyleyebilirim. Ferhat' ta, Botan' da belki on kere, yirmi kere beni bir tarafa atmak istediler, ama ben hala örgüt içerisindeyim. Örgütte olmayanlar onlar. Eğer ben, "bana haksızlık yaptılar, böyle olmamalıydı" deseydim, tabi ki bir tarafta kalırdım. Bu konuşmaların hepsi kandırmadır. Kimse kendini kandırmaz. Önderlik, "ben ne kendimi ne de bir başkasını kandırırım, bu yüzden ne bir başkası beni ne de ben bir başkasını kandırabilirim"

diyor. Mademki Önderliği kabul ediyoruz, o zaman Önderliğin söylediğini de kendimize esas almalıyız. Kürt insanında sistemin kültür ve ahlakı yaşandığı için, Kürtlerde kendini kandırma çok güçlü bir şekilde yaşanmaktadır. Zayıf insan kendini kandırır. Çünkü çözüm gücü olmadığı için bunu yapmak zorunda kalıyor. Bu hareketin kadrosu kendini kandırma ihtiyacını yaşamamalı, bu yüzden kendinde çözüm gücünü geliştirmelidir. Bu eğitimde bunların hepsini kaldırmak istiyoruz.

## *Sadece Tercih Kendi Başına Demokratik Bir Tutum Olamaz*

Yine kadroda yaşanan tehlikeli anlayışlardan biri de tercih yapmaktır. İşte tercih yapmayı demokratik bir hak olarak duymuş. Doğrudur, tercih yapmak demokratik bir haktır, fakat o tercih ne kadar doğrudur, ölçüsü nedir, bunu bilmek gerekir. Sadece tercih kendi başına demokratik bir tutum olamaz. Demokrasiye, özgürlüğe hizmet etmez. Sen onun örgüt, tarih, ideoloji, felsefe, kültür, yaşam, özgürlük, ahlak ve ölçü boyutunu göreceksin. Sen bunları gözeterek tercih yaparsan, tercihin doğru olup olmadığı ortaya çıkacaktır. Arkadaşlar bunların hiç birini gözetmeden tercihte bulunuyorlar ve "ben kendi tercih hakkımı kullandım" diyorlar. Bu tercihte hiçbir şey yoktur. Tümüyle keyfi bir tercihtir. Mesela, "ben eğitime gitmiyorum, benim tercihim budur" diyor. İşte, "ben bu alana gitmiyorum, ben bu görevi almıyorum" gibi tercihlerle demokratik bir tutum sergilediğini düşünüyor. Sen bu örgütün insanısın. Tutum ve davranışların örgüt üzerinde etki yapmaktadır. Bu örgütün bir parçasısın. Sende ne yaşanıyorsa etkisi örgüte yansıtacaktır. Bu yüzden kendini örgüt dışı bir şahıs olarak ele alamazsın. Toplumdaki insanlar gibi tercih yapamazsın. Çünkü toplumdaki insan bireyseldir, bireysel tercihte bulunabilir. Sen ise bu hareketin ve halkın kadrosusun. Senin tarihi sorumlulukların var. Bu yüzden tercihini bunları görerek yapacaksın ki, hareketin, halkın hizmetine girsin. "Ben tercih yapacağım, kimsenin benimle bir

alakası olamaz" diyemezsin. Sen bu örgütte yaşamıyor musun? Mademki bu örgütün insanısın, burada yaşıyorsun, senin her şeyin bizi alakadar eder. Bu yüzden tercihin örgüte göre olacak. Önderliğin de, Mazlum'un da bir tercihtir; Şahin Dönmez'in, Şemdin Sakık'ın da bir tercihtir. Peki, senin tercihin hangisi olacak? Eğer sen bu şehitlerin arkadaşı isen, tercihin de Önderlik gibi olacak. Başka tercih yapamazsın.

## **Tercihimiz tümüyle Bu hareketin ideoloji Ve felsefesine göre olmalıdır Böyle olursa tercihin halka ve Harekete hizmet etmiş olur**

Bakın önderlik, "ABD, İsrail, AB, Celal, Mesut beni istedi, fakat ben bunların yanına gitmedim" diyor. "Eğer ben bugün İmralı'da isem benimki de bir tercihtir" dedi. Doğrudur, tercihtir tabi. Önderlik, "eğer ben onların yanına gitseydim, özgürlüğümü kaybederdim, hareket özgürlüğünü kaybederdi. Bu laneti yaşayamazdım. Bu yüzden tercihim yaptım ve şuan İmralı'dayım" dedi. Herkes bundan sonuç çıkaracak. Bunlar boş konuşmalar değildir. Bu yüzden tercihini doğru kullanacaksın. Bu eğitimde çarpık olan tercih anlayışının düzeltilmesi gerekir. Tercihimiz tümüyle bu hareketin ideoloji ve felsefesine göre olmalıdır. Böyle olursa tercihin halka ve harekete hizmet etmiş olur.

Yine bazı kadrolarımızda hareketin kendisine muhtaç olduğunu görme, hareketi rehin alma, harekete karşı tehdit ve şantaj unsurunu kullanma gibi anlayışlar yaşanmaktadır. Buda çok tehlikelidir. Bakıyorsun bir arkadaşın yeteneği var, o yeteneği hareketin hizmetinde kullanma yerine, harekete karşı bir şantaj olarak kullanıyor. Adeta hareketi kendine mecbur kılıyor. İşte, "eğer ben yoksam örgütün işi yürümez." Bu şantajı yürütüyor. Ya da bir şey biliyorsa onu örgütün hizmetinde kullanmıyor,

arkadaşına öğretmiyor, kendisinde saklayarak sadece kendisi için kullanıyor. Bu nedir? Şantajdır, tehdittir, hareketi rehin almaktır, kendine muhtaç kılmaktır. Mesela bazıları arkadaşının gelişmesini istemiyor. Çünkü arkadaşı bir şey öğrenirse, kendisi orada kalmayabilir düşüncesine giriyor. Orada kalabilmek için, arkadaşının gelişmesini istemiyor. Amacı, daima hareketi kendine muhtaç kılmadır. Orada kalabilmesi için, hareketin ona muhtaç olması gerektiğini düşünüyor. Bu çok tehlikeli bir anlayıştır. Bunlar hareketi tanımamışlar, gafildirler. Hareket tehdit ve şantajlarla yürümemiştir. Bu hareket, ABD'nin rehini olmamıştır, kendi içinde nasıl olsun? Böyle insanları içimizde tutmayız. Eğer hareketin çalışması onun üzerinden yürüyorsa da, çalışmasını da ortada bırakır, kendini rehin etmez. Örgüt değer verir, fakat böyle yaparsa, aynı dakikada gözden de çıkarır. Herkes bunu böyle bilecektir. Kimse demesin, "benim adım, gücüm ve yeteneğim var, ben olmazsam bu hareket yürüyemez." Hayır, böyle bir şey yok. Örgüt hiç kimseye muhtaç değildir. Eğer ben bu harekete göre çalışır ve yaşarsam bana değer verir; yok, böyle değilsem, kolumdan tutup bir tarafa bırakabilir. Bunu tereddütsüz yapar. Herkes bilecek ki, biz harekete muhtacız. Doğru olan da budur.

Bu eğitimde, örgütün verdiği yetki ve imkân üzerinden tasarruf yapan anlayışı ortadan kaldırmak istiyoruz. Bu, imkân ve yetkiyi ya kendi keyfine göre kullanıyor ya da hiç kullanmıyor. Kimse hareketin verdiği yetki ve imkânlarla tasarruf etmesin, kendine göre kullanmasın. İşte, lojistikte böyle şeylerin olduğunu duydum. Bazılarına az, bazılarına çok veriyorlar. Sözde lojistiğin sorumlusudur. Bu harekette böyle bir sorumluluk olmaz. Örgüt bu görevi sana verdi ise, hareketin hizmetinde iyi kullanasın diye verdi, yoksa kendine göre kullanman için, kendini böyle yaparak büyütmen, başkalarını kendine bağlaman için vermedi. Bunların hepsi suçtur. Senin esas alacağın, doğru temelde hizmet etme olmalıdır. Ne kendine göre kullanabilirsin ne de kullanmaya bilirsın.

# Komünar

Yine içimizde yaşanan tehlikeli anlayışlardan biri de, bir görevi yerine getirdiğinde bunun karşılığını istemedir. Peki, karşılığı nedir? Ya mevki ya yetki ya da maddiyattır. Bunları almadığı zaman çalışmıyor. Hatta sabote etmeye çalışıyor. Bunlar kendilerine göre bir anlayış benimsiyorlar. Bunların örgüte, halka verecekleri bir şey yoktur. Ancak zarar verebilirler, örgüte kaybettirebilirler. Daha öncede söyledim, bu harekette karşılıksız çalışıp hizmet edeceksin. "Az yaptım daha fazla yapmam gerekir" diyeceksin. Anlayış budur. Her şeyi bu hareketin hizmetinde kullanacaksın, kendi hizmetinde değil. Bir başkasının da kendi hizmetine koymasına izin vermeyeceksin.

## ***İdeoloji Ve Örgütü Ret Etmek, Çözüm Gücü Olmayı, Halkı Ve İnsanlığı Ret Etmektir***

Yine içimizde ideolojisizliği ve örgütsüzlüğü dile getiren, onun propagandasını yapan anlayışı ortadan kaldırmak istiyoruz. Diyor, "ideolojiler dönemi bitti." Bu kimin tezidir? Bu, kapitalizmin tezidir. Madem ideolojiler dönemi bitmiş, öyle ise neden kapitalizm kendi ideolojisini terk etmiyor. Bugün bunu söyleyen ABD, kendi kültür ve ahlakını tüm dünyaya hâkim kılmak istiyor. Buna gelmeyenleri fiziki olarak imha bile edebilir. Dünyada hiç kimse ideolojisiz yaşayamaz. İdeoloji, felsefe ve örgütü ret eden, insanlığı ret etmiş olur. Maalesef bazı arkadaşlarımızda bu anlayış yaşanıyor. Bir insan eğer "ideoloji bana lazım değil" derse, ona örgütte lazım değildir. Çünkü ideoloji örgüt ile pratiğe geçer. Bakın ideolojisizliği kabul eden, örgütsüzlüğü de kabul edendir. Hâlbuki bizim temel gücümüz ideoloji ve örgüttür. İdeoloji ve örgütü ret etmek, çözüm gücü olmayı, halkı ve insanlığı ret etmektir. Peki, bunu dile getirenler neyi esas alıyor? Ahbap çavuşluk, grupçuluk ve sırdaşlığı esas alıyorlar. Bu anlayış bazılarında öyle bir gelişmiş ki, örgüte karşı tümüyle kapalıdır. Örgüt ile hiçbir şeyini paylaşmıyor, gidip sırdaşı ile paylaşıyor. Örgütün insanı, örgütselliği yaşayan, her şeyini örgüte açık-

layandır. Neden? Çünkü çözümü örgütte buluyor. Biliyor ki, onun yaşamı da, ölümü de örgüte bağlıdır. Bu yüzden hiçbir şeyini örgütten saklamıyor. Şahıslardan saklıyor. Örgütselliği esas almayan da şahısları esas alıyor, bu yüzden her şeyini şahıslara açıyor. Çözümü örgütte değil, şahıslarda buluyor. Böyeleri her ne kadar örgüt içerisinde olsalar da örgütü yaşamazlar. Bu çok tehlikelidir. Bu nedir? Bu, sistemin kültür ve ahlakını örgüt içerisinde yaşatmaktır. Yani örgüt içerisinde parçalılığı esas almaz. Böyle yapanlar kadro değil, düşmandır. Bu örgütün insanı, her şeyini örgüt ile paylaşır, şahıslarla değil. Çünkü şahıslarla çözeceğin bir şey yoktur. Toplumdan, sistemden edinmiş olduğumuz alışkanlıkları örgüt içerisinde devam ettiremeyiz. Bizim arkadaşlar ne yapıyor? Toplumdan edinmiş oldukları anlayışları hareket içerisinde de devam ettiriyorlar. Hatta bunu bir hakmış gibi ele alıyorlar. İşte, "ben bunu tanıyorum, bununla ilişkilenebilirim" diyor. Konuştuğunda dahi, toplumun ölçüleri ile hareket ettiğini görebiliyorsun. Kadronun ölçüsü bu değildir. Tanıyıp tanımama, kabul edip etmeme hangi esaslar üzerinedir? Örgütün hedef, ihtiyaç, felsefe, ideoloji, zihniyet ve tarzı üzerinedir. Tanıyıp tanımama, kabul edip etmeme ölçüsü budur. Toplumun ölçülerini örgüt içerisinde yürütemezsiniz. Bir ara Mehmet Şener'in benimle hesabı vardı. Bu yüzden benimle konuşmak istediğini söyledi. Ben de "neden?" dedim. Oda bana, "biz eski arkadaşlarız, konuşacak bir şeyimiz olamaz mı?" dedi. Ben de ona, "seni hiç tanımıyorum" dedim. Şok oldu, "sen beni nasıl tanımazsın" dedi. Doğrudur, onu iyi tanıyorum, hatta ona Batman'da geçici görev de veren benim. Fakat onun anlayışı çok tehlikeliydi. Bu yüzden ona öyle dedim. Hatta ona, "seni tanımamam gerekir, senin de beni tanımaman gerekir. Ben senin kahve arkadaşın değilim. Beni iyi tanıyacaksın." dedim. Bunu ne için söylüyorum? Çünkü hareket içerisinde birçok kişi bozgunculuk yaparak arkadaşlara böyle yaklaşıyor. İşte, "biz eski arkadaşlarız, konuşacak birçok şeyimiz var" diyerek örgütü bozuyorlar. Ne eski arka-

# Komünar

daşı? Biz birbirimizi ideoloji ve felsefemiz doğrultusunda tanıyoruz. Bunun dışında bir tanıma olamaz. Kadro bunu böyle bilecektir.

Kadroda yaşanan diğer tehlikeli anlayışlardan biri de, bulunduğu alan, komite ya da birim ile kendini sınırlama, sadece bulunduğu yeri düşünmedir. Yani kendini genel örgüte karşı sorumlu görmeme eğilimi yaşanmaktadır. Bu nedir? Bu, sistemin anlayışını kendinde yaşatmak, örgüt içerisinde parçalılığı esas almaktır. Doğrudur, bulunduğu alanda çalışma yürüteceksin, fakat sorumluluk alanın sadece bulunduğu yer olamaz. Hem özgün çalışmandaki sorumluluğu üstleneceksin hem de genel sorumluluğu. Sanki kendi alanındaki çalışmalar güçlenirse başarılı olmuş olur. Hayır, sadece senin alanındaki ya da komite ve bulunduğu birimdeki çalışmanın başarısı yetmez. Senin alanındaki başarı, diğer alanlardaki başarıya bağlıdır. Diğer alanlar tasfiye olacak, sen de "ben başarılıyım" diyeceksin. Böyle başarılı olamazsın. Böyle yaparak ancak kendini kandırılmış olursun. Mesela bir yerden arkadaş istiyorsun, orada hangi arkadaş zayıf ise, sana onu gönderiyor. Sanki arkadaş gönderdiği yer, onun örgütü değildir. Aslında böyle yapanların amacı, kendilerini sorunlardan kurtarmaktır. Bu anlayışlar sistemin anlayışıdır. Bu hareketin böyle bir anlayışı yoktur. Bu anlayış, aynı zamanda bireyciliktir. Sadece kendi komiteni ya da birimini düşünmek bireyciliktir.

Bakın, "kon federalizm" adı altında kim neyi yaşamak istedi. Tam da onlara göreydi. Herkes "kon federalizm" adı altında kendini özerk görüyordu, bu yüzden de kendini ayrı tutuyordu. Tümüyle kendilerini esas alıyorlardı. Hâlbuki kon federalizmin bunlarla hiçbir alakası yoktur. Önderlik, kon federalizmi parça yapmamız için geliştirmedir. Tam tersine, kendi gücümüzü daha da büyütmemiz için Önderlik bu sistemi geliştirdi. Ki, amaç ve hedeflerimizi yerine getirebilelim. Peki, kon federalizmi nasıl anladılar? Dediler, "tam bizim anlayışımıza göredir." Çünkü anlayışları bireyciliktir. Bu yüzden hemen koştular. Kon federalizmde herkes kendi kimliği ile kendini öz-

gürce ifade edebilir. Tamam, doğrudur. Fakat bu, senin sorumluluğunun karşıdakine karşı bittiği anlamına gelmez. Kendini kimliğin ile özgürce örgütleyeceksin, aynı zamanda kendini karşıdakine karşı sorumlu da hissedeceksin. Ancak böyle sonuç alabilirsin. İşte o bireyci, bencil, parçalanmayı esas alan anlayış kon federalizmde böyle gelişim gösterdi. Az daha hareket dağılıyordu. Kimse kimseyi düşünmüyordu, arkadaşlık yapmıyordu, herkes sadece kendini düşünüyordu. Bunların hepsi "kon federalizm" adı altında yapıldı. Buna müdahale edildiğinde birçok kişi tepki de gösterdi. Ne diyorlardı? "Biz eskiye dönüyoruz." Yani biz diyorduk, "kon federalizm bu değildir, tasfiye olacağız." Onlar da diyordu, "bu eski anlayıştır." Yeni anlayış, eski anlayış nedir? O da bilinmiyor. Ne hesabına geliyorsa "yeni anlayış", ne hesabına gelmiyorsa "eski anlayıştır" diyorlardı. Tabi bu dili tasfiyecilik onların ağızına koydu. Zaten bu kültür vardı, tasfiyecilik ise bunu daha da derinleştirdi. Örgüt gün be gün zayıflayarak çözüm gücünden uzaklaşıyordu. Düşman da bunun üzerinden adım atarak sonuç almayı düşünüyordu. Hiç kimse "kon federalizm", "özerklik", "özgürlük" adı altında hareketi parçalayamaz. Önderlik hareketi parçalanmaya karşı geliştirdi. Bununla birlik ve beraberliği esas aldı. Parçalanmış bir çizgi, bu hareketin çizgisi değildir. Bu çizgi işgalcilerin çizgisidir. Bakın, tarihte tüm işgalci güçler sonuç alabilmek için, halkın parçalanmışlığını esas almışlardır. Bu parçalanma üzerinden kendilerini yürütmüşlerdir. Zaten iktidarlarını başka türlü yürütemezler. Hareketin çizgisi bu olamaz. Hareketin çizgisi halkı ölçü alıyor. Birliktelik de, özgürlük ve iradeyi ret etmiyor. Zaten birlikteliği özgür irade üzerinden geliştirdi. Türk devleti gibi bir birliktelik yapmadı. Baskı ve ölümlerle birlik olunmaz. Hareketin böyle bir birlik anlayışı yoktur. İnkâr, baskı ve tasfiye üzerine değil, özgürlük üzerine bir birliktelik. Hani derler ya, "karşılıklı bağımlılık", onu esas alacaksın. Karşılıklı paylaşacaksın. Karşılıklı sorumluluk içerisine girersen, paylaşımı esas alabilirsin.

# Komünar

Buna bağılı olarak kadroda ortaya çıkan sorunlardan biri de, kadın ile erkek arasında yaşanan çelişkidir. Bazıları bu çelişkiyi bileerek derinleştiriyor. Erkek de, kadında da bu var. Bununla çalışma ve arkadaşlığı ortadan kaldırdılar. Bununla da, "biz Önderliğin çizgisini esas alıyoruz" diyorlar. Bunun Önderlikle ne alakası var? Hiç kimse kadın ile erkek arasında çelişki yaratamaz, onları güçsüz düşüremez ve parçalanmayı esas alamaz. Senin görevin, köleci ve egemen anlayışa karşı durmaktır. Köleci anlayış daha çok kadında ortaya çıkıyor. Bu, egemen anlayışın kadında olmadığı anlamına gelmez. Egemenlik anlayışı daha çok erkekte var. Tabi bu da köleci anlayışın erkekte olmadığını göstermez. Kadın da, erkek de köleci ve egemen anlayışlara karşı savaşıacaktır. Erkek ve kadın, arkadaşlık üzerine birbirlerini kabul edecektir. Şuan Xakurke yönetimi kalmamış, bu taburlara da yansımış durumda, taburlarda da aynı şey yaşanıyor. Melsa arkadaş kadın yönetimi, Derviş arkadaş da erkek yönetimi olmuş. Melsa sadece bayan arkadaşlara, Derviş arkadaş da erkek arkadaşlara toplantı yapıyor. Sözde her ikisi de tüm gücün yönetimidir. Bu biçimi ile hem yürütmeyi, hem de birlik yönetimlerini tasfiye etmiş durumdadır. Kimsenin böyle yapmaya hakkı yoktur. Bu cins savaşı da değildir. Cins savaşı böyle yürütülmez. Bu ne cins, ne örgütsel, ne de ideolojik bir savaştır. Ortak bir değerlendirme ve karar almıyorlar, aynı zamanda kendilerini tüm gücün yönetimi olarak da görmüyorlar. Bunları görmeyerek "biz yürütmeyiz" diyorlar. Bir kere ortada yürütme yok. Ortada yürütme değil, yürütmeme var. Örgütsüzlüğü yaşama ve yaşatma var. Bundan daha tehlikeli bir şey olamaz. Gidip sorarsanız Derviş'te, Melsa'da "doğru olan benim" diyecektir. Kendilerini, birbirileri ile izah ediyorlar. Bu hareketin kadrosu kendini çizgi ile izah edebilir. Neden kendilerini birbirileri ile izah etmeye çalışıyorlar? Çünkü her ikisi de kendisini haklı çıkarmaya çalışıyor. Haklı çıkmak için örgüt mü parçalanıyor, irade mi kayboluyor ya da tüm güç mü tasfiye oluyor, bu onların umurlarında değildir. Kadro böyle yap-

mayacak. Herkes arkadaşlığı, birlikte çalışmayı esas alacak. Eğer ideolojik ve örgütsel savaş yürütülecek ise de, bu böyle yürütülmez. Bunun bir üslubu, bir tarzı vardır. Böyle olursa sonuç alabilirsin. Ben Xakurke'de toplantılar yaptıktan sonra bazı arkadaşlar, ne zamandan beri ortak bir toplantı görmediklerini söylediler. Kimsenin yapıya bunu yaşatmasını doğru bulmaz ve bunu yapmaya hakkı da yoktur. Hem de bu güç yeni bir güçtür, partiyi tam olarak tanımıyorlar. Peki, bunlar partiyi nasıl tanıyacaklar? Melsa ve Derviş'in gösterdiği gibi mi? Arkadaşlara partiyi yanlış tanıtmaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Bu arkadaşlar devrimcilik yapmaya geldiler. Kadro bu tür anlayışlardan kendini arındıracaktır.

## *Disipline Gelme, Özgürlük Yürüyüşüne Gelmemedir*

Özgürlük ve demokrasi adı altında disipline gelme anlayışını ortamımızdan kaldırmak istiyoruz. Disiplini ret etme, onu anlamsız görme yaklaşımı sergilenmektedir. Sen disiplin dediğinde sanki onun idamını istiyorsun. Keyfiyet dediğinde ise hoşlarına gidiyor. Disiplinli hareket etmeme, ilkeli duruş ser-



gilememe neyi ifade ediyor? "Ben örgüte gelmiyorum, örgüt ile çalışmıyorum, onun yaşamına katılmıyorum" anlamına geliyor. Yani "ben kendim gibi kalıp kendim gibi yaşamak istiyorum" anlayışıdır. Disipline gelme, öz-



# Komünar

gürlük yürüyüşüne gelmemedir. Bu harekette disiplin nedir? Önüne koymuş olduğun hedefe göre yaşama ve ona göre yürümedir. Sen bu hedefe göre yürümüyorsan, bu harekette ne işin var. O zaman sen bozguncusun. Senin amacın hareketi karıştırmaktır. Harekette ajanlık yapmaya gelmişsin. Anlamı budur. Bu örgütün insanı disiplinden kaçmaz, disiplinsizlikten kaçır. Çünkü biliyor ki disiplinin olmadığı yerde çalışma olmaz, orada ölüm olur. Disiplinli olmak örgütlü olmaktır. Mademki Önderliği esas alıyorsunuz, o zaman Önderliğe uyacaksınız. Önderlik keyfi yaşamıyor, daima disiplinli hareket etmektedir. Zindanda olmasına rağmen bu böyledir. Önderlik bu yüzden çalışmalarında da sonuç alıyor. Bakın mesela, Avrupa'da biri, bir dakika bile işe geç kalırsa onu işten atıyorlar. Ortadoğu'ya baktığımızda keyfiyet o kadar güçlüdür ki, hali de ortadadır. Disiplin, örgütlü ve planlı çalışmanın ifadesidir. Bakın, kayıplarımızın yüzde doksanı disiplinsizlikten kaynaklanmaktadır. Bu yüzden bu hareketin kadrosu daima disiplinli çalışmayı ve disiplinli yaşamayı kendine esas alacaktır. İşte bu özgürlük yürüyüşünü ifade eder.

Yine kadroda yaşanan anlayışlardan biri de; görevsiz, boş, hedef ve amaçsız, orada burada gezme anlayışıdır. Ya daralmış ya da keyfi öyle istediği için geziyor. Hatta gezebilmek için kendilerine gerekçe bile uyduruyorlar. Bazıları diyor, "ben hastayım" ya da "falan yerde bilmem neyim var" diyerek gidip geziyor. Böyle görevsiz ve amaçsız gezenler ya ajandır ya da örgütün kişiliğini kendinde yaratmayanlardır. Örgütün kişiliğini kendinde oturtmuş bir insanın görevsiz ve amaçsız bir yere gitmesi mümkün değildir. Eğer bir yere gitmek istiyorsa, görev ve amacını yerine getirmek için gidiyordur. Örgüt insanı böyledir. Şuan beni öldürseniz de görevsiz ve amaçsız bir yere gitmem. Bu mümkün değildir. Görevsiz ve amaçsız gezenler ne yapar? Dedikodu ve ahbap çavuşluk yapar. Yani örgütün yaşamı ile oynar. Bazıları böyle gezmek isteseler de, bu örgütün insanı bunu kabul etmemelidir. Eğer birinin görevsiz olduğunu görürse ona,

"senin bir görevin yok, buraya ne diye geldin?" diye soracaktır. "Kusura bakma seni burada kabul edemeyiz" diyecektir. Orada kalıp ahbap çavuşluk, dedikodu yapmasına izin vermemelisin. İşte "arkadaştır, ona sen niye buraya geldin diyerek kalbini nasıl kırılım" diyorlar. Toplumdaki bir insan insanlara böyle yaklaşabilir. Biz ise örgütüz. Bugün dünya bizimle savaşıyor. Biz böyle bir örgütüz. Harekete darbe vurmak için, bazılarını kaçırtmak için birçok istihbarat, özel olarak bu iş ile ilgileniyor. Bunu bir çocuk bile anlıyor. Kadro ise bunu daha iyi anlayacaktır.

2005'te Türkiye bir ajanımı içimize göndermişti. Ona telefon ve kart da vermiştiler. Sözde bir arkadaşın babası olarak gelmişti. Onu görmek istiyordu. İsim de vermişti. Arkadaşlar aramıştı, fakat bulamamıştı. Daha sonra dedi, "ben xakukeye gideyim, belki oradadır." Oradan Behdinan'a, buraya, her yere gidiyordu. Gittiği her yerde de arkadaşlara, "al sana telefon, ailenle konuş" diyordu. Tabi sonradan arkadaşlar fark ettiler ve onu yakaladılar. Sonra ortaya çıktı ki, Türklerin ajanıydı. Şuan bazı arkadaşlar örgüt resmiyeti dışında her yere not gönderiyor, mektup yazıyor. Ya ahbap çavuşluk yapmak için yazıyor ya da örgüte düşmanlık yapmak için. Bu tür şeyler örgüt içerisinde olmaz. Örgütte yazışma resmi olur. Örgütün onayı olmak zorundadır. Notun varsa yönetimine vereceksin. Örgütün haberi olmadan yapılan yazışmaları, örgüt terbiyesi almamış insanlar yapar. Ajanların mektubunu bile getirip götürüyorlar. Ajanlar, içimizde birbirileri ile irtibat kurabilmek için arkadaşlarımızı kullanıyorlardı. Örgüt içerisinde bunu kim yapıyorsa, o ajanlık yapıyordur. Bu örgütün insanı örgütten habersiz mektuplar yazmaz. Bakın, ben yürütmede ve başkanlıkta yer alıyorum, buna rağmen, örgütten habersiz hiçbir yer ile irtibat kurmuyorum. Beni öldürseniz de böyle yapamam. Ne örgüt içerisinde, ne de örgüt dışında. Çünkü örgütün menfaatleri bunu istiyor. Benim her yer ile irtibat kurabilecek yetkim de var, fakat örgütten aldığım terbiye buna müsaade etmiyor. Bu anlayışların hepsi kaldırılmalıdır. Sistemden almış

# Komünar

olduğunuz kişilik ile partiyi yaşayamazsınız, bu ajanlıktır. Böylelerinin harekete verdikleri bir şey yoktur. Böyle yaparak en sonunda da kaçıyor zaten. Böyleleri partide kalmadılar.

Kadroda yaşanan diğer anlayışlardan biri de, örgüt kararını ciddiye almama, onunla oynama, kendine benzetip boşa çıkarma anlayışıdır. Mesela bir düzenleme yaptığında eğer düzenleme onun keyfine göre değilse, "ben bununla kalamam, onunla çalışmam" diyor. Bunu kendisine hak görüyor. Yine kendini partili görüyor, arkadaşını ise partili görmüyor. Parti seni nasıl kabul etmiş ise, senin kabul etmediğin arkadaşını da öyle kabul etmiştir. O da partinin insanıdır. Parti insanı sadece sen değilsin. Sen ancak partinin kabul etmediğini kabul etmeyebilirsin. Parti birini atmadığı sürece, sen onu arkadaş olarak göreceksin. Suçlu olsa dahi, eğer örgüt onu arkadaş olarak parti içinde tutuyorsa, sen de onu arkadaş göreceksin. Yok, "ben onu partili görmüyorum" diyemezsin. Eksik ve yetmezlikleri olabilir, senin görevin o eksik ve yetmezlikleri kabul etmemek ve onları gidermek için yardımcı olmaktır. Her şey sana göre olamaz. Sana göre kadroyu nerede bulacağız. Parti anlayışı bu olamaz. Hiç kimse kendine göre anlayış geliştiremez. "Ya benim gibi olacak ya da kabul etmiyorum" diyor. Gelenler, senin gibi olmak için gelmedi ki? Herkes PKK'li olmak için geldi. Kendini bu biçimi ile dayatamazsın. "Örgüt benim gibi olmazsa kabul etmem" diyemezsin. Bu anlayışın parti ile alakası yoktur. Parti birini yanına vermiş ise, onu kabul edeceksin ve onunla birlikte çalışma yürüteceksin. Sana göre olsa da, olmazsa da onunla çalışacaksın. Partili olmak budur. Bu yüzden bu çarpık anlayışın düzeltilmesi gerekiyor. Örgüt insanı, örgütün ön gördüğü düzenlemeyi, arkadaşını kabul edendir. Bunları tartışmaya koyamaz. Eğer örgütün düzenlemesinde ya da kararında bir yanlışlık varsa, onu örgüt işleyişi çerçevesinde dile getirebilirsin. Öneri yaparak bunu düzeltebilirsin. Fakat bunu kendine göre değil, örgüte göre yapacaksın. Bakıyorsun kendi ölçülerine göre değilse diyor, "ben bununla çalışmam, bu yüzden örgüt de

bununla çalışmasın." Hayır, örgüt seni nasıl kabul etmiş ise, onu da kabul etmiştir. Bunu iyi bileceksin. Sen, "örgüt beni kabul etsin, onu kabul etmesin" diyemezsin. Kadro bu dayatmalı anlayışından kendini arındıracaktır. Bunu daha çok dayatan yönetimdir, yönetim de bu anlayışından vazgeçecektir. Siz, Önderliğin "ben bununla çalışırım, bununla çalışmam" dediğini gördünüz mü? Hayır, böyle bir şeyi Önderlikte göremezsiniz. Önderlik, güçlü ve güçsüz ayırımı yapmayarak, tüm arkadaşlarla çalışmayı esas aldı. Önderlik, işte "bunlar bilmiyor, ben bunlarla nasıl çalışırım" demedi. Önderlik hiçbir zaman, "siz neden bana zayıf arkadaşları gönderiyorsunuz?" demedi, hatta "zayıf arkadaşları gönderin onları eğitelim" diyordu. Siz de bunu esas alacaksınız. Hiç kimse kendi anlayışını parti anlayışı olarak dayatamaz.

Yine kadroda yaşana tehlikeli anlayışlardan biri de, kendini örgüt insanı olarak görmeyip, örgütün dışındaki bir insan olarak görmesidir. Örgüte yaklaşımı, toplum içerisinde yer alan bir insanın yaklaşımı gibidir. Hani toplumdaki biri örgütü eleştirerek var olan bir sorunun düzeltilmesi gerektiğini belirtiyor, fakat bu düzeltmeyi kendinde değil de kadroda görüyor ya, işte bizim kadrolarımız da bu toplumdaki insan gibi örgüte yaklaşıyor. Bakıyorsun eleştiriyor, düzeltilmesi gereken konuları dile getiriyor, fakat bunu "ben değil, örgüt yapsın" diyor. Neden ben değil? Çünkü kendisini örgüt dışında görüyor. Sanki bunları düzeltmek onun işi değildir. Benim annem gibi yapıyorlar. Annem de, "bu yanlıştır, bunu düzeltin" diyor, fakat iş düzeltmeye geldiğinde buna yanaşmıyor, çünkü öyle bir sorumluluğu yok. Partili olmak böyle değildir. Partili olmak, ister kendinde isterse de arkadaşında, yaşanan bir sorun varsa, onun düzeltilmesinde kendini sorumlu görmektir. Kadro budur. Sadece eleştirerek bu iş olmaz, hem eleştireceksin, hem de eleştirdiğin şeyi düzeltmede rol oynayacaksın. "Var olan sorunu örgüt neden kaldırmıyor" diyemezsin. İçimizde keyfi bir partililik yaşanıyor. Hesabına geldi mi, "ben partiliyim", hesabına gelmedi mi de, "ben par-

tili değilim" diyor. Tabi, "ben partili değilim" demiyor, ama yaklaşımları ile "partili olmadığımı" açık bir şekilde belirtiyor. Nasıl belirtiyor? İşte dile getiriyor, fakat konu bunun kaldırılmasına geldi mi, kendini bir tarafa çekiyor. "Ben partili değilim, benim görevim değildir, kim partili ise o kaldırsın" diyor. İşte bu keyfi bir partililiktir. Partililikte keyfiyet olmaz. Sen, her koşulda kendini partili göreceksin. Bu yüzden partililik bizden sorgulama, mücadele ve sevmeyi, bunu yanında eksiklik ve yanlışlıkları ortadan kaldırmamızı istiyor. Partili olmayı böyle anlayacaksınız. Sizin göreviniz müfettişlik değildir. Müfettiş sadece eksiklikleri tespit eder, siz ise, hem tespit edeceksiniz, hem de bunu ortadan kaldıracaksınız. Yanında bozgunculuk yapıyor, bana not yazarak, "bunların üzerinde dur" diyor. Sanki parti benim üzerime tapulanmış. Bu anlayışlar çok tehlikelidir.

## ***PKK Hesap Alan Ve Hesap Veren Bir Partidir***

Kadroda yaşanan diğer tehlikeli anlayışlardan biri de, eleştiri ve özeleştiriye geliştirmeyen, hatta onu anlamsız bulan anlayıştır. İçimizde Nasır vardı. Diyordu, "nedir bu eleştiri ve özeleştiri, tıpkı kilisedeki günah çıkarma gibi, biz de kilisenin çarşafını giymişiz." Ferhat Efendi onlar da, eleştiri ve özeleştiriye tümüyle ortadan kaldırmak istiyordular. Örgüt yaşamında eleştiri ve özeleştiriye kaldırırsan, ortada hiçbir şey kalmaz. Bakın, nerede hesap sorma ya da hesap verme yoksa orada daima bozgunculuk kendini göstermiştir. Sadece hesap sorma ve hesap verme de senin özgürlük, adalet ve demokrasi gibi istemlerine cevap vermez. Tarihe baktığımızda egemenler daima hesap sormuşlar, ama hiçbir zaman hesap vermemişler. Köleler de daima hesap vermişler. Sadece hesabın verildiği ya da alındığı yerde özgürlük, adalet ve demokrasiden bahsedemezsin. PKK hesap alan ve hesap veren bir partidir. Hareketin gerçekliği budur. Eğer hareket büyüyüp halkın sevgisi haline gelmiş ise bundandır. Hareketin kadrosu daima bunu

esas alacaktır. Hiçbir zaman eleştiri ve özeleştiriye soğutmayacaktır. Tabi, eleştiri ve özeleştiriye kendine göre değil, harekete göre işletecektir. Eleştiri karalama değildir. Eleştiri, özeleştiriye istiyor, yani eleştirdiğini ortadan kaldırmayı ifade ediyor. Hareketin eleştiri ve özeleştiri anlayışı budur. Eğer sen bir şeyi eleştiriyorsan, onu kaldırmayı esas alacaksın. Madem yanlış olanı ortaya koyuyorsun, o zaman doğrusunu da dile getirip onu hâkim kılacaksın. Eleştiri ve özeleştiri budur. Eleştiri, arkadaşının açığını görüp ona karşı kullanma değildir. Eleştiri, yanlış dile getirmedir, özeleştiri de onu ortadan kaldırmadır. Kadro sadece eleştirmez, aynı zamanda özeleştiri de verecektir. Böyle olursa hareketi savunmuş olursun. Hiç kimse eleştiri ve özeleştiriye zoraki olarak uygulamasın. Ben annemi de sıkıştırırsam, korkusundan dahi olsa özeleştirisini verecektir. Böyle bir kadro olmaz. Bakın, hiç kimse Önderlikten eleştiri ve özeleştiri yapmasını istiyor mu? Fakat Önderlik İmralı'da her gün eleştiri ve özeleştiriye yaşıyor. Önderlik böyle yaparak kendini canlı ve temiz tutuyor. Böyle olmazsa düşer ve onunla beraber örgüt de düşer. İşte hem kendisinin, hem de örgüt ve halkın düşmemesi için, her gün eleştiri ve özeleştiriye yaşıyor. Bu örgütün anlayışı budur. Yoksa zoraki bir eleştiri ve özeleştiri değildir bizim anlayışımız. Kadro bunu kalpten yaşayacaktır. Buna ihtiyacının olduğunu bilerek hareket edecek ve böylece kendini temiz tutacaktır. Böyle olursa kendini denetime almış olur, örgüt ve halka da zarar vermemiş olursun. Hiç kimse bu hareket kadar eleştiri ve özeleştiriye ilerletmedi. Hareket bununla ilerleme sağladı.

Önderlik bu hareketin tarihinde iki sefer büyük bir eleştiri ve özeleştiri yaptı. Biri, hareketin ilk oluşumunda gelişti. Önderlik bununla hareketin devrimini, kadın devrimini geliştirdi. Bunun üzerinden İmralı'da daha büyük bir eleştiri ve özeleştiriye dile getirerek var olan sorunu çözüme kavuşturmak istedi. Önderliğin, ilk oluşumda yapmış olduğu eleştiri ve özeleştiri, Kürdistan ve Ortadoğu'yu kapsamaktaydı; ikincisinde ise, bu kapsam

# Komünar

genişleyerek tüm dünyayı kendi içerisine alacak biçimdeydi. Önderlik, yine bunun üzerinden yeni paradigmayı geliştirdi. Esas aldığımız Önderlik, böyle bir Önderliktir. Eleştiri ve özeleştiriye yaşamayan kadro olamaz. Böyle olmayan daima bozacak ve kirletecektir. Bu nettir.

Konuşuyor, doğruları dile getiriyor ve öyle anlıyor ki, doğru yaptığını sanıyor. Bu gibi anlayışlar da kadroda yaşanmaktadır. Bu anlayış da çok tehlikelidir. Sadece konuşarak devrimcilik yapıyor. Söylediği şeyi pratiğe geçirmiyor. Sadece konuşuyor, başkaları da yapsın, diyor. Bu devrimcilik değil amirliktir. Memurları denetleyen amirler olur ya, amir söyler memur da yerine getirir. İşte bizim bazı arkadaşlar da bu amirler gibi sadece söylüyor. Bunun devrimcilik ile hiçbir alakası yoktur. Devrimcilik, pratik ve söylemin birleşimidir. Hareketin devrimcilik anlayışı bunu temel almaktadır. Yani hem konuşacaksın, hem de bunu pratikte uygulayacaksın. Hareketin diyalaktığı ve Önderlik gerçeği budur. Bazıları sadece konuşarak bir şeyleri halletmek istiyorlar. Pratiğe girmiyorlar. Doğru konuşuyorlar, doğru eleştiriyorlar, sonra da diyorlar, "biz doğru yaptık." Burada kendilerini kandırıyorlar. Doğruyu yapmak için doğru konuşmak gereklidir, fakat bu tek başına senin doğru yapacağın anlamına gelmez. Doğruyu yapmak, aynı zamanda dile getirdiğini pratiğe geçirmektir. Yine doğruyu yapmak için tarz, tempo, yöntem ve üslup doğru olmak zorundadır. Doğruyu yapmak öyle kolay değildir. Herkes doğru konuşabilir, fakat doğru yapamaz. Bizim dışımızda da birçok kişi doğru konuşuyor, fakat bu onların doğru yaptığı anlamına gelmez. İşte bazı arkadaşlar, "ben eleştirdim, doğruyu dile getirdim, üzerime düşen görevi böylece yerine getirmiş oldum" diyor. Doğru, sen eleştirdin, değerlendirmen yerindeydi, fakat bunu ne kadar pratiğe geçirdin. Önemli olan sadece doğru konuşmak değildir, aynı zamanda doğruyu yapmaktır. Madem yanlış olanı eleştiriyorsun, o zaman o yanlış ortadan kaldırıp yerine doğrusunu koyacaksın. Böyle yaparsan doğru yapmış olursun.

## *İdeolojisiz, Felsefesiz, Ahlaksız Siyaset Yapmak Kendini Pazarda Satmaktır*

Kadroda yaşanan diğer tehlikeli anlayışlardan biri de, kadronun kendini aşırı politize etmesidir. Bakıyorsun her şeyi siyasete çeviriyor. Hâlbuki siyaset de o değildir. Siyaset, sistemi anlamaktır. Kadro, siyaseti kandırma olarak anlıyor. Böyle anladığı için de, "bizim siyaset yapmamamız gerekiyor" diyor. Siyaset yapmamak pratiğe, örgüte ve eyleme girmemektir. Örgüt ve eylemde yer almak istemeyen, siyaseti yapmak istemeyendir. Bazıları da, ideoloji ve felsefeden kopuk bir siyaset tarzını esas alıyorlar. Yani Ferhat Efendi gibi. Ferhat Efendi örgütün kültür, ahlak, ideoloji ve felsefesini bir tarafa bırakarak siyaset yapmak istiyordu. İdeolojisiz, felsefesiz, ahlaksız siyaset yapmak, kendini pazarda satmaktır. Bunu ben söylemiyorum. Savunmalarda Önderlik söylüyor. Siyaset, ideoloji ve ahlaksız olamaz. İdeolojisiz ve ahlaksız siyaseti yürütürsen, Ferhat gibi yapmış olursun. Ferhat örgütü ele geçirmek, bilmem işte köy Sancak, Erbil'de Vali olmak için bu tarz siyaseti benimsiyordu. Peki, ne oldu? Ortada kaldı. Ferhat'ı kim Vali yapacak. Vali olmak isteyen yüzlerce kişi sırada bekliyor. Bu yüzden ortada kaldı. Sonra da defalarca, "ben örgüte yeniden dönmek istiyorum" dedi. Hatta bunu gerçekleştirebilmek için, kız kardeşini Önderliğin yanına bile gönderdi. Ben bu örgütte olduğum sürece Ferhat buraya gelemez. Ona o kadar yardımcı oldum, hatta kız kardeşine, "ne sen, ne de Önderlik benim kadar ona yardımcı olmadı, bundan sonra burada olamaz" dedim. İşte eğer ideoloji ve ahlaksız siyaset yürütürseniz, siz de Ferhat gibi yapmış olursunuz. Hiçbir zaman bunu yapmayacaksınız. Devrimci siyaset yapar tabi. Fakat siyaseti örgütün kültür ve ahlakı ile yapacaksınız. Hiç kimse "siyaset iyi değildir, ben siyaset yapmam" diyemez. O siyaset, egemenlerin siyasetidir. Egemenlerin siyaseti, alavere dalaveredir. İçerisinde ne ideoloji var, ne de ahlak, tümüyle şahsi menfaatler hâkimdir.

Halkımız da siyaseti böyle anlıyor, işte "siyasettir yalandır, uğraşma" diyor. Siyaset yaptığında, "sen siyaset yaparak yalan konuşamazsın" diyor. Neden? Çünkü siyaseti egemenlerden böyle anlamış. Bu yüzden bu anlayışın düzeltilmesi gerekiyor.

Kadroda yaşanan tehlikeli anlayışlardan biri de, duygusal hareket etme ve tepkici yaklaşma anlayışıdır. Zaten bu ikisi birbirini tamamlıyor. Tepkicilik duygusallığı, duygusallık da tepkiciliği güçlendiriyor. Buda tahribat-

**Kadroda yaşanan  
Aşırı duygusallık ve tepkicilik  
Yapmaya değil; yıkıma  
Bozgunculuğa neden oluyor  
Bu neyi do-ğuruyor  
İstifayı, şantajı, katılım  
Göstermemeyi doğuruyor  
Kadro kendini bu durumdan  
Çıkaracaktır**

ların yaşanmasına neden oluyor. Devrimcilikte duygusal ve tepkisel hareket etme olmaz. Eğer böyle hareket edersen hem kendini, hem de örgütü bitirmiş olursun. İnsan eksiklik ve yanlışlıklardan nefret edebilir, hatta öfke bile duyabilir, ama sen bunu anlamaya, anlamayı örgüte, örgütü de eyleme dönüştürecek- sin. Böyle yaparsan öfken doğru temelde yerini bulmuş olur. Yani kabul etmediğin bir şey varsa onu bileceksin, herkese anlatıp ikna edeceksin, sonra da bu yanlış ortadan kaldıracaksın. Ancak böyle olursa öfken örgüte hizmet etmiş olur. Fakat kadroda yaşanan aşırı duygusallık ve tepkicilik yapmaya değil; yıkıma, bozgunculuğa neden oluyor. Bu neyi doğuruyor? İstifayı, şantajı, katılım göstermemeyi doğuruyor. Kadro kendini bu durumdan çıkaracaktır.

Kadroda yaşanan diğer tehlikeli bir anlayış da, her şeye itiraz etme anlayışıdır. Doğru ya da yanlış olması önemli değil, eğer ona

göre değilse itiraz ediyor. Yok, eğer ona göre ise, yanlış dahi olsa itiraz etmiyor. Kadro itiraz edebilir. Nerede itiraz edebilir? Eğer alınan bir karar ya da yürütülen siyaset, yöntem ve tarz örgütün amaç ve hedeflerine göre değilse, örgütün çıkarlarına zarar veriyor ise, itiraz hakkını geliştirebilir. Burada itiraz edebilirsin. Fakat bakıyorsun örgüt bir düzenleme yapıyor, bu düzenleme keyfine göre olmadığı için, işte "ben kendimi orası için hazırlamışım" diyerek itiraz ediyor. Bu yüzden "oraya gitmek istemiyorum" diyor. Neden? Çünkü düzenleme onun keyfine göre yapılmamış. Bu itiraz olamaz. Kadro örgütün ihtiyaçlarına cevap olabilmek için harekette duruyor. Bu yüzden örgüt, ihtiyaçlara göre kadrosunu düzenliyor ve burada itiraz olamaz. Eğer o düzenlemede yanlışlık varsa itiraz edebilirsin, o da örgütün işleyişi çerçevesinde olabilir. Bireycilik ve keyfiyet kadroda hâkim olduğu için, itiraz da bunun üzerinden geliyor, örgütsel zemin üzerinden değil. Eğer düzenleme ona göre ise, isterseniz örgütün bitimi olsun, o yine de sesini çıkarmayacaktır. Örgüt insanı, örgütün çıkarlarını esas alandır. Eğer örgütün çıkarları zedelenecek ise, onu idam bile etseler itiraz edecektir. Bunun dışında itiraz edemez. Belki duymuşsunuz, Abbas arkadaş, "örgüt bana, 'senin görevin dama çıkıp teneke çalmaktır' derse, dama çıkar teneke çalarım. Ta ki örgüt bana 'in' diyene kadar" dedi. Örgütün insanı böyledir tabi. Şuan arkadaşlarımıza devrimciliği kabul ettirebilmek için, ona öncelikle arkadaşları, yönetimi, imkânları, alanları kabul ettirmek zorundasın. Bu harekette böyle bir devrimcilik olmaz. Ben bu hareketin kurucularından biriyim, böyle bir anlayış ve kültürü bu örgütte görmedim, bu yüzden de böyle bir şey olamaz.

Bu eğitimde, düşmanın sertleştirip parça ettiği, geride bırakıp zayıflattığı kişiliği, bilincinde yarattığı çarpıtma ve karalamayı, yine bunların sonucunda kendi menfaat ve ilerisini göremeyen, hiçbir şekilde başkası tarafından tanınmayan duruşu ortamımızdan tümüyle kaldırmak istiyoruz. Biz insanımızı bu kişilikten çıkarıp yerine moral, güven, bilinç, irade

# Komünar

ve başarıyı esas alan yeni bir kişilik kazandırmak istiyoruz. Çünkü halkımızın böyle bir kişiliğe ihtiyacı var. Bu eğitimde halk, partinin çalışmaları ve insanlığı tanıyalım ki, kendimizi de tanımış olalım. Bunları anlayarak kendimizi tanımak istiyoruz. Bu değerlerle kendimizi birleştirmek istiyoruz. Kendimizde örgütün duygu, düşünce, kültür, yaşam ve davranışını geliştirmek, bunun üzerinden kararlaşmayı yaşamak ve gerçekleştirmek istiyoruz. PKK' de eğitim; yaşamın felsefesi, çalışmanın ahlak ve tarzıdır. PKK' de kendini eğitmek senin için ahlak, tarz ve yaşamdır. Kendini eğitmek, insanı ve toplumu eğitmektir. Zaten eğitimi bu yüzden geliştiriyoruz. Kendimizi eğitelim ki, insanımızı ve toplumumuzu eğitebileyim. PKK' de eğitim, yaşamın her anına anlam vermektedir. Bu yüzden PKK, büyük yaşayan ve büyük yaşatandır. PKK' de eğitim; düşünce, duygu, davranış ve çizgi temelinde kendini yaratma, örgütün ihtiyaçları doğrultusunda kendini şekillendirme ve terbiye etmedir. PKK' de eğitim; kendinde çözüm gücünü oluşturma, düşünme, sorgulama ve yaşanan ilişkileri ortaya çıkarıp onları çelişkisiz hale getirmektir. PKK' de eğitim bunu ifade ediyor. Eğer eğitim bu çerçevede geliyorsa o eğitim doğrudur, PKK'nin eğitimidir, hedeflerine de ulaşacaktır. PKK' de eğitim, sadece bir takım bilgiler öğrenip bunu arkadaşının ve halkının başına bela etme değildir. Bu bilgilerin yanında, kendi kişiliğini de oluşturacaksınız. Kendini çözüm gücü yapacaksınız ve tüm bunları örgütün ve halkın hizmetine koyacaksınız. Eğer böyle anlarsanız doğru anlamış olursunuz. Bu eğitimde Önderliğin felsefesi, ideolojisi, tarzı ve sistemini anlamak ve anlatmak görevimizdir. Bu eğitimde düşmanın imha ve inkâr siyasetini boşa çıkarıp yerine, Kürt sorununun çözümünü esas alan anlayışı, hizmetini geliştirmek istiyoruz. Bu eğitimde Önderliğin önümüze koymuş olduğu zihniyet ve vicdan devrimini kendimizde gerçekleştirmek istiyoruz. Yine bunun üzerinden Önderliğin belirttiği sistemi yaratmak istiyoruz. Bu yüzden var olan toplum, kültür, ahlak ve yaşam anlayışını esas almayıp kendi paradigmamız doğrul-

tusunda ileriye adım atmak istiyoruz ki, sonuç alabilelim.

## ***Kolay Yolu Seçen Kadro; Önderlik, Hareket ve Halk Gerçeğini Anlamayandır***

Devlet ve iktidarı esas alan, özellikle kapitalist sistemden ilişkilerimizi tümüyle koparmalıyız. Böyle olursa bu görev ve sorumlulukları yerine getirebiliriz. Bu görev ve sorumluluklarımızı yerine getirebilmek için tümüyle bilinçli, kalpten, cesaretli ve fedakârca davranıp, hiçbir karşılık beklemeden çalışmayı esas almalıyız. Bunun için kendimizi kendimiz olmaktan çıkarıp, kendimizi örgüt ve halkın bir parçası olarak görmeliyiz. Bu militanlıkta ısrar etmeliyiz ki, görev ve sorumluluklarımızı yerine getirebileyim. Biz sosyalist bir hareketiz. Yani Demokratik Sosyalizmi esas alıyoruz. Sosyalizmde ısrar insanlıkta ısrardır. Çünkü insan olmak toplumsallık ile gerçekleşir. Sosyalizmin de hedefi toplumsallıktır. Bunun çalışma ve mücadelesini geliştiriyor. İşte PKK de bunun mücadelesini veriyor. PKK budur. Önder Apo, sosyalizmin Önderidir. Sosyalizme yeniden ruh katandır. Sosyalizmin bayrağını yerden kaldırandır. Sosyalizme itibar kazandırandır. Sosyalist düşüncenin büyütülüp yayılmasını sağlayandır. Biz de böyle bir Önderin ve hareketin militanlarıyız. Bu yüzden görev ve sorumluluklarımız çok ağırdır. Önümüzde zorlu bir yol var. Kimse kendini kandırmamalı, kendisi için kolay yolu seçmemelidir. Kolay yolu seçen kadro; Önderlik, hareket ve halk gerçeğini anlamayandır. Bu yüzden önümüzde ucuz ve basit günler yoktur. Önümüzde ağır ve zorlayıcı görevler bulunmaktadır. Bunlar anlaşılmasa Ferhat'ın düştüğü duruma düşeceğiz. Ferhat diyordu, "ben daha ne kadar dağda kalacağım, ömrüm bitti, evde kaldım evlenemiyorum da." Zübeyir arkadaşın yanında bunları söylemişti. Neden? Çünkü Ferhat' a göre her şey, o anda halledilmesi gerekiyordu. Hal olmayınca da ömrü gidiyordu tabii. Bu yüzden yönünü Hewler'e verdi. Hareketin gerçekliğini iyi bilseydi, sonuç almanın öyle kolay olmadığını bile-

cekti. Sonuç almayana kadar devam etmen gerekiyor. Dünya seni kabul etmiyor, sen ise, "Kürdistan' da hemen sonuç alacağım" diyor-sun. İnsan bu kadar da hayali olamaz. Ortada bir gerçeklik var. Kürdistan' da devrimcilik yapmak ve savaşmak, o kadar kolay değildir. Biz insanlığı, insanlığın öngördüğü biçimi ile yaşatmak istiyoruz, böyle bir hareketiz. Bu yüzden bu militanlığı kabul eden, bu militanlığın görev ve sorumluluklarının öyle basit olmadığını da bilecektir. Bu militanlığı kabul eden, sistemin kültür ve ahlakını yaşayamaz. Kendini sistemden tümüyle kopararak militan olunur. Eğer böyle yaparsan kendi sistemini geliştirebilirsin. Tabi sisteme karşı durup, onun alternatifini geliştirmek öyle kolay değil-

**Hiçbir örgütün kadrosu gibi  
Olamaz  
Nasıl ki hareket aykırı bir  
Hareket ise,  
Kadroda aykırı bir kadrodur  
Çünkü biz bu dünyaya karşı  
Geldik.  
Dünyayı değiştirmek istiyoruz  
Kimlik ve farkımız burada ortaya  
Çıkmaktadır**

dir. Hareketimiz, hiçbir zaman kolay yolu seçmedi. "Kim ne yapıyorsa bizde onu yapalım" demedi. Bu yüzden aykırı bir hareket olarak ortaya çıktı. Bu hareketin gerçekliği. Kadro da bu hareketin kadrosudur. Hiçbir örgütün kadrosu gibi olamaz. Nasıl ki hareket aykırı bir hareket ise, kadroda aykırı bir kadrodur. Çünkü biz bu dünyaya karşı geldik. Dünyayı değiştirmek istiyoruz. Kimlik ve farkımız burada ortaya çıkmaktadır. Bu yüzden dünyada insanlar nasıl yaşıyorsa, nasıl çalışıyorsa, biz de onlar gibi olamayız. Biz zaten buna karşıyız. Biz herkese benzemek için çalışmıyoruz; tersine, herkesi kendimize benzetmek için çalışıyoruz. Böyle bir dünyada çalışmak ve sonuç almak kolay değildir.

İnsanlık tarihine baktığımızda aykırı yaşayanlar belki idam edildiler, işkenceler yaşadılar, fakat insanlığı geliştirenler de onlardır. Bakın, aykırı yaşayıp idam edilenler, bugün herkes tarafından benimsenir ve dillendirilir. Onlarla kendilerini ifade ederler. Eğer bunlar aykırı yaşamasaydılar bu gelişmeleri yaratabilir miydiler? Devrimcilik budur zaten. Hareketimiz de bunların devamıdır. Bazı hareketlerde aykırılık şahıslar düzeyinde olmuştur, fakat bu harekette aykırılık genelin duruşudur. Zaten bu yüzden hareket bu dünyayı değiştirmek istiyor. Çünkü bu dünyayı kabul etmiyor, farklı bir dünya yaratmak istiyor. İşte hareketin farkı buradadır. Yeni bir dünya yaratma hedefin varsa bunu duyguda, düşüncede, örgüt ve eylemde göstereceksin. Tabi bu, cesaret ve kararlılık istiyor. Bunun üzerinden çok çalışmayı istiyor. Çalışmada ısrar ve sonuç almayı istiyor. İşte böyle olursa dünya senin farkını görür, güvenir ve sana göre hareket eder.

Biz bu devreyi bu esas üzerinden geliştirmek istiyoruz. Bu esas üzerinden görev ve sorumluluğumuzu sonuç alacak tarzda geliştiriyoruz. Sonuç almak bu devrede olacaktır, devreden sonra değil. Hani bazı arkadaşlar diyor ya, "beni pratikte göreceksiniz" öyle değil. Seni burada göreceğiz. Bugün burada ne isen, yarın pratikte de O'sun. Bu yüzden burada sonuç alacağız. Burada sonuç alırsak, pratikte de sonuç alabiliriz. Kendimizi kandırma-yalım. Kendini kandırmamak için de sonuç alacaksın. O sonucu da herkese göstereceksin. Devreyi tümüyle bu esaslar üzerinden geliştiriyoruz. Bunun sözünü Önderliğe, şehitlere, arkadaşlarımıza, partiye ve halka veriyoruz. İnsanlık için önümüze koymuş olduğumuz hedefleri yerine getirmek ve bunda sonuç almaya kadar mücadele etmenin sözünü verdik ve hiçbir zaman da geri adım atmayacağız.

**-Kahrolsun egemenlik ve kölelik,  
-Yaşasın özgürlük ve demokrasi mücadelemiz,**

**-Yaşasın PKK ve PKK militanlığı,  
-Yaşasın önder Apo, Önderliksiz yaşam bize haramdır.**

**Herkese başarılar diliyorum. / Bitti.**

### Meşru Savunma Çizgisinde Partileşme

Buraya kadar meşru savunmanın ne olup ne olmadığı, meşru savunma anlayışının neleri içerdiği, meşru savunma çizgisinin nasıl olduğu, yine meşru savunma savaşının stratejik özelliklerinin neler olduğu konuları üzerinde belli bir değerlendirme yapmaya çalıştık. Kürt tarihi ve toplumsal özelliklerine de baktık. PKK'nin meşru savunma açısından neyi ifade ettiğini, Kürt toplumunda ve Kürdistan tarihinde neyi içerdiğini, mücadelesinin hangi sonuçlara yol açtığını ve bugün gelinen noktada esas aldığı meşru savunma çizgisinin ne olduğunu belli yönleriyle göstermek için çaba harcadık. Bütün bunlar gösterdi ki, meşru savunma bir anlayışı, bir toplumsal duruşu, bir toplumun ideolojik ve örgütsel duruşunu ifade ediyor. Yaşam ölçülerini içeriyor. PKK de zaten Kürt toplumuna ideolojik ve örgütsel duruş kazandırmayı hedefleyen bir hareket oluyor. O bakımdan biz PKK'nin yaratmak istediği toplum hedefinin ideolojik, felsefi duruşu ve örgütsel yapısını içeren çerçeveye meşru savunma çizgisi diyoruz. Yani meşru savunma çizgisi PKK'nin ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri duruşu, ölçüleri ve davranışlarının toplamı oluyor. Dolayısıyla partileşmeyi, parti öncülüğünde halkın demokratik örgütlenme ve irade kazanmasını içeriyor.

PKK böyle bir çizginin uygulanmasını, Kürt toplumunun yeni süreçte böyle bir çizgi temelinde örgütlenmesini kendi öncülüğünde gelişen bir süreç olarak değerlendiriyor. Esas olarak parti öncülüğünde bir yapılanma, bir inşa durumunu ifade ediyor. Biz buna PKK'nin yeniden yapılanması süreci de dedik. Bu, meşru savunma çizgisinin gereklerine göre ve meşru savunma mücadelesini bütün yönleriyle en etkili biçimde yürütebilmek amacıyla PKK'nin kendini ve toplumu örgütleyip bir duruş kazandırması anlamına geliyor. Şimdiye kadar bu temelde bir süreç yaşandı, belli bir mücadele yürütüldü. Çizgi netleşmesi, öz-



ümseme, onun öncü örgütlülüğünün geliştirilmesi, halkın bilinçlendirilip örgütlenme ve eylem içine çekilmesi ve 1 Haziran 2004 Atılımı temelinde meşru savunma savaşının aktif savunma duruşunda bir pratiğin yaşanması gerçekleşti.

Bütün bunlar buraya kadar değerlendirmeye çalıştığımız meşru savunma çizgisinin gereklerine ne kadar uygun ve yeterlidir? Meşru savunma mücadelesi bu temelde ne kadar güçlü ve etkili biçimde verilebiliyor? İnkâr ve imha sistemini geriletip yenilgiye uğratmanın çizgisi olarak, meşru savunma çizgisinin gereklerine göre PKK kendisini ne kadar yenilemiş, yeniden yapılandırmış ve uygun taktiklerle pratikleştiriyor? Yaşanan hatalar ve eksiklikler var mıdır? Varsa, bunlar nelerdir? Meşru savunma çizgisinin partililiği nasıl oluyor? Böyle bir çizgi nasıl bir duruş, militanlık ve militan ölçüler istiyor? Elbette bu durumları da anlamamız ve değerlendirmemiz gerekiyor. Yoksa sadece bir çizgiyi tanımlamak ve teorik düzeyde bazı doğruları ortaya koymak yetmez. Esas olarak onların ne kadar pratikleştirildiğine ve başarıyla pratikleştirildiğine de bakmak gerekir. Bu temelde Özgürlük Hareketimizin duruşu, durumu ve halka öncülük



# Komünar

etme düzeyinin ne olduğu üzerinde de kafa yormamız lazımdır. Başka bir deyişle mevcut durumu sorgulamamız gerekiyor. Önderlik çizgisi ve anlayışı buysa, Önder APO PKK'nin yeniden inşası için ortaya koyduğu meşru savunma çizgisini böyle tanımlamışsa, bunun gerekleri pratikte örgütlenmede ve mücadelede ne kadar yerine getirilmektedir? Ne kadar yetersizlikler vardır? Ne tür hatalar ve eksiklikler yaşanıyor? Bunları da sürekli görmemiz, açığa çıkarmamız, tartışmamız, mevcut durumumuzu bu temelde çözümlenerek hata ve eksiklikleri giderecek bir çaba içerisinde olmamız elbette gereklidir.

Şimdi buradan baktığımızda eleştirilmesi gereken yönlerin çok olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Kuşkusuz gelinen bir düzey vardır, belli bir özümseme oldu. Hareket kendini yeniden toparlayıp provokatif-tasfiyeci eğilimin saldırılarından kurtararak, PKK'nin yeniden inşası temelinde bir yapılanma süreci içerisine soktu. Yeniden partileşmeyi, aynı şekilde demokratik halk örgütlülüğünü geliştirme ve pratikleştirme doğrultusunda önemli adımlar atıldı. 1 Haziran 2004 Atılımından bu yana dört yıllık bir pratik uygulama süreci yaşandı. Önemli bir tecrübe birikimi ve deneyim ortaya çıkartıldı. Bunlar kuşkusuz öyle hafife alınacak ve yok sayılacak düzeyde şeyler değildir, tersine ciddi gelişmelerdir. Fakat olması gereken açısından, yine çizginin gereklerini temsil etme, Kürt halkının ve PKK'nin potansiyelini harekete geçirme açısından bunların ne kadar yeterli olduğu, ne kadar olmadığı elbette bir tartışma konusudur. Mevcut gelişme düzeyini, yürütülen mücadeleyi, harcanan emeği, dökülen kanı, sekiz yüze yakın şehidin dökülen kanıyla ortaya çıkan bu düzeyi elbette kimse inkâr edemez, görmezlikten gelemez; buna basit yaklaşılabilir. Fakat yeterlilik konusu elbette tartışma götürüyor.

Biz bunu HPG4. Konferansında da değerlendirdik. En son 2007 Aralık'ında yapılan Askeri Konsey Toplantısında da yeniden gözden geçirdik. Kuşkusuz ideolojik ve siyasi çalışma alanları da benzer değerlendirmeler ve tartışmaları yapıyor. Bütün bunların sonucunda ya-

pılanların çok yetersiz olduğunu gördük. Hem çizginin gereklerinin yerine getirilmesi açısından, hem de hareketin ve halkın o büyük potansiyelinin pratiğe sevk edilmesi açısından yetersizdir. Gerçekten ciddi yetersizlikler vardır. Bu yetersizliklere yol açan ciddi zayıflıklar söz konusudur. Bunları görüp gidermek gerekiyor. Meşru savunma çizgisini incelemek, öğrenmek ve tartışmak, esas olarak o çizgi karşısında yetersiz ve ters kalan yönleri görüp bunları giderecek bir çaba içerisine girmeyi ister. Buna yol açarsa, bu değerlendirmelerin bir değeri ve anlamı olabilir.

Buradan baktığımızda, yeniden partileşmede, PKK'nin yeniden inşasında Önderlik çizgisine tam oturmuş, çizgide derinleşmiş, kendisini her bakımdan kurumlaştırarak meşru savunma çizgisini uygulayan ve topluma uygulatan bir duruma gelmiş bir partileşme düzeyi konusunda geride ve zayıf olma durumu belirgindir. Yine Önder APO demokratik konfederalizmin inşasından söz etti. Bu da meclis sistemine dayalı demokratik halk örgütlenmesi anlamına geliyor. Halk kongreleri ve meclislerinin karar verme ve bu kararların uygulanmasını ifade eden demokratik halk örgütlülüğü için 2005 Newroz'undan beri tartışma yürütüyor, çaba harcıyoruz. İsmiyle de 2005 Newroz'unda ilan edildi. Önder APO bunu esas olarak Bir Halkı Savunmak kitabında çözümlendi, değerlendirdi. Bu kitap bize 2004 baharında ulaştı. Böyle olunca üzerinden dört yıllık bir pratik süreç geçmiş bulunuyor. Şimdi bu çerçevede demokratik halk örgütlülüğünün geliştirilmesinde, yani demokratik konfederalizmin inşasında ne kadar ilerledik? Önderlik buna demokratik komünalizm de dedi; bunu esas olarak taban örgütlenmesi, halk örgütlenmesi olarak gördü. Ne kadar halk kesimini bu esaslar dahilinde örgütlü hale getirdik? Kaç meclis örgütledik? Kaç komün ortaya çıkardık? Ne kadar insan örgütlülük temelinde özgür iradesini ortaya koyuyor ve kendi yaşamını büyük ölçüde kendi örgütlülüğüne dayanarak sürdürüyor? Bu konuda kadın örgütlülüğünün durumu nedir? Gençlik örgütlenmesinin durumu nedir?

# Komünar

Demokratik konfederalizmi inşa edebilmek için örgütlü kadın ve gençlik faaliyeti ne durumdadır?

Buradan baktığımızda da genel planda zayıflıklar vardır, hem de çok ciddi zayıflıklarımız vardır. Bazı yerler hala "Ne yapacağımızı anlayamadık" diyebiliyorlar. Ters ve yüzeysel davranışlar ortaya çıkabiliyor. Esas olarak büyük potansiyel enerji doğru bir tarz ve üslupla ve yeterli bir tempoyla pratiğe sevk edilemiyor. Tembelce ve muğlaklaştırıcı yaklaşımlar sonucunda birçok enerji heba oluyor. Kadın konfederalizminin gelişiminde ciddi zayıflıklar vardır. Gençlik örgütlenmesi neredeyse her gün kendini yenilemek ve yeniden yapılandırmak zorunda kalıyor. Onun da zayıflıkları vardır.

Diğer yandan askeri alana, savunma alanına da bakalım. Mevcut gerilla düzeyimizin yeterli olduğunu kimse söyleyemez. Ne nice-lik açısından, ne nitelik açısından bir yeterlilik söz konusu değildir. Bu her zaman gündemimizde olan bir durum olmuştur. Yine gerillayla birlikte halkın öz savunmasının örgütlenmesi açısından da daha fazla bir yetersizlik söz konusudur. Neredeyse öz savunma örgütlenmesine ciddi adım atamama gibi bir durum yaşanıyor. Bilinçlendirme düzeyi de, örgütsel pratiğe adım atma düzeyi de böyledir. Bu bakımdan genel planda hareketin bu zayıflıkları halkın potansiyelinin seferber edilmesinde ve eyleme dökülmesinde olumsuz rol oynuyor, halkın gücünü sınırlandırıyor. Gerektiği kadar eyleme dökme ve sonuç almadan uzak tutuyor. Bu bakımdan meşru savunma çizgisinin örgütlendirildiği, yeterli bir örgütlülük içine alındığı henüz söylenemez. Bu doğrultuda belli bir çaba vardır, bazı bakımlardan kısmi adımlar atılabiştir. Ama ister öncülük düzeyinde olsun, ister toplumsal düzeyde olsun, isterse savunma alanında olsun, çizginin örgütlenme ve eyleme dökülmesinde pratikleşme düzeyi gerçekten yüzde beş, yüzde on bile denilemeyecek bir düzeydir.

Şimdi bunları niye böyle belirtmek gerekiyor, bunun önemi nedir? Bu durumdaki zayıflıklar, demokratikleşme ve Kürt demokra-

tik çözümü yönünde gerekli gelişmelerin sağlanmasını engelliyor. Böyle bir zayıf duruş, iç karışıklık, provokatif dayatma vb. sonucunda barışçıl demokratik çözümde gerekli sonucu alamadık. Eğer hareket yeniden aktif savunma savaşı içine girme zorunda kaldıysa, onun da ötesine giderek aktif savunma savaşını orta yoğunluklu düzeye çıkartmak mecburiyetine düşüyse, daha da ötesi topyekûn savunmayı da tartışır, gündeme alır ve hazırlık yapar bir duruma geldiyse, bu bir güçlülüğün ve gelişmenin sonucu değildir, bir zayıflığa işaret ediyordur. Yoksa güçlülük bunun tersi olacaktı. Güçlülük daha pasif savunma duruşundayken, Türkiye'yi demokratikleşmeye zorlayacak ve Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümünü gerçekleştirecekti. Toplum bu düzeyde harekete geçirmeyi bilecek, Kürt sorunuyla ilgili, ilişkili ve ona muhatap olan herkesi çözüme zorlayacaktı.

"Her şey biz miyiz, her şey PKK'nin gücüyle olabilir mi?" denilebilir. Kuşkusuz öyle de değildir. Mevcut dünya durumu da, Kürdistan üzerinde inkâr ve imha siyasetini yürüten güçlerin durumu da bu süreci etkiliyor. Düşman bu konuda her şeyi göze alıyor. Böyle bir düşman güçle karşı karşıya olduğu kesindir. O bakımdan bunların bundaki payını da elbette görmemiz gerekir. Her şeyi PKK'yle izah etmek, Kürt halkının mücadelesiyle izaha kavuşturmak elbette doğru ve yeterli olmaz. Ama bütün bunlara rağmen, yine de PKK'nin ve Kürt halkının potansiyel gücünün çok fazla olduğu, onun seferber edilmesi durumunda ortaya çıkacak sonuçların şimdiki-nden farklı olacağı kesindir. Yani kendimizi dünya durumunun özellikleriyle, yine düşmanın inkâr ve imhadaki ısrarıyla izah edemeyiz. Bu kesinlikle yetersiz bir yaklaşım olur.

Evet, günümüz dünyasının olumsuzlukları var. Tek yanlı ve çok çıkarıcı bir dünya sistemi söz konusudur. Demokrasi bir sakız gibi çiğneniyor, ama gerekleri hiçbir biçimde yerine getirilmiyor. Kürt sorunu gündeme geldi mi, her türlü özgürlük ve demokrasi ilkesi, halkların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesi, halkların hakkı ilkesi yok oluyor. Burada çok

# Komünar

reel, maddi bir çıkar dünyası çırılçıplak ortaya çıkıyor ve Kürt sorunu üzerinde bin bir türlü hesap ve pazarlık söz konusu oluyor. Bunlar birer gerçektir. Ama bütün bunlara rağmen, yine de geçen süreçte dünyanın yaşadığı çelişkiler, bunların Ortadoğu'ya yansımaları ve Kürdistan üzerindeki mücadele durumu ortamında, PKK'nin meşru savunma çizgisinde yeniden inşasını güçlü bir biçimde yürütmek ve daha ileri ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri sonuçlar almak mümkündür. Bunun önünde bir engel yoktu. Kimse buna güç ve destek vermiyordu. Ama çelişkiler çok yoğun. Dolayısıyla böyle bir çalışmayı ve onun ortaya çıkartacağı gelişmeyi engelleyecek çok fazla bir güç de yoktu. Eğer süreç iyi değerlendirilse ve bu işten sorumlu güçler ideolojik, örgütsel ve siyasi faaliyetleri etkili yürütebilselerdi, elbette Kürt halkının partileşme ve kongreleşme düzeyi bunun çok çok ötesinde olacaktı. Meşru savunma şimdikine göre çok daha güçlü ve örgütlü bir pozisyon kazanacaktı. Bu bir gerçektir.

Bunlar olunca acaba sorunlar çözülmüş mü olacaktı? Hayır, olmayabilirdi; sorunların çözümü için bunlar da yetmeyebilirdi. Ama Kürt halkının çözüm potansiyeli çok güçlü bir örgütlülüğe dönüştürülmüş ve eyleme hazır hale getirilmiş olurdu. Kürt halkı mücadelede daha örgütlü ve güçlü bir pozisyon arz ederdi. Bu da elbette içinde bulunduğumuz siyasi ve askeri mücadele sürecinde bizi çok daha etkili, güçlü, gündem belirleyen ve var olan gündemleri kendi doğrultumuzda yürüten bir konuma kavuştururdu. Eksiklik işte buradadır, eleştirilmesi gereken ve eleştirilen yön işte burasıdır.

Yine inkâr ve imhacı güçler gerçekten vahşidirler, saldırganlardır. Bütün imkânlarını bu uğurda sevk ediyorlar. Türk toplumunun geleceğini buraya ipotek etmiş durumdadır. Öyle ki, her şeyi bu uğurda harcamaya yatkın görünüyorlar. Her fırsatta hem bunu söylüyor, hem de buna göre davranıyorlar. Saldırganlar, katliamcılardır, inkâr ve imhada ısrarlılardır. Bu da bir gerçektir. Ama bütün bunlara rağmen, Türkiye yönetiminin geçen dört yıl

içinde çok zayıf olduğu, hem içte hem dışta tarihinin en zayıf dönemlerinden birini de yaşadığı gerçektir. Hem klasik cumhuriyet yönetimiyle AKP Hükümeti arasındaki çelişkiler, hem de Irak'ta ve Ortadoğu'da yaşanan mücadelede Türk-Amerikan ilişkilerinde var olan çelişkili düzey, bu yönetimi tarihinin en zayıf noktasında tutuyordu. Dolayısıyla etkili olma, önleyici olma durumları sınırlıydı. Her türlü çaba içindeydiler, çabalarını küçümsemek gerekiyor. Planlıydılar, hafife almamak ve haklarını teslim etmek gerekiyor. Ama güçleri azdı, her şeye ulaşma ve engel oluşturma durumları yoktu. Tersine onlara göre Özgürlük Hareketimizin çalışmak ve mücadeleyi geliştirmek için veri ve imkânları daha fazlaydı. Koşullar hareketimizin daha çok lehineydi. Buna rağmen istenen düzey burada da ortaya çıkmadı.

"Diğeri gibi güçlü bir çalışma olsaydı, acaba sonuç ortaya çıkar mıydı?" diye sorulabilir. İnkâr ve imha terki sistemi silah mı ederd, teslim mi olurdu? İnkârcılık zihniyeti kırılabilir miydi? Hayır, belki bunların hiçbiri mevcut düzeyde olmayabilirdi. Ama bütün bunlara karşı Kürt halkının örgütlü duruşu şimdikinden katbekat yüksek olurdu. Bu da hem inkârcı güçleri daha çok zorlar, ürktür, korkutur ve onlara darbe vurur, hem de Türkiye halkı ve demokratik güçler tarafından daha fazla dikkate alınmayı sağlardı. Eksiklik işte burada olmuştur. Eleştirilmesi gereken nokta işte burasıdır. Yetersizlik dediğimiz budur ve bu ciddidir; kesinlikle bir mübalağa ve mütevazılık durumu değildir. Böyle düşünenler, bu değerlendirme ve eleştirileri böyle ele alanlar da vardır. Hayır, kesinlikle bu da doğru değildir. Mevcut yetersizlik gözle görülür düzeydedir. Birçok imkân heba olmuş, fırsat kaçırılmıştır. En alt düzeyde, asgari sınırlar ölçüsünde ancak pratikleşme sağlanabilmiştir. Buna rağmen yapılanların siyasi ve askeri alandaki etkisinin ne kadar güçlü olduğu ortadadır.

Demek ki mevcut fırsat ve imkânlar doğru kullanılarak, yetersizlikler aşılarak mücadele daha güçlü ve etkili verilebilmiş olsaydı,

# Komünar

şimdi ortaya çıkan sonuçlar, Özgürlük Hareketimizin siyasi ve askeri gündemi etkileme düzeyi bundan çok farklı ve katbekat ileride olacaktır. Daha çok dikkate alınacak, düşman üzerinde daha çok korku salacak ve halka daha büyük güven verecekti; daha geniş bir halk gücünü eyleme sevk edecekti. En önemlisi de, halkın özgür iradesini örgütlülük temelinde daha ileri düzeyde ortaya çıkartacaktı. Kaldı ki işin esası budur. Halkın örgütlenmesinin engellenemediği, ne olursa olsun Kürt halkının demokratik esaslar temelinde örgütlenip kendi yaşamını örgütlülüğü temelinde özgür iradesiyle geliştirdiği görüldüğü zaman, işte o zaman inkâr ve imha sisteminin umutları kırılacaktı. İşte o zaman "Kürt halkına karşı baskı uygularsam, işkenceyi geliştirirsem, tehditleri dayatırsam sonuç alırım" umut ve hesabında olmayacaktı. Şimdi mevcut durumda da bu hesaplar ve umutlar vardır. Dikkat edilirse, hareketin yetersizlikleri, bu yetersizlikler içerisinde oluşan mevcut durumu, bu temelde halkı örgütlenme ve mücadeleye sevk etme düzeyi inkâr ve imhacı güçlere umut veriyor, kendilerine hesap yaptırıyor. Onların bu kadar ısrarlı olmasına kapıları açık tutuyor.

Eğer inkârcılık bu kadar ısrarlıysa, bu kadar saldırgansa, imkânlarını ve Türkiye'nin değerlerini bu kadar mücadeleye sevk ediyorsa buradan kaynaklanıyor. Hesapları şudur: "Biraz daha sürece yayarsak, biraz daha büyütürsek saldırıları ezeceğiz, kıracağız, umutlarını yok edeceğiz" diyorlar. Tayyip Erdoğan yönetimi bunu açıkça söylüyor. Tayyip Erdoğan yönetimi "Kürtleri ben temsil ediyorum, 22 Temmuz seçimlerinde Kürt toplumu vekâletini bana verdi" diyor. Açıkça bizim örgütlenmedeki, halkı örgütlenme ve mücadeleye sevk etmedeki yetersizliklerimizi ve zayıflıklarımızı kullanıyor. Kendisi iddia ve ısrarını buraya dayandırıyor. Türkiye toplumunu bu doğrultuda inandırmaya çalışıyor. Çeşitli dış çevrelerden, siyasi çevrelerden bu temelde destek alıyor. Türk generalleri inkâr ve imhadaki ısrarlarını buraya dayandırıyorlar. Onlar da açıkça ifade ediyorlar; "Kürdistan'da günümüzde süren savaş bir umut kırma savaşıdır"

diyorlar. Bu durumu açıkça tartışıyorlar. 'Teröre' karşı mücadelenin başarısının 'teröristin' umudunun kırılmasına bağlı olduğunu net ifade ediyorlar. Genelkurmayda yer alan bütün generallerin değerlendirmeleri bu çerçevedir. Onlar bizim başarıya ve sonuç almaya dair umut ve inançlarımızı kırarak, bizi caydırıp

**Savaş bir umut kırma savaşı  
Haline gelmiş durumdadır  
Kim kimin umudunu  
Ve inancını yok eder,  
Yani iradesini kırarsa  
O kazanacaktır  
Ortada bir irade savaşının  
Var olduğu tartışma  
Götürmez bir gerçektir**

dağılmaya zorlamayı ve sonuç almayı öngörüyorlar. Biz de onların umut ve inançlarını kırarak, kendilerini inkâr ve imha zihniyetinden vazgeçirmeye ve bu temelde Kürt sorununun demokratik çözümüne yöneltmeye zorlamayı hesaplıyoruz. Savaş bir umut kırma savaşı haline gelmiş durumdadır. Kim kimin umudunu ve inancını yok eder, yani iradesini kırarsa o kazanacaktır. Ortada bir irade savaşının var olduğu tartışma götürmez bir gerçektir.

İşte yetersizliklerimizin olumsuz etkisi burada ortaya çıkıyor ve daha tehlikeli oluyor. Eğer sorun irade savaşıysa, karşıdakinin umut ve iradesini kırma savaşıysa, o zaman kendisinin yetkin, güçlü ve örgütlü durması çok rol oynar ve caydırıcı olur. Ama bunu yapamaz da hep dalgalı ve her an dağılacakmış gibi potansiyelini örgütleyip harekete geçirmede zayıf bir görüntü sergilerse, bu durum karşı tarafta hep umut ve güven verir. Onların başarılı olacaklarına dair umutlu ve inançlı olmalarına yol açar. O da sonuçta savaşın uzayıp gitmesine, ondan da öteye tehlikeli tırmanışlar içerisine girerek büyümesine yol açar. Nitekim mevcut durumda büyüyen savaş işte buradan

# Komünar

kaynaklanıyor. Çok daha kapsamlı ve derinleşen savaş durumu buradan ortaya çıkıyor.

Bu iyi bir durum mudur? Elbette değildir. Bu durum çözümsüzlüklerin ortaya çıkardığı sonuçtur; yeterince çözüm gücü olamama ve çözüm yaratamamanın var ettiği bir durumdur. Bu da eksiklikler, yetersizliklerdir. Elbette çare ve çözüm olması gereken güç biz olduğumuz için, Kürt tarafı ve PKK Hareketi olduğu için, eksiklikler ve çözümsüzlüklerden en çok kendisini bunlar sorumlu tutar. Bu bakımdan da eksiklikler önemlidir. Onların görülüp giderilmesi, yurtsever demokratik çalışmanın çok ileri bir düzeye ulaştırılması ve kapsamlılaştırılması çok çok önemlidir. Çalışma hangi düzeyde ortaya çıkacaktır? Bir, örgütlenme geliştirilecek, toplumun örgütlülüğü her düzeyde ilerletilecektir. Bunun iki önemli sonucu vardır. Birincisi, eylemin gelişmesi buna bağlıdır. Ne kadar örgüt, o kadar eylem gelişir. Halk ne kadar yaygın, güçlü ve geniş bir demokratik örgütlenmeye kavuşturulmuşsa demokratik serhildanın da o kadar güçlü olacağı, yine meşru savunma savaşına halkın o kadar fazla destek vereceği tartışma götürmez bir gerçektir.

Demokratik halk örgütlülüğünün ikinci sonucu, halkın kendi yaşamını kendi iradesiyle ve örgütlülüğü temelinde sürdürmesidir. Bu da önemli bir durumdur, oldukça caydırıcı bir düzeyi ifade etmektedir. Nitekim düşman güçler hala Kürt halkının kendi özgür iradesiyle yaşamak istemediğini söylüyor ve mevcut durumu örnek göstererek birçok siyasal çevreyi buna inandırıyorlar. Kürt toplumu için bu ciddi bir zafiyettir, yine hareketimiz açısından ciddi bir zayıflık durumudur. Bunun giderilmesi, aşılması gereklidir. Yoksa çözüm için özgürlük ve demokrasi mücadelesi verirken bile tersinden rol oynamış oluruz. Gericiliğe prim vermiş, hizmet etmiş oluruz. Bu bakımdan halkın örgütlenmesi, partinin örgütlenmesi, öncülüğün örgütlenmesi önemlidir. İdeolojik mücadele alanının, ideolojik savunma alanının yetkin ve örgütlü kılınması önemlidir. Bu olmazsa yeterli bilinç olmaz, ruh olmaz; yeterli bir tarza ve tempoya ulaşma gerçekleşmez. Yani militan örgütlülük oluşmaz.

Oysa halkın örgütlenmesinden daha önce ve örgütlenmeyi sağlamak üzere partinin örgütlenmesi ve militan örgütlenme önemlidir. Militan ölçülere ulaşma, kadro duruşunu yetkin ve yeterli kılma son derece önemlidir. Bu olursa, partinin kadro ve militan gücü yetkin bir duruş ve etkili bir çalışma tarzı kazanırsa, bu temelde parti mevcut kadrolarıyla hem halkı örgütleyip harekete geçirmede hem de meşru savunma savaşını yürütmeye yetkin bir öncülük haline gelirse, işte o zaman Kürt Özgürlük Hareketi ve mücadelesinin gücü şimdiki kadar beş kat, on kat daha fazlasına ulaşacaktır. Bu tartışma götürmez bir gerçektir. Kimse bunun böyle olmayacağını söyleyemez. Bu bakımdan öncelikle hem militanlaşma ve kadrolaşma düzeyindeki zayıflığı giderecek, hem de halkın örgütlenmesindeki zayıflığı açacak bir çalışma düzeyi içinde olmamız, buna göre mevcut örgütlülük ve çalışma düzenimizi gözden geçirmemiz gerekiyor. Mevcut kurumlaşmalarımızın ne kadar verimli çalışıp çalışmadığını gözden geçirmeliyiz. Halk örgütlülük durumumuzu gözden geçirmeliyiz, çalışma ve örgütlenme tarzımızı gözden geçirmeliyiz. Savunma güçlerinin duruşunu, durumunu ve yeterliliğini gözden geçirmeliyiz. Buna göre de bir yetkinleşme sağlamamız gerekir.

Meşru savunma çizgisinde partileşme bütün bu konularda en ileri düzeye ulaşmakla mümkündür. Bunun için örneğin ideolojik savunma alanında ciddi eksikliklerimiz vardır. Entelektüel üretim alanı çok zayıf ve sınırlıdır. Evet, bazı kurumlaşmalar doğrultusunda adımlar atılmaya çalışılıyor; ama bunların düzeyi, gücü ve üreticiliği çok sınırlıdır. Mevcut durumda hareketin entelektüel üretim gücünü bütünüyle Önderlik temsil etmektedir. Bu böyle olmaz. Entelektüel üretimi olmayan, teorik üretim yapamayan, düşünce üretemeyen bir PKK var olamaz, varlığını devam ettiremez. Yine sanat-edebiyat alanındaki çalışmalarımız çok örgütsüz ve yetersizdir. Edebiyat neredeyse yok denecek kadar azdır. Eskiden biraz anılar yazılıyor, yine şiir yazılıyordu. Şimdi o da en alt sınıra düşmüş durumdadır. Sanat alanında müzik biraz gelişme göster-

# Komünar

miştir. Onun dışında diğer sanat alanları adeta yok gibidir. Oysa bu toplumun ruhunu ve duygularını kim dolduracak, kim yönlendirecek? Bizim sanat ve edebiyatımızın düzeyi bu olursa, nasıl özgür insan ve toplum ruhunu ve duygusunu yaratacağız? Yeni insan davranışını nasıl oluşturacağız, özgür insan yaşamını nasıl yaratacağız? Demek ki bunlar üretimsiz olmaz.

Diğer yandan ideolojik mücadele alanlarımız da çok zayıftır. Bu konudaki yetersizlikleri gidermek ve biraz örgütlü kılmak için 2007 yılında belli bir çaba yürütülmüş olsa da, henüz gelişme göstermiş ve bir düzey kazanmış olmaktan uzaktır. Yetersizlikler fazladır. Örneğin eğitimlerimiz tam sonuç alıcı değildir. Her düzeyde yürüttüğümüz eğitimler için bu durum geçerlidir. Program olarak da, tarz olarak da özgür, iradeli, mücadelecı kadro ve militan yetiştirmekten ve büyük başarılar elde edecek temelde pratiğe sevk etmekten uzak bir eğitim durumumuz vardır. İnsanın iç düşmana karşı mücadelesini yeterince geliştirecek, düşmanı içinde yenip dışarıya doğru da büyük bir enerjiyle sevk olan kadro durumunu yaratmıyor. Eğitimi çokça yürütüyoruz, yaygındır. Nicelik düzeyi hiç de az değildir. Ama niteliği o düzeyde değildir.

Öte yandan dışa dönük ideolojik mücadelede mevcut gelişmeleri izleyen, harekete ve Önderliğe yönelik saldırıları ideolojik alanda anında gören, Kürt toplumuna yanlışları vermek için çaba harcayan tutumları görüp düşünceleri bularak tüm bunlara anında yetkin bir biçimde cevap oluşturan bir ideolojik mücadele düzeyimiz yoktur. Bu anlamda da örgütlülüğümüz ve pratiğimiz dardır, sınırlıdır. Hem olup bitenleri bu düzeyde izleme durumumuz yoktur, hem de hepsine gerekli karşılığı yaratarak ona karşı mücadele etme gücümüz zayıftır. Bu bakımdan dışa dönük ideolojik mücadeleyi etkili yürütemiyoruz. Harekete bir sürü şey söyleniyor, her gün her cepheden saldırı oluyor. Sadece Türkiye ortamında da değil, Ortadoğu'nun hepsinde, dünyada en çok tartışılan, konuşulan ve herkesin keyfine göre rahatlıkla en çok sözde eleştiri

yaptığı ve küfrettiği hareket PKK oluyor. Nasıl olsa savunmasız diye bu rahatlıkla yapılabiliyor. Bizim bunlar karşısındaki duruşumuz yetersizdir. Mücadele düzeyimiz sınırlıdır, azdır.

Bu anlamda propaganda ve ajitasyon çalışmalarımız da dardır. Basın-yayını geliştirmek için çeşitli çabalar harcansa da, hem mevcut organlar nicelik olarak yetersizdir, hem de içerik olarak propaganda ve ajitasyonda bizi etkili kılacak, hareketimize ve halka yöneltilen psikolojik savaşı boşa çıkartacak düzeyde değildir. Oysa bu çalışmanın her bakımdan daha yetkin hale gelmesi gerekiyor. PKK'nin en önemli gücü ideolojik mücadelesi, propagandası ve ajitasyonudur. Bütün örgütlenme ve eylem propaganda ve ajitasyonun gücü üzerinde gelişir. Yetkin, yeterli ve etkili bir propaganda ve ajitasyon çalışması yürütemeyen bir hareket halkı nasıl örgütleyecek, nasıl eyleme sevk edecek? O nedenle propagandanın düzeyi kısaca halkın örgütlenmesi ve eyleminin düzeyini belirliyor. Bütün bu alanlarda yeterli hale gelme ihtiyacı vardır.

Oysa mevcut organlarımız azdır; var olan Önderlik düzeyini, felsefi, ideolojik ve teorik yaklaşımlarını yeterli ve etkili bir biçimde halka ve kamuoyuna taşırmaktan bile acizdir. Bunu bile yeterince bir örgütlülüğe kavuşturup etkili yapma durumu söz konusu değildir. Yoksa elimizde geçmişten bu yana gelen ve üçüncü doğuşla birlikte en yüksek düzeyi kazanan müthiş bir bilinç gerçeği, Önderlik gerçeğimiz vardır. Bu, Kürt halkının en büyük hazinesidir, zenginliğidir, gücüdür. İyi kullanılırsa kendisini de çok yetkin hale getirir, düşmanlarına karşı çok etkili mücadele etmesine ve savaş vermesine yol açar. Ama onun bile hem kendi içimizde eğitim ve ideolojik mücadelede, hem dışa karşı propaganda ve ajitasyon çalışmasında doğru dürüst planlı, etkili ve yeterince kullanma düzeyimiz yoktur.

Benzer eksiklikleri ekonomik, sosyal ve siyasal alan çalışmalarında da görüyoruz. Zaten ekonomik alana gerçekten adım atabilmiş değiliz. Oysa karşımızda örneğin bir siyasal İslam hareketi vardır. Bu hareket ekonomik

# Komünar

örgütlenmesine dayanarak mevcut iktidar gücüne ulaştı. Siyasi İslam hareketi üç noktada bizden kopya yaparak ciddi bir örgüt çalışması yürüttü: Birincisi, ideolojik mücadele, propaganda ve ajitasyon çalışmasıydı. Buna müthiş önem verdiler. Gazete ve dergi çıkartmak ve kitlelere ulaştırmak için her türlü örgütlenmeye girdiler ve çaba harcadılar. İkincisi, ekonomik örgütlenmeydi. İslam sermayesini ortaya çıkardılar. "Anadolu kaplanları" deniliyor, yeni bir kapitalizm türü oluşturdular. KOBİ'ler hareketini geliştirdiler. Üçüncüsü de, insan insana çalıştılar. Ev ev dolaşp çalışma yaptılar. PKK'nin doğuşundan bu yana izlediği tarzı aldılar ve ustaca kullandılar. Biz PKK'yi güç yapan çalışma tarzını yürütemiyoruz. Buna itirazlar var, kadro onu yürütülemez görüyor. Ama siyasi İslam hareketi PKK'nin tarzını aldı, çalışıyor ve müthiş bir örgütlülüğe sahiptir. Kitle desteğine yüzde elli ona dayanarak vardı.

Şimdi bu bakımdan bizim de ekonomik, sosyal ve siyasi alan örgütlenme ve mücadelesini çok daha köklü ele almamız gereklidir. Siyasi İslam'ın bu durumunu aşabilmek için, Önder APO toplumun bütün kesimlerinin demokratik örgütlenmesini ve ilişkisini ortaya çıkartacak bir düşünce ve örgütlenme modeli yarattı. Demokratik konfederalizm sistemi bunu ifade ediyor. Meclis ve komün sistemine dayalı halk örgütlülüğü, halkın yaşamını bu temelde yürütmesini ifade eden örgütsel sistem bunu içeriyor. Bunu hızla gerçekleştirmemiz gereklidir. Demokratik konfederalizmi mali ve ekonomik alanda örgütlemeliyiz. Bu kadar Kürt yurtsever sermayesi var, Kürt toplumunun ekonomik gücü var. Bunun örgütlenmesi zorunludur. Ekonomik alan nasıl örgütlenirse ideoloji odur. Kendi ideolojik çizgimize, demokratik, ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigmasının ilkelerine göre bir ekonomik yaşam örgütlülüğü yaratmamız gerekir. Halkın sosyal gücünü açığa çıkartacak ve sosyal sorunlarını kendi gücüyle çözecek bir örgütlülüğü geliştirmemiz, siyaseti de buna uygun hale getirmemiz gerekir. Kısaca bütün bu alanlarda mevcut kuru ve dar yakla-

şımın işi başkasına havale eden, başkasından ve hatta devletten bekleyen tutumu aşmamız gerekiyor. Bu devletçi zihniyeti kesinlikle kırmak zorundayız.

Bunlar hep devletçi zihniyetten dolayı olmuyor. Yoksa imkânlar ortadadır; yerel yönetimler hareketin elindedir, halkın katılımı çok fazla ve coşkuludur. Bütün bunların sonucunun güçlü bir örgütlenme olması gerekirdi.



Ekonomik, sosyal ve siyasi alanda toplumun kendi ihtiyaçlarını tümüyle kendisi karşılayacak bir örgütlenmenin ortaya çıkartılması şarttır. Oysa demokratik konfederalizmin inşası yönünde adımlar atma çok sınırlıdır, zayıftır. Hala ekonomik örgütlenme nasıl olur diye bir projemiz bile yoktur. Çünkü ekonominin ideolojiyle bağı iyi ortaya konulmuyor, bu bağ görülmüyor. Nasıl bir ekonomi modeli öngördüğümüz ideolojimiz temelinde bu değerlendirilmiyor. Dolayısıyla var olanı değiştirecek bir ekonomik örgütlenme arayışı ve çabası içine girilmiyor. Var olana benzer, ona göre kendimize nasıl örgütleriz arayışındayız. O da zaten mümkün olmuyor. Çünkü boşluk yoktur, kimse bize bırakmıyor, bir de onlar bize terstir. Bu anlamda aslında bizim de hala ekonomik sistem olduğumuzu, demokratik

# Komünar

sosyalizm ideolojisinin toplumsal ekonomiyi örgütleme gücünde olduğunu, projesinin yaratılıp bunun sisteminin örgütlenebileceğini açığa çıkarmamız ve yapmamız gereklidir. Sosyal ve siyasal örgütlenmelerde buraya bağlıdır.

Sosyal alanın örgütlenmesi ekonomik örgütlenme ile birlikte yürür. Siyasi alanın toplum siyaseti haline gelmesi ve örgütlü kılınması toplumun ekonomik ve sosyal yaşamını örgütlemekle oluşur. Yoksa ekonomi ve sosyaliteden kopmuş siyaset, devlete hizmet eden, devlet memurluğu olan siyasetten öteye geçemez. Nitekim bu kadar eğitime ve çabaya rağmen devletçi siyaset mantığını aşamayışımız buradan ileri geliyor. Devletten beklentili, devlete bel bağlayan tutum buradan doğuyor. Ne kadar eleştirirsek eleştirelim, ne kadar eğitim yaparsak yapalım, bunlar sonuç almaya yetmiyor. Neden? Çünkü bunun ekonomik ve sosyal alanla birlikte ele alınması gerekir. Siyasetin ekonomik ve sosyal yaşamı örgütleyen, onu yöneten bir konuma gelmesi gerekiyor ki toplumcu siyaset olsun; devletçi siyaset olmaktan, devlet memurluğu olmaktan çıksın. Bu anlamda daha siyasete tam içerik kazandıramamış değiliz.

Savunma alanının eksiklikleri de gözler önündedir. Bunlar zaten en çok tartıştığımız konulardır, daha fazla da tartışabiliriz. Gerillanın örgütlülüğü ve eğitimi bakımından bir düzeyi olsa da, bunun sınırlı olduğu ortadadır. Önderlik çok büyük rakamlar telaffuz etti ve hedefler koydu. Oradan baktığımızda mevcut gerilla azdır, sınırlıdır, gerillanın eğitimi yetersizdir. Geçen dört yıllık mücadele içerisinde çok kayıp verilmiştir. Verilen kayıplar hem nicelik hem de nitelik olarak ciddidir. Bunu doğru değerlendirmemiz, anlamamız gerekiyor. Düşman gençliğin gerillaya katılımını stratejik düzeyde ele alıyor. Mevcut Genelkurmay başarısını neredeyse buraya bağlamış durumdadır. Bizim de bunu tersine çevirecek bir katılım çalışması yürütmemiz gerekir. Propagandada da, örgütlenmede de işi bu düzeyde ciddiye almamız gerekir. Bu konularda son dönemlerde bilinç düzeyinde belli bir duyar-

lılık ortaya çıkmış olsa da, örgütlenme ve pratikleşme düzeyinde bir yeterlilik durumu kesinlikle yoktur. Çok geride olma durumu vardır. Hem gerilla olarak hem de Özgürlük Hareketinin geneli olarak bu durumu aşmak zorundayız. Yine tedbirde ve taktik yaratıcılıkta sınırlılık vardır. HPG'nin öncülük görevlerine etkili ve yetkin bir biçimde sahip çıkmada zayıflıkları bulunmaktadır. Bunların daha ayrıntılı değerlendirilmesi gereklidir.

Bununla birlikte temel bir savunma gücü, savunma alanı da elbette öz savunmadır diyoruz. Öz savunmanın hem gerilla tarafından örgütlenmesinde, hem de siyasi kurumlar, siyasi ve sosyal örgütler tarafından geliştirilip örgütlenmesinde ciddi bir zayıflığın olduğu, doğru bir anlayış, proje ve bu temelde etkili bir pratiğin içine girilemediği açıktır. Tıpkı ekonomik örgütlenmeye benzer bir durum öz savunma örgütlenmesinde de yaşanıyor. Öz savunmanın ne olup olmadığını anlamada, buna göre bir proje ve pratikleştirmeyi ortaya çıkarmada zayıflıklarımız vardır; hem de çok fazlasıyla vardır. Bunların mutlaka aşılması gerekiyor.

Dikkat edilirse, ideolojik, siyasal ve askeri alanda meşru savunma çizgisinde yeniden partileşmenin geliştirilmesinde ciddi eksikliklerimiz söz konusudur. Hem örgütlenmede hem çalışma tarzında ciddi eksikliklerimiz vardır. Hala meşru savunma çizgisinin gerektirdiği bir örgütlenme ve eyleme ulaşmada başlangıç noktasındayız. Gerekli olan adımların atılmasında ve örgütsel yeterliliğe ulaştırılmasında çok sınırlı durumdayız. Bu bakımdan meşru savunma çizgisinde partileşmenin tam gerçekleştiğini, yeterli hale geldiğini, PKK'nin bu çizgide yeniden yapılandırmasını tamamen gerçekleştirdiğini söylemek ve iddia etmek zordur. Bazı temel adımlar atılmış, belli bir sistem ve çalışma düzeni ortaya çıkartılmıştır. Ancak onların derinleştirilmesi, tabana indirilmesi, halkla bütünleştirilmesi ve eyleme dökülmesinde ciddi yetersizlikler söz konusudur. Bu da meşru savunma çizgisinde yeniden parti inşasının zayıf kaldığı anlamına geliyor.



# Komünar

Bir diğerk alanın da kadro alanı, partinin ideolojik duruş ve kadro alanı örgütlenmesi olduğunu söylemiştik. Burada da ciddi eksiklikler vardır. Meşru savunma çizgisi nasıl bir kadro istiyor? Çok duyarlı, çok bilinçli, her bakımdan kendini yetiştirmiş, iradesini Önderlik felsefesi ve örgüt çizgisiyle tamamen birleştirip bütünleştirmiş, pratikte yaratıcı ve üretken, davranışta cesur ve fedakâr kadroya ihtiyaç duyuyor. Meşru savunma çizgisinin parti kadrosu, fedai militan kadro oluyor; fedai çizgisinde mücadele yürütmeyi gerektiriyor. Böyle bir kadro düzeyi var mıdır? Kuşkusuz bu noktada önemli gelişmeler yaşanmıştır. 1 Haziran Atılımından bu yana sekiz yüz civarında şehidimiz vardır. Onlar kahramanca savaştılar, hiçbir zayıflık ve bireysel davranış göstermeden kendilerini bu davaya adadılar, bedenlerini ve ruhlarını katik ettiler. Cesaret ve fedakârlıkta çok üstündüler. Onları izleyen bir kadro topluluğu söz konusudur. Her gün her yerde büyük zorluklar karşısında önemli bir mücadele, önemli bir direniş yürütülüyor.

Fakat bu kadro direnişinin iki yönden eksikliğini olduğunu da söylemek zorundayız. Birincisi, taktik ve tarzda yetersizdir, usta değildir. Düşman gerçeğini iyi gören ve boşa çıkartan bir tarz zenginliğine ve taktik yaratıcılığa yeterince ulaşmamıştır. Duyarlılığı ve tedbiri azdır, dolayısıyla çok açık veriyor, çok kayıp veriyor. İkincisi, bu kadro bir askeri duruş gösteriyor. Gerillanın kahramanlık çizgisini yürütecek kadar cesur, fedakâr ve bu anlamda askeri duruşu kahramancadır. Ama aynı duruşu ideolojik ve örgütsel alanda göstermiyor. Onu, o askeri duruş kahramanlığını Önderlik çizgisinde yeterli bir örgütsel duruş ve savaşım ile birleştirmiyor. Bu konuda eksiktir, bu anlamda tek yanlıdır. Dolayısıyla bütün alanlarda halka öncülük edecek, hareketi örgütleyip yürütecek bir düzeyden uzaktır. Bu nedenle askeri alanda yeterince tarz ve taktik zenginliğe ulaşamadığı için kayıp veriyor. İdeolojik ve siyasi çalışma içerisinde olup halk içinde doğru ve yeterli bir duruş göstermede, çekici olmada, proje ve plan geliştir-

mede, halkı hızla etkileyip örgütlenme ve eyleme çekmede, bu düzeyde öncülük etmede yetersiz kalıyor. Çoğu zaman dar, bireyci, mücadele gereklerine yetmeyen, dolayısıyla halka öncülük edemeyen bir durum yaşanıyor. Halkın Apocu çizgide öncülüğünü yapacak, halkı pratik çizgiye çekecek, her türlü mücadele görevinin gereğini yerine getirerek yürütecek bir kadro olmak yerine, neredeyse halk içinde eriyor, düzen içerisinde eriyor, öncü değil artçı duruma düşüyor. İdeolojik ilkelerle çevresine ve halka yön veren değil, onlardan etkilenecek ölçülerini kaybeden, dolayısıyla kendini kaybeden ve halk içerisinde kaybolan bir duruşu ortaya çıkarıyor.

Bu olmaz; böyle bir kadro ile elbette meşru savunma çizgisinin gerekleri pratikte başarıyla yürütülemez. İdeolojik savunma, siyasi savunma, silahlı savunma görevleri yerinde ve zamanında etkili ve başarılı bir biçimde yürütülemez. Nitekim olan da budur. Mevcut kadro ve onun parti örgütlülüğü düzeyi meşru savunma çizgisinin görev kapsamı temelinde halkı örgütleyip eyleme çekmemektedir. Dolayısıyla partileşme noktasında, halk öncülüğü ve önderliği noktasında ciddi eksiklikler ve zayıflıklar yaşanmaktadır. Bu duruma ideolojik çizgiyi özümseme ve benimsemedeki zayıflıklar yol açıyor, eğitimsizlik yol açıyor. Milliyetçi ve devletçi paradigmayı tam aşamama, bu anlamda demokratik, ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigmasını derinden özümseyerek, benimseyerek kendini öyle bir çabaya katmadaki eksiklikler rol oynuyor. Komployu yeterince anlamama, çözememe, komplo gerçeğini ve onun Kürt toplumuna dayattığı inkâr ve imha olgusunu iliklerine kadar hissederek ona karşı çıkma bilincini ve gücünü gösterememe rol oynuyor.

Bu noktada Viyan arkadaş örnek bir tutum sergiledi. Hem komplonun doğru bilince çıkartılması ve Önderliğe yönelen saldırının Kürt halkı açısından ne anlama geldiğini iyi ortaya koyması, hem de ona karşı en cesur ve fedakâr kadro duruşunun ortaya çıkartılmasında bir örnek oldu, sembol oluşturdu. Ulus-

# Komünar

lararası komploya karşı meşru savunma çizgisinin gereklerini başarıyla yerine getirecek militan kadro ölçülerinin yaratılmasında bir öncülüğü, bir örnek teşkil etmeyi oluşturdu. Komployu nasıl anlamak gerektiğini, komploya karşı nasıl durmak gerektiğini ortaya çıkardı. Komplonun her gün beyinde ve yürekte nasıl öldürülmesi gerektiğini ve bu temelde komploya karşı dışta mücadele yürütülmesinin sonuç alıcılığını gösterdi. Komplo karşısında yetersiz yaklaşımlarla onu normalleştirici anlayış ve tutumları büyük tehlike olarak gördü. Öyle olduktan sonra istediğin kadar özgürlükten, demokrasiden, Önderlikten ve Önderlik bağlılığından söz et, sonuç alamazsın. Komplo karşısında öyle olmak, Önderlik çizgisinden uzaklaşmak demektir. Çizgiye tam oturmamak, çizgi gereklerine göre kendini ele alıp yürütemek demektir.

Viyan kişiliği işte burada Önderlik çizgisinin nasıl ele alınması, anlaşılması ve komploya karşı doğru çıkmanın, Önderlikle doğru birleşmenin ve Önderliği doğru sahiplenmenin nasıl olması gerektiğini gösterdi. Anlattı, anlatabilmek için de kendini kömür yaptı. "Söz anlamını yitirmemeli, bu kadar tartışma ve söz verme ardından büyük pratik gelmeli" dedi. "Mevcut pratikleşme düzeyi buna uygun ve yeterli değildir" dedi ve bir çağrı yaptı. Tabii kıvılcım oldu. Halkın bu çağrıyı iyi hissettiği, iyi anladığı görülüyor. Biliniyor, 2006 baharı halkın en uzun vadeli ve sürekli bir serhildanına sahne oldu. İki yıldır her Şubat'ta uluslararası komploya karşı Viyan çizgisinde direniş geliştiriliyor ve Şehit Viyan'ın anısı sahipleniliyor. Halk komplo karşısında yurtsever demokratik duruşu ve Önderliği sahiplenmeyi Viyan duruşunda anladı, özdeşleştirdi. Uluslararası komploya, onun İmralı sistemini yok etmeyi hedefleyen, artık komployla birlikte yaşamayacağını öngören ve bu temelde komploya İmralı sistemini reddederek ona karşı bir mücadeleyi hedefleyen duruşu Viyan gerçeğiyle gündeme getirdi. "Êdî bese" hamlesi, direnişi bu temelde gelişiyor. İlk "Êdî bese" diyen Şehit Viyan oldu. Halka "böyle deyin" çağrısı yaptı.

Şimdi hareketimiz ve halkımız böyle bir çağrıya olumlu yanıt veriyor. Bu temelde yaklaşım göstererek, uluslararası komploya karşı Önderliği sahiplenme mücadelesini yürütüyor. Önder APO'nun özgürlüğünü ve Kürt so-

## **Pratik adım atmak, başlamış olmak, partileşmede meşru savunma çizgisinde yeniden partileşmeyi geliştirmede önemli bir karar ve adım oluyor**

rununun demokratik çözümünü öngören bir mücadeleyi tüm yönleriyle etkili bir biçimde geliştirmeye çalışıyor. Bu önemli bir düzeydir, yeni bir başlangıçtır. Komploya karşı mücadelede Apocu çizgiye yaklaşmayı ifade ediyor. Bu bakımdan anlaşılmaya değerdir.

Bu mücadelenin başarısı için gerekli olan militan gerçeklik nedir, ne değildir? Halk örgütlülüğünün düzeyi ne olmalıdır? Bunun doğru çözümlenmesi, mevcut mücadelede sonuç alınmasını getirecektir. Pratik adım atmak, başlamış olmak, partileşmede meşru savunma çizgisinde yeniden partileşmeyi geliştirmede önemli bir karar ve adım oluyor. Bu, kadroya ve halka ne tür görevler yüklüyor? Bu da epeyce görülüyor. Şimdi gerekli olan o zamanki meşru savunma çizgisini hayata geçirme mücadelesi oluyor. Bunun bizden istediği kadro duruşuna, örgütlülüğüne ve halkı demokratik konfederalizm çizgisinde örgütleyerek eyleme çekecek bir pratiğe ulaşmaktır. Kadronun bu temelde kendisini sorgulayıp eksikliklerini görerek yeterli hale gelmesi ve halka bu çizgiyi götürerek uluslararası komploya karşı örgütlenme ve mücadelede sonuç alıcı bir halk eylemliliğini kesintisiz bir biçimde ortaya çıkartması, buna öncülük etmesidir.

### **Meşru Savunmada Gerillanın Rolü**

Bundan önceki bölümde meşru savunma çizgisinde partileşmenin önemi üzerinde durmaya çalıştık. Bu doğrultuda PKK'nin yeniden yapılanmasının ulaştığı düzey, yaşadığı

# Komünar

yetersizlikler ve yerine getirilmesi gereken görevlere dair bazı hususları belirtmeye çalıştık. Meşru savunma çizgisinin başarıyla uygulanmasının, pratikleşmesinin, halkın böyle bir çizgi duruşu kazanarak geleceğini güvence altına almasının partileşmeyle bağını ve tüm bu açılardan partileşmenin önemini ortaya koymak istedik. Bu temelde ele alınması, değerlendirilip anlaşılması gereken bir alan da kuşkusuz gerilla alanı oluyor. Meşru savunma çizgisinde gerillalaşmanın hem bir güç hem de bir tarz bakımından anlam ve önemini ortaya konulması ve bu temelde bir pratikleşmenin sağlanması gerekiyor. Çünkü hem partinin somutlaştığı en temel bir alan gerilla alanı oluyor, hem de tarz itibarıyla gerilla meşru savunma çizgisinin uygulanmasında önemli bir anlam ifade ediyor.

Önder APO, gerillayı her zaman askeri kuvvet olmaktan öteye, Kürt toplumu açısından bir yaşam ve çalışma tarzı olarak ele alıp değerlendirdi. Halkın özgürlüğüne giden yolda, özgürlük için örgütlenme ve mücadele yürütmede ve özgürleşmede sahip olması gereken bir tarz olarak ifade etti. Özgürlük mücadelesiyle gerilla direnişi eşzamanlı ve birbirine paralel gelişti. Birbirine çok bağlı, çok iç içe gelişen iki hareket oldu. Hem parti hareketimizin kadın özgürlük çizgisine dayalı bir özgürlük çizgisi oluşturmasında, hem de bu çizgiyi özüne uygun bir tarzla pratikleştirmede gerilla belirleyici rol oynadı. O nedenledir ki, Önder APO, özgür kadın hareketini, başkaları sürdürmese de, gerillaya sonuna kadar sahip çıkma ve sürdürme konumunda olmaya çağırıyor; dağla iyi bütünleşmesini ve dağdan kopmamasını istedi.

Bu durum özgürlük çizgisiyle gerillanın ne kadar bağlı ve iç içe olduğunu gösteren bir olgudur. Kadın özgürlüğüne ve ekolojik devrime dayalı demokratik toplum çizgisi ancak gerilla tarzı ve öncülüğüyle var olabilmekte ve gelişme gösterebilmektedir. Kuşkusuz gerilla da böyle bir özgürlük çizgisine, buna dayalı demokratik sosyalizm çizgisine sahip oldukça, böyle bir çizgi öncülüğüyle yürütüldükçe gelişip başarı kazanabilmektedir. Bu

bakımdan gerillayı Kürt gençliği ve Kürt toplumu açısından bir özgürlük okulu ve özgürleşme alanı olarak değerlendiriyoruz; özgür birey ve toplumun yaratıldığı ocak olarak görüyoruz. Her türlü geriliğe ve gericiliğe karşı özgür birey duruşunun düşüncede, ruhta, duyguda ve davranışta kazanıldığı alan olarak ele alıyoruz. Bu bakımdan bir kere özgür bireyin yetiştiği ve toplumsal özgürlüğün önünün açıldığı bir alan ve bir tarz olarak, gerillanın meşru savunma çizgisinde çok önemli ve belirleyici bir rolü bulunuyor. Öncelikle bu rolü görmek, tanımlamak, anlamak ve uygulamak gerekiyor; bu rolü oynatmak gerekiyor.

Buradan baktığımızda, gerilla Kürt toplumu için, onun sağlam bir meşru savunma duruşu kazanabilmesi için olmazsa olmaz kabilinden bir anlam ve rol ifade ediyor. Adeta kutsallık düzeyinde bir role sahiptir. Özgürlük ruhunun, bilincinin, duygu ve düşüncesinin, özgür duruş ve davranışın kazanıldığı yer gerilla oluyor. Gerilla bireyin her türlü zayıf, miskin, hantal konumdan çıkarak, yeni özgür insan tipinin yaratıldığı yeri ifade ediyor. Bu nedenledir ki, halk gerillayı kutsallık derecesinde görüyor, ele alıyor, gerillaya bu düzeyde sahip çıkıyor. Onun kendi özgürleşmesi açısından ne anlam ifade ettiğini hissettiği ve bildiği için elbette böyle davranıyor. Kuşkusuz gerillanın da böyle bir gerçeğe uygun düzey tutturması gerekiyor. Bir kere gerillayı öncelikle meşru savunma çizgisinin pratikleşme ve uygulanma tarzı olarak ele almak ve değerlendirmek gerekiyor. Meşru savunma çizgisinde yürütülecek bütün çalışmaların gerilla tarzına uygun yürütülmesi ve kendisini gerilla ile bağlı kılması gerekiyor. Tüm alanlardaki meşru savunma çalışmalarının tarz bakımından gerilladan öğrenmesi, gerillaya bakarak kendi tarzını yaratması ve kazanması gerekiyor. Bunun dışında bir tutum, yaklaşım ve tarzın meşru savunma çizgisinin yürütülmesinde başarı getirmeyeceğinin görülmesi ve bilinmesi lazım geliyor.

Biz bununla birlikte meşru savunma çizgisinde silahlı savunmanın yerini ve tanımını belirledik. Bir meşru savunma savaşı olarak

# Komünar

onun stratejik ve taktik çerçevesini çizmeye çalıştık. Meşru savunma savaşının genelde toplumun meşru savunma duruşunda başarılı ve güçlü olabilmesi, yine özgür duruş ve iradeyi her süreçte gösterebilmesi için ne kadar gerekli ve önemli olduğunu ortaya koyduk. Şimdi meşru savunma savaşının temel iki güçle yürütüldüğünü biliyoruz. Bunlardan bir tanesi gerilla, diğeri ise halkın öz savunmasıdır. Esas olarak halkın öz savunmasına dayalı yürütülmesi gereken bir savaş biçimidir. Ancak öz savunmanın eğitilmesi, örgütlenmesi ve koordinesi elbette biraz daha profesyonelliği olan bir çekirdek güce ihtiyaç duymaktadır. İşte biz meşru savunma çizgisinde gerillayı böyle bir rolle tanımlıyoruz.

Meşru savunma savaşı esas olarak öz savunmaya dayalı bir savaş olarak değerlendirilse de, günümüzün Kürdistan gerçeği bu konuda istenen düzeyi ifade etmiyor. Mevcut gerçekliğe baktığımızda, ortada halkın yeterince bir öz savunma bilincine ve örgütlülüğüne sahip olmadığını, dolayısıyla öz savunma savaşını yeterince yürütemediğini görüyoruz. Kürdistan üzerinde uygulanan egemenlik buna izin vermemiş, bunu dağıtmış ve parçalamıştır. Kürt toplumu her ne kadar isyanlarla direnmişse de, sömürgeciliğin geliştirdiği bu saldırıları kırma ve dolayısıyla kendi öz savunma örgütlülüğünü geliştirme gücünü gösterebilmiştir. Tarihsel gerçek bunu ifade ediyor.

Böyle bir durumda halkın öz savunmasını da üzerine alan temel bir savunma kuvveti olarak PKK ve onun örgütleyip geliştirdiği gerilla ortaya çıkmış bulunuyor. Kendi güçsüzlüğünü ve örgütsüzlüğünü PKK'nin gelişimi karşısında daha iyi gören Kürt halkı, ideolojik, politik ve örgütsel alanda olduğu gibi meşru savunma alanında da ihtiyaç duyduğu görevlerin gerilla tarafından yürütülmesini istemiş ve bu temelde gerillayı anlayarak ona güç vermiş durumdadır. Bu, Kürdistan'da PKK ile yaşanan bir gelişmeyi ifade ediyor. Meşru savunma alanında ortaya çıkan bir gerçeklik oluyor. Mevcut durumda meşru savunma gücü olan ve örgütlenmiş rol oynayan bir gerilla gücü bulunuyor. HPG biçiminde kendini

adlandırmış, örgütlemiş ve görevlendirmiş olup savunma görevleri doğrultusunda kendisini pratikleştiriyor.

Kısaca şunu görmemiz gerekiyor: Meşru savunma savaşı halkın öz savunmasına dayanan bir savaş olmasına ve teorik tanımı böyle yapılmasına rağmen, günümüz Kürdistan'ında bu alanın çok örgütsüz ve yetersiz olduğu, dolayısıyla meşru savunma savaşı görevinin çok büyük oranda gerillanın üzerine yüklendiği tartışma götürmez bir gerçektir. Öz savunmanın örgütlenmesinin olmadığı ya da zayıf olduğu bu ortamda, meşru savunmayı her düzeyde yürütme görevi gerillanın üzerine yükleniyor. Bir meşru gücü olarak gerillanın elbette bundan kaçınması, bunu reddetmesi, bu görevi yürütmemesi söz konusu olamaz. Bu bakımdan silahlı savunma anlamında günümüz koşullarında gerillaya temel bir rol düşüyor. Bu görev iki yönlü ortaya çıkıyor. Birincisi, güncel olarak Kürt toplumunun ihtiyaç duyduğu meşru savunma savaşını uygun taktik ve tarzla başarılı biçimde yürütmek; ikincisi, bu meşru savunma savaşının esas olarak dayanması gereken temel gücü olan halkın öz savunmasını örgütlemek, böyle bir öz savunma örgütlenmesi için gerekli zemini yaratmak ve çalışma yürütmek, bu öz savunmanın ihtiyaç duyduğu bilinç, eğitim ve donanımı vermek! Bu iki temel görev silahlı savunma anlamında da HPG'nin üzerinde bulunuyor.

Bu durum özellikle günümüz koşullarında meşru savunma savaşı yürütebilmek, dolayısıyla halkın meşru savunma duruşunu sürdürebilmek açısından gerillanın rolünün ne kadar belirleyici olduğunu ortaya koyuyor. Bu rol şöyle ifade edilebilir: Gerillanın varlığı ve gücü günümüz koşullarında meşru savunma savaşını başarıyla yürütebilmek açısından olmazsa olmaz düzeydedir, belirleyici niteliktedir. Bu gerçeği görerek gerillayı ele almak, anlamak, gerillaya bu temelde yaklaşım göstermek kuşkusuz gerekli ve zorunlu oluyor. Hem toplumun gerillayı böyle ele alması, hem de gerillanın kendini bu çerçevede görmesi, değerlendirmesi, görev ve sorumluluklarına bu temelde yaklaşması elbette gerekli oluyor.

# Komünar

Bununla birlikte günümüz koşullarında meşru savunma çizgisinde siyaset yürütmede de önemli bir etkenin gerilla olduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir. Halkın meşru savunma çizgisinde bir politika geliştirebilmesi ve politik duruş sağlayabilmesi çok büyük ölçüde gerillanın varlığı, duruşu ve aktivitesi temelinde gerçekleşiyor.

Kuşkusuz hareketin ve toplumun başka politik güçleri de vardır, politik örgütleri mevcuttur, çok değişik yol ve yöntemlerle politika yapmaya çalışıyorlar. Ancak bütün bunların yapılmasında hem ön açıcılık, hem destek sunma, hem de savunma ve koruma bakımından gerillanın varlığı ve aktivitesi temel oluşturuyor. Şöyle diyebiliriz: Her türlü özgürlük bilinci olduğu kadar, özgür toplum eylemi de gerillanın varlığına ve gücüne dayanarak, gerillanın varlığı üzerinde gerçekleşiyor. Dolayısıyla temel olan gerilladır. Bu temel oluşturma hem düşmanı zayıflatıp darbeyle öne açıp zemin yaratma, hem de ortaya çıkan güç ve imkânları savunma anlamında böyledir. Buradan bakınca, günümüzde Kürt toplumunun meşru savunma çizgisinde siyasi duruş kazanmasında en temel aktörlerden birisi ve başta geleni gerilla oluyor. Kürt halkı demokratik siyaseti gerillanın varlığına ve gücüne dayanarak yapıyor. Dolayısıyla gerilla Kürt halkının meşru savunma çizgisinde politik mücadele yürütmesinin temel dayanağı ve gücü oluyor. Aynı zamanda diğer bütün politik hareketlere temel oluşturma ve destek sağlama rolü oynadığı gibi kendisi de bir politik mücadele alanını oluşturuyor.

Günümüzde Kürt toplumu demokratik siyaset yürütmede güçlü bir biçimde gerillanın varlığına, gücüne ve meşru savunma çizgisindeki aktivitesine dayanıyor. Bu da şunu gösteriyor: Gerilla temel bir demokratik siyaset kurumudur; Kürt toplumunun siyasal mücadelesini yürüten kurumlardan bir tanesidir. O halde gerillanın varlığı ve aktivitesinin meşru savunma çizgisinde Kürt halkının yürüttüğü siyasi mücadeleyle bağlı ve ona uygun olması gerekir. Yani silahlı ve meşru savunma stratejisi temelinde hareket eden bir güç olarak,

kendisini sadece dar bir askeri duruşa hapsedmemesi, tam tersine varlığının ve aktivitesinin esas olarak bir siyasi eylem olduğunu bilip bu temelde kendisini siyasi mücadeleyle uyumlu, birleşik ve bütünlüklü kılması gerekiyor.

Bu ise şu anlama geliyor: Elbette gerillanın siyasi süreci görmesi, değerlendirmesi, halkın yürüttüğü siyasi mücadeleyi bilmesi, kendisini bu siyasi mücadele planlamasına içermesi ve bu temelde bütün mevzilenme, hareket ve aktivitesini böyle bir siyasi çizgiye bağlı ve ona hizmet eder kılması gerekiyor. Bunu yerinde ve zamanında başarıyla yapabilmesi için de halkın siyasi mücadelesinin gereklerine her an cevap verecek bir eğitim, örgütlenme ve mevzilenmeye sahip bulunması şarttır. Buna göre hazırlıklı olması



gereklidir. Böyle bir hazırlık konumu olmaz ve kendini böyle bir siyasal duruş içinde görmezse, elbette aktivitesi gerekli siyasi sonucu vermez. Oysa gerillanın hem varlığı hem de aktivitesi yüzde yüz siyasidir. Kendisi bir silahlı güç olsa da, bu gücün oynadığı rol yüzde yüz siyasal roldür, siyasi mücadeleyle bağlıdır. O nedenle gerillanın kendisini siyasi mücadeleyle bu denli birleşik ve uyumlu kılması ve her türlü hareketini bu siyasi mücadelenin başarısına göre yürütmesini bilmesi gerekiyor. Bu rolüne uygun davranabilmesi ve pratikte başarılı olabilmesi elbette buraya bağlıdır. Ancak böyle bir yaklaşım ve pratik duruşla gerilla meşru savunma çizgisinde rolünü etkin, aktif ve başarıyla oynayabilir.

# Komünar

Gerillanın bir tarz olması, yine meşru savunma savaşını günümüzde çok büyük ölçüde üstlenen kuvvet konumunda bulunması ve siyasi mücadeleyle yüzde yüz bağlılık durumu arz etmesinin yanında, kuşkusuz gerillanın bir de ideolojik duruşu, dolayısıyla ideolojik mücadele içerisinde ifade ettiği bir anlam ve yerine getirdiği bir rol vardır. Her ne kadar gerilla meşru savunma savaşıyla görevli olsa ve eylemi siyasi anlam taşısa da, gerillanın duruşu, örgütlenişi ve ölçüleri bir ideolojik çizgi çerçevesindedir. Yani hem kendisinin duruşu, yaşamı ve ölçüleri bir ideolojik çizgiye bağlıdır, hem de pratik ve örgütsel duruşuyla bir ideolojik çizginin pratikleşmesini vermekte ve ideolojik çizginin unsurlarını ifade etmektedir. Bu çizginin Önderlik çizgisi olduğu, parti çizgisi olduğu biliniyor. Buradan baktığımızda, gerilla tümüyle bir ideolojik kuvvet ve ideolojik çizgi hareketi oluyor. Partileşmenin somutlaştığı temel bir alanı oluşturuyor. Gerilla Önderlik ideolojisinin örgüte dönüştüğü, bireyde somutlaştığı en başta gelen alanlardan birisi oluyor. Dolayısıyla Önderlik çizgisinde kadrolaşmanın, parti kadro ölçülerinin pratikte somutlaşmasının, bu anlamda parti yaşamının somutlaştırılmasının alanı gerilla alanıdır. Gerilla bu düzeyde ideolojik bir parti gücüdür. Partinin en sert savaşım ortamında temel ilkelere uygun pratikleştiği örgüt ve ölçülerine kavuştuğu yerdir.

Buradan baktığımızda, gerillanın bir ideolojik anlamı ve rolünün de var olduğunu görüyoruz. Her şeyden önce belki de bu rol önemlidir. Partinin örgütlenip somutlaştığı alandır; partileşmeyi en başta temsil eden, parti ölçülerini kendinde somutlaştıran, parti yaşamını kendi örgütsel yaşamında yaratan bir güçtür. Partileşmenin geliştirildiği, kadro ölçülerinin ve partinin yaşam ilkelerinin somutlaştırıldığı en temel yerdir. Parti ve gerillanın içi çeliği ve bütünlüğü tartışma götürmez bir gerçektir. Doğal olarak buradan iki sonuç çıkıyor: Birincisi, gerillanın bütün ilke ve ölçülerini parti çizgisine göre oluşturması ve iç işleyişini ve yaşamını parti ilke ve ölçülerine göre kurup yürütmesi gerekir. Eğitiminden bütün sorun-

larının çözümüne kadar her alanda esas alacağı ölçü parti ölçüsüdür. Doğruları partinin ideolojik ilke ve esaslarıdır. Gerilla bunlar temelinde kendi karar gücünü ortaya çıkartır. Diğer ikinci bir sonuç ise, tüm hareket açısından gerillanın bir ideolojik duruşu vardır. Yani bir ideolojik duruş ve ideolojik mücadele gücüdür. Parti öncülüğünün tüm hareket ve halk düzeyinde sağlanmasını yürüten en örgütlü güçtür. Bu bakımdan da hareket içerisinde çizginin yürütülmesiyle birlikte gerekli ideolojik ve örgütsel duruşun kazanılması ve mücadelenin yürütülmesinden de sorumlu, böyle bir görev ve role sahip bir kuvvet durumundadır. Bu da gerillanın meşru savunma çizgisindeki görev ve sorumluluk düzeylerinden birisi oluyor.

Bütün bunları toplarsak, demek ki gerillanın günümüzde çok daha belirginlik kazanmış olarak, meşru savunma çizgisinde dört temel duruşu ve sorumluluğu mevcuttur. Bunlardan birincisi ideolojik alandaki görev ve sorumluluğudur, parti öncülüğünü temsil etme durumudur. İkincisi siyasi roldür, siyasi mücadelede önemli bir görev ve yere sahip olmasıdır. Dolayısıyla örgütlenmesini ve aktivitesini siyasi mücadelenin gereklerine göre yürütmesidir. Üçüncüsü, meşru savunma savaşında öz savunmanın zayıf örgütlenmiş olduğu bu ortamda hem tüm savaş sorumluluğunu üstlenmesi, hem de öz savunmayı örgütleme ve yürütme görevini üstlenmiş olmasıdır. Dördüncüsü ise, meşru savunma çizgisinin pratikleşmesinin doğru tarzını ve ölçülerini oluşturmasıdır. Meşru savunma çizgisinin pratikte başarılı uygulanması için gerekli olan tarz, üslup ve temponun temsil edilmesidir. Bu çerçevede Önderlik tarz, üslup ve temposunu pratikleştiren ve tüm halka ve harekete bunu taşıyan bir kuvvet konumunda bulunmasıdır.

Bütün bunlardan ortaya şu sonuç çıkıyor: Demek ki meşru savunma çizgisinde gerillanın bir ideolojik duruşu ve ideolojik mücadele görevi mevcuttur. Dolayısıyla bir propaganda ve ajitasyon merkezidir. İkincisi, inkâr ve imha sisteminin saldırıları karşısında geliştirdiği aktiviteyle bir siyasi direnme kuvvetidir. Top-

# Komünar

lumun demokratik örgütlenmesi için bu temelde zemin açan ve imkân yaratan, dolayısıyla demokratik halk örgütlenmesinde rol oynayan bir kuvvettir. Üçüncü olarak da elbette bir mücadele gücüdür, bir direnme gücüdür, en temel eylem gücüdür. Halka fedai ruhunu ve bilincini taşıyan, böyle bir çizgide geliştirdiği yaşam ve eylemle tüm halkı meşru savunma direnişine çeken bir kuvvettir. Bu bakımdan meşru savunma çizgisinde gerillanın propaganda, örgütlenme ve direniş görevlerinin olduğu bütün bu alanlarda rol oynayan ve görev yerine getiren bir kuvvet olduğu tartışma götürmez bir gerçektir.

Bu da şunu ortaya çıkartıyor: Gerilla meşru savunma çizgisinin her alanında vardır. Meşru savunmanın her alanında rol oynayan, görev ve sorumluluk üstlenip gereklerini yerine getiren bir kuvvettir. Her ne kadar silahlı bir güç olsa ve temelde pratikleşmesini meşru savunma savaşı çerçevesinde yerine getirirse de, bu temeldeki duruş ve aktivitesinin ideolojik ve siyasi savunmada da önemli bir rolü mevcuttur. Bu da gerillayı meşru savunma çizgisinde öncü bir kuvvet haline getirmektedir. Esas olarak da parti öncülüğünün örgütsel ve eylemsel alanda somutlaştığı yer yapmaktadır. Şöyle de ifade edebiliriz: Gerilla meşru savunma çizgisindeki parti öncülüğünü en önde, birinci derecede pratikleştiren örgütlü bir kuvvettir. Dolayısıyla çizgideki yeri başattır. Rolü esastır ve öncü düzeyindedir. Bu çerçevede bir görev ve sorumluluğa sahiptir. Biz parti öncülüğü derken aslında çoğunlukla gerilla öncülüğünü kast ederiz. Bunun tersi de geçerlidir. Gerilla öncülüğünün güçlendirilmesi ve yaratılması derken, bununla parti öncülüğünün güçlü kılınmasını tanımlamış oluruz. Pratik örgütsel alanda parti ve gerilla öncülüğünün meşru savunma çizgisini yürütmede bu denli iç içeliği ve bütünlüğü mevcuttur.

Bu bakımdan da gerillanın bütün bu alanlardaki görev ve sorumluluğunu yerine getirmesi, meşru savunma çizgisinin gereklerine göre örgütlenmesini güçlü ve yeterli kılarak başarıyla yürütmesini bilmesi, kendisini öncülük misyonuna ve rolüne uygun bir duru-

şun, tutumun ve aktivitenin sahibi haline getirmesi gerekir. Gerilla öncülüğü güçlü bir biçimde oluşmadıkça ve pratikleşmedikçe, halkın meşru savunma duruşunu güçlü ve etkili yürütebilmesi, meşru savunma çizgisinin gereklerinin pratikte başarıyla yürütülmesi mümkün olamaz. Bu bakımdan da ön açıcı, öncülük edici ve sürükleyici kuvvet pratik anlamda gerilladır. Felsefi ve ideolojik olarak, yine öncü kadroların düzenlenişi itibariyle parti öncülüğü esasken, bu öncülüğün pratikte somutlaştığı en büyük saha gerilla sahası olmaktadır. Dolayısıyla parti öncülüğünün yeterli ve güçlü hale gelmesi gerillanın öncülük misyonuna yeterince sahip çıkıp pratikleştirmesine bağlıdır. Eğer parti öncülüğünde zayıflık varsa, bu konuda yetersizlikler ortaya çıkıyorsa, bundan en fazla gerillanın sorumlu olduğu, dolayısıyla gerillanın zayıflıklarının buna yol açtığı bilinmek durumundadır. Partinin ideolojik ve felsefi doğrultu vermesi temelinde, gerilla bu doğrultuyu alıp yürüten bir kuvvet olarak halk için bir çekim ve sürükleyici kuvvet olma konumunu arz etmektedir. Demek ki öncülük ne kadar güçlü olursa, meşru savunma çizgisinin uygulanması ve halkın böyle bir çizgiye çekilmesi de elbette o kadar güçlü olacaktır. Böyle bir öncülük ve sürükleyicilik çerçevesinde gerillanın rolünü ele almak ve değerlendirmek gerekiyor.

Bu noktada yetersiz anlayış ve davranışların geçtiğimiz süreçte zaman zaman ortaya çıktığını da biliyoruz. Öncülük görev ve sorumluluğunun taşıdığı ağırlığın altına girmekte isteksiz veya sınırlı bir davranış gösterme durumları ortaya çıkmıştır. Kuşkusuz bu denli öncülük rolüne sahip bir gücün pratikleştirilmesi öyle bir basit bir iş değildir. Kürt toplumunun içinde bulunduğu durum, meşru savunmanın özellikleri ve topluma dayatılan imha konsepti dikkate alınırca, bütün bunlara karşı başarıyla mücadele etmenin ciddi ağırlığı ve zorluğu yanında, bunun sorumluluğunu taşımamanın da çok ciddi bir olay olduğu rahatlıkla ortaya çıkar. Dolayısıyla özellikle örgütsel yeniden yapılanmanın zayıf olduğu, hareketin kurum ve organlarının yeterince işleme-

# Komünar

diği, görev ve sorumluluklarına tam sahip çıkmadığı, provokatif-tasfiyeci eğilimin bütün bu alanlarda zafiyet yarattığı koşullarda, daha büyük görev ve sorumluluk gerillaya düşmüştür. Bu süreçte mevcut görev ve sorumlulukların ağırlığını kaldırmada zorlanmalar, bazı yetersiz yaklaşımlar, öncülük misyonunu tam sahiplenerek ona uygun davranmayı ifade etmeyen bazı sınırlı tutumlar ortaya çıkmıştır.

Bütün hareketin ve mücadelenin yükünün gerillanın omuzlarına bindiği ortamda, elbette gerillanın zorlanması ortaya çıkacaktır. Geçen dönemde bu çerçevede bazı zayıf yaklaşımlar ve tartışmalar yaşanmış olsa da, giderek hem gerillanın parti çizgisine tam oturması ve meşru savunma çizgisindeki rolünü ve misyonunu doğru kavrayarak buna uygun davranma bilinci, gücü ve tecrübesi edinmesi, hem de hareketin genelde bir toparlanmayı yaşayıp bütün alanlarda görev ve sorumluluklarını asgari düzeyde yerine getirir olması, bu tür zayıf ve zorlayıcı eğilimlerin aşılmasında önemli bir mesafenin yaşanmasını sağlatmıştır. Gelinen noktada gerilla meşru savunma çizgisinde öncü sürükleyici rolünü ve misyonunu geçen dönemin pratiğiyle bir kere daha ortaya koymuştur. Bunu pratikte gerçekleştirecek bir güç olduğunu 1 Haziran Atılımı temelinde yürüttüğü mücadele ve kahramanlık çizgisindeki duruşuyla kendini bir kere daha kanıtlamıştır. Bu durum hem gerillanın çizgi gereklerini uygun davranır hale gelmesini sağlamış, hem de toplumda gerilla öncülüğüne dair büyük bir güven, umut ve bağlılık gibi tutumların daha da güçlenmesine yol açmıştır.

Mevcut durumuyla çizgi içinde gerillanın tanımı ve rolü anlaşılır düzeyde açığa çıkmış bulunuyor. Yine yürüttüğü mücadeleyle gerilla böyle bir tanıma uygun hareket eden ve bunu yapma gücü ve kudreti olan bir kuvvet olduğunu kanıtlamış bulunuyor. Öncülük misyonunu ve rolünü üstlenerek, buna göre fedai çizgisinde daha da derinleşme temelinde bu rolün yerine getirileceğini anlamış ve bunu sahiplenmiş konumdadır. Fakat elbette yetersizlikleri de vardır. Çizgi duruşu anlamında

ideolojik ve örgütsel mücadeleyi kendi içinde ve dışı dönük yürütme, Önderlik çizgisini her türlü saldırı karşısında yetkince savunma anlamında yetersizlikleri vardır. Çünkü temel

## Önder APO

**Bir Halkı Savunmak kitabını  
HPG'ye armağan etti  
Yani oradaki felsefi ve  
İdeolojik çizginin en başta  
HPG tarafından özümsemesini  
Ve korunmasını istedi  
Bu sadece bir askeri duruş  
Değil, HPG'ye büyük bir felsefi  
İdeolojik ve örgütsel çizgi duruşu  
Görev ve sorumluluğunun  
Yüklediği anlamına gelir**

savunma kuvveti gerilladır. Bu savunma sadece silahlı savunma anlamında değildir. Önder APO Bir Halkı Savunmak kitabını HPG'ye armağan etti. Yani oradaki felsefi ve ideolojik çizginin en başta HPG tarafından özümsemesini ve korunmasını istedi. Bu sadece bir askeri duruş değil, HPG'ye büyük bir felsefi, ideolojik ve örgütsel çizgi duruşu, görev ve sorumluluğunun yüklendiği anlamına gelir. Bu bakımdan da elbette bu role ve göreve uygun bir ideolojik ve örgütsel duruş gösterme ve mücadele yürütme zorunluluğu vardır.

İşte burada çok değişik düzeylerde eksiklikler ve yetersizlikler yaşanmaktadır. Geçmiş dönemde çok daha fazla olan bu yetersizlikler geliştirilen konferans ve toplantılardaki tartışmalar, eleştiriler ve özeleştiriler temelinde kendi içinde aşılmaya çalışılırken, aynı zamanda dışı dönük olarak sağlam bir örgütsel duruş ve ideolojik mücadelede daha aktif ve etkin bir konum kazanılmaktadır. Ancak HPG'nin bu konuda yapabileceği daha çok şey vardır. Görev ve sorumluluk alanı daha fazladır; bunu yapmak ve bunların gereğini yerine getirmek için yeterli gücü de vardır. Bu bakımdan mevcut durumun yeterli görülmesi asla



# Komünar

mümkün değildir. İdeolojik ve örgütsel duruşunu daha da güçlendirmesi ve mücadeledeki eksikliklerini aşması gerekiyor. İkinci olarak, temel aktivitesinin ortaya çıkardığı sonuç itibariyle politik mücadele ve politik çizgiyle bütünlüğünü daha güçlü kurması zorunludur. Yani politikanın emrine daha fazla girmesi, politik çizginin gereklerine uygun ve başarıyla hareket etmeye daha çok hazır olması gerekiyor.

Bu konuda da koşulların sınırlılığı ve zorlaması yanında, bireyci ve kendine göre anlayışlar ve yetersizlikler yaşanıyor. Politikanın ihtiyacına yerinde ve zamanında başarıyla karşılık verecek bir pratik duruş ve aktivite her zaman ortaya çıkartılamıyor. Bu konuda terslikler oluşabiliyor. Bu noktalarda da düzeltmeler yapılması ihtiyacı kesinlikle vardır. Aksaklıklar ve eksiklikler de biraz olabilir, işler böyle de iyi yürüyor denemez. Küçük ayrıntılar bile elde edilecek başarının kazanılmasını engellediği gibi, zarar verici de oluyor. Küçük hatalar siyasi alanda harekete ciddi ve büyük zararlar verebiliyor. Bu bakımdan siyasetle uyum konusunda da düzeltme ve derinleşme ihtiyacı vardır.

Meşru savunma savaşının stratejik ve taktik alanlarının özümsemesi ve pratiğe uygulanmasında belli bir tecrübe yaşanmıştır. Fakat özellikle tarz konusunda ciddi yetersizlikler ve kendine görelikler yaşanmaktadır. Bunun pratikte yol açtığı ağır bir bilânço mevcuttur. HPG geçen dönem pratikleşmesi içerisinde bir taktik zenginliğe ulaşamamıştır. Taktikte darlık, tekdüzelik, tarzda kendine görelik hâkim unsur durumundadır. Bunun sonucu da hem kazanılması gereken başarı düzeyinin elde edilememesi, hem de olmaması gereken kayıpların, hem de ağır kayıpların verilmesi olmuştur. Bütün bunlar çok derin bir eleştiri ve özeleştirii yapılmasının gereğini gündeme getirmiştir. Nitekim son yıldaki toplantılarında HPG yeni sürecin değerlendirilmesi ve planlamasının yanı sıra, daha fazla olarak geçmiş sürecin hata ve eksikliklerinin ortaya çıkartılması ve onların eleştiri-özeleştirii temelinde düzeltilmesi üzerinde bir tartışma yürüt-

müştür. Bu bakımdan taktik ve tarz sorunları önemlidir ve mutlaka öncülük ve sürükleyicilik görevinin pratikte başarıyla yürütülebilmesi için bu sorunların çözümü gereklidir.

HPG'nin güçlendirilmesi, büyütülmesi, görev ve sorumluluklarını daha etkin ve yaygın bir aktiviteyle yerine getirir hale getirilmesi görevi de vardır. Mevcut konumuyla HPG bu konuda da bir sınırlılığı, olması gereken düzey karşısında bir zayıflığı yaşamaktadır. Yani HPG'nin nicel ve nitel alanda güçlendirilme ve geliştirilme sorunu vardır. Nicelik olarak büyütülmesi çok önemli bir görevdir. Özellikle Türk Genelkurmayının umutlarını HPG'ye katılımları engellemeye bağlaması ve bunu stratejik bir görev olarak önüne koyup yürütmesi karşısında gerillanın nicelik olarak büyütülmesi, meşru savunma çizgisinin başarısı açısından da stratejik bir çalışma biçiminde ele alınmak ve bunun gerekleri yerine getirilmek durumundadır. Mevcut durumuyla bu konuda da hem HPG'nin hem de genel hareketin yaklaşımlarında ciddi bir zayıflık, bu işi başkasına bırakma, bu konuda görev ve sorumluluk üstlenmeme durumu yaşanmaktadır.

Bununla birlikte HPG'nin nitelik gelişimi de, daha nitelikli bir savunma konumuna getirilmesi de önem arz ediyor. Bu da eğitim ve donatım demektir. Gerillanın başta komuta düzeyi olmak üzere, ideolojik ve felsefi eğitimle birlikte askeri eğitiminin de daha nitelikli, kapsamlı ve güçlü hale getirilmesi ve daha nitelikli yürütülmesi gereği vardır. Bu konularda yürütülen çalışmalar belli bir hacmi oluştursa da, içerik ve sonuç alıcılık bakımından olması gerekeni ve isteneni verecek düzeyde değildir. Bu alanda ciddi zayıflıklar yaşanmaktadır. Daha yeterli bir program, esas olarak da daha disiplinli ve ciddi bir yaklaşım ve değiştirici ve dönüştürücü bir tarzla bu ideolojik ve askeri eğitim çalışmalarının yürütülmesi gerekmektedir. Elbette gerillanın gücü eğitiminden ve niteliğinden gelmektedir. Nitelik bakımından yaşayacağı zayıflık, onu pratikte de etkisiz ve zayıf bir konumda tutar. Bu gerçeği bilerek eğitim konusunu ele almak ve

# Komünar

buna da stratejik bir çalışma düzeyinde yaklaşmak gerekiyor. Elbette donanımını da bu eğitime bağlı olarak güçlendirme ve geliştirme ihtiyacı vardır. Daha etkili ve zengin bir taktik uygulama geliştirebilmesi için eğitim ve donatımının daha da güçlendirilmesi gerekiyor.

Bütün bu konularda belli bir çaba ve mücadele yürütüyor olsa da, HPG'nin esas olarak yürüttüğü çalışmalarda sonuç alıcılığı zayıftır. Çalışmalarındaki tarz ve örgütlülüğünde yetersizlikler vardır. Bir de değerleri kazanma, değer elde etme ve yerli yerince ve etkili bir biçimde kullanmada zayıflıkları bulunmaktadır. Bu zayıflıklar HPG'nin hem kolay hem de çok kaybetmesine yol açmaktadır. Aslında HPG mevcut olanın katbekat fazlası bir pratik sonuca yol açabilecek güce sahipken, mevcut hata ve eksiklikleri sonucunda geri ve yetersiz düzeyde bir pratikleşme ortaya çıkmış bulunmaktadır. Kuşkusuz bu hata ve yetersizlikler taktik ve tarzla bağlantılı olmakla birlikte, bu taktik ve tarzın da temelinde bu hataların ortaya çıkmasına yol açan bir anlayış mevcuttur. Taktik ve tarzın hatalı olması, felsefi ve ideolojik çizginin yeterince özümsememesinden, onun istediği duyarlılığa, yaratıcılığa ve örgütlü davranışa ulaşamamasından kaynaklanmaktadır. Yaratıcılıkta darlık, harekette duyarlılık ve çalışmada bireycilik, var olan imkânların da doğru kullanılmasını çoğu zaman engellemekte, zorla kazanılan, Önder APO'nun büyük bir işkence altında yürüttüğü direniş ve halkın geliştirdiği serhildan temelinde ortaya çıkartılan büyük değerler ve fedai gücünün kolay kaybedilmesine yol açmaktadır. Dolayısıyla bu anlayışlar kesinlikle öyle basit ele alınacak ve çok fazla önemsenmeyecek hususlar değildir. Bunların sonuçları ağır olmuştur.

Bu durumu "İşte bu kadar kahramanca oldu, bunun gereğidir" biçiminde izah etmek mümkün değildir. Yine düşman bu kadar hazırlıklı, saldırgan ve vahşidir diyerek de bir izaha kavuşturamayız. Elbette düşman vahşi olacak ve yok etmek için saldıracaktır. O düşmandır, görevi düşmanlık yapmaktır. Yine kuşkusuz Agit'ler ve Zilan'ların çizgisinde büyük kahramanlık temelinde bir direniş geliştiri-

rilmiş ve yaşanmıştır. Fakat tüketilen değerlerin karşılığı düzeyinde bir direnişin olmadığı, ortaya çıkan direniş sonuçlarının tüketilen değerleri karşılayacak düzeyde olmadığı da bir

## **Günümüzde HPG'nin En önemli yoğunlaşma durumu Pratikte ortaya çıkmış olan Ağır kayıplara yol açan Nedenlerin derin bir özeleştirisi Ve sorgulama temelinde Bulunup giderilmesidir.**

gerçektir. Bu bakımdan günümüzde HPG'nin en önemli yoğunlaşma durumu, pratikte ortaya çıkmış olan ağır kayıplara yol açan nedenlerin derin bir özeleştirisi ve sorgulama temelinde bulunup giderilmesidir. Böyle kolay ve ağır kaybetmeye yol açan taktik darlık ve tarz hatalarının bulunup giderilmesi, bunların ortaya çıkmasına yol açan neden olarak Önderlik çizgisinin derinliğine özümsemesindeki zayıflıkların giderilmesidir. Yani sadece "Tarzda şu hatalar oldu da bundan kaynaklandı" diye mevcut sonuçları izah etmek mümkün değildir. O hatalar nereden kaynaklanmıştır, neden yaşanmıştır? Bu soruyu sordüğümüzde karşımıza çıkıyor ki, Önderlik felsefesini ve ideolojik çizgisini özümseme ve benimsemede, pratiği tümüyle bu çizgi gereklerine göre yürütmede hatalar, eksiklikler ve yetersizlikler vardır. Kendine görelilikler ve bireycilikler vardır.

O bakımdan da HPG'nin de meşru savunma çizgisindeki rolünü de çok üstün bir başarıyla yerine getirmesini engelleyen temel faktör partileşmedeki zayıflığıdır. Yani Apocu çizginin derinliğine özümseme yaratıcı bir yaklaşımla hayata geçirilmesindeki eksiklikler, bireycilikler, dar ve yüzeysel yaklaşımlar olmaktadır. Mevcut durumda rolünü başarıyla uygulayan bir kuvvet haline gelmesi de, en başta bu partileşme alanında var olan yetersizlikleri, çizgi dışı diye tanımlayabileceğimiz anlayışlar ve tutumları bulup aşmak olacaktır.

**Bitti / Halk Savunma Merkezi**

## Dizi Yazı II. Bölüm YOL GERÇEĞİ ve ÖZGÜRLÜK DEVRİMİ

A. Haydar KAYTAN



Bakarkör diye bir kavram vardır; gerçeği görebilecek gözleri olmasına rağmen doğru bakmasını bilmeyen ve gerçeği olduğundan farklı gören insanı anlatır. Bakarkör üst toplumun değil, esas olarak alt toplumun içinden çıkar. Kendilerini yönetmek için üst toplum ezilenleri bakarkörler haline getirmeye çalışır. Egemenler hiç de bakarkör sayılmazlar, onlar gerçeğin ne olduğunu bilirler, ama onun egemenlikleri altındakilerce bilinmesini istemezler. Çünkü alt toplum gerçeği tüm çıplaklığı içinde tanıyıp bilirse egemenlerin otoritesi sarsılır, baskı ve sömürüye dayalı egemenliklerini sürdürmeleri zorlaşır. Baskı ve sömürünün egemenliği bakarkörler topluluğunun bulunduğu yerde gelişir. Bir yerde baskı ve sömürü varsa, orada bakarkörler var demektir. Bu yüzden her egemenlik sistemi, baskı ve sömürü mekanizmalarını işletebilmek ve sömürüye dayanan varlıklarını sürdürebilmek için sömürdüklerini bir bakarkörler topluluğuna dönüştürmek zorundadır. İnsanların algılama sürecinin çarpıtılabilir olması ve gerçeği olduğundan farklı görebilecek bir zayıflığı göstermeye yatkınlık arz etmesi, egemenleri bu ko-

nuda sürekli daha etkili yöntemler bulup kullanmaya yöneltir. Bu yöntemlerden biri olan 'beyin yıkama' aklın gücünü harekete geçirecek bir müdahaleyi değil, beyni düşünme işlevinden arındırma operasyonunu anlatır.

Devlet sadece bir şiddet tekeli değil, belki de bundan daha fazla bir bilgi tekelidir. Egemenler bilginin önemini sonradan keşfetmemişler, oluştukları andan beri bunun farkındadırlar. Yakın yılların gözde sloganı olarak dillendirilse de, egemenler için her dönemde geçerliliğini koruyan bir kuraldır: Bilgi iktidardır. Yani iktidarın korunup sürdürülmesi şiddetten daha fazla bilgi üzerinde tekel kurmayı şart kılar. Ezilenlerin bağımlılığını süreklileştiren köle zihniyeti bu bilgi tekeli sayesinde mümkün hale gelir. Köleliğin asıl kaynağı cehalet, aynı anlama gelmek üzere bilgisizliktir. Ancak bilgisiz, daha doğru bir tanımla bilinçsiz insan doğru yoldan sapar; ancak bilinçsiz insan karşı yazgı olmaktan çıkıp kendisine dayatılan yazgıya boyun eğmez. Şiddet kullanımı tek başına egemenliğin sürdürülmesi için yetmez; Önder APO'nun da ifade ettiği gibi, sadece zor kullanımı yoluyla bir hayvanı bile uzun süre ağılda tutamazsınız. Bu anlamda egemenliği kurumlaştıran şiddet değil, ezilenlere dayatılıp benimsetilen zihniyettir. Devletçi sistemin egemenliğinin meşru kabul edilir hale gelmesi yaşanan bu zihinsel çarpıtmanın ürünüdür.

Devletçi uygarlık sisteminin yalana dayalı bir sistem gerçekliği olarak doğup geliştiğini, oluşumu kadar varlığını sürdürmesini de öncelikle yalandaki derinleşmesine bağlı olduğunu biliyoruz. Mitoloji ve din gibi ideolojiler bu yalanlaştırmaya hizmet eden düşünce ve zihniyet biçimleri olmuştur. Kaldı ki, devletin kendisi de duygularla bağlarını koparıp yalanda derinleşen analitik zekânın en lanetli ürünüdür. Nereden bakılırsa bakılsın, devlet

# Komünar

ve iktidarla bilgi tekelinin adeta bir zorunlu birlik içinde buldukları görülür. Bilgi ve ona götüren bilim her şeyden önce yeni bir toplum alanı demektir. Gerçeğin kaynağına inen bilimin doğruyu açığa çıkarması ve buna bağlı olarak ezilenler için bilgiye ulaşma olanağının doğması, verili dünyanın uysal kölelerinin bir karşı yazgı olarak yeniden kendilerinin farkına varmalarına yol açar. Böylece onlar yürürlükteki egemen sistemin kendilerini mahkûm ettikleri yaşamın insanlığın yazgısı olmayacağını, dolayısıyla daha insanca ve onurlu bir yaşamın mümkün olduğunu anlarlar. Egemenler için nasıl bilgi iktidarsa, ezilenler için de evrene, doğaya, topluma ve insana dair sistematik bilgi ve bilinç özgürlüktür. Yalan olmaksızın kendilerinin de olamayacağını bilen egemenler, bu yüzden bilimi hep kontrollerinde tutar ve bilgiyi tekellerine geçirirler. Fakat devlet sadece kendi kontrolü dışında gelişen bilgi alanları ve birikimlerini kendi tekeline geçirmekle yetinmez, aynı zamanda bilgi üretimi için bizzat eylemde bulunur. Bu çalışma için dolgun ücretler verdiği uygun elemanlar seçerek çıkarları için ihtiyaç duyduğu bilgilerin üretimine yönelir. Kuşkusuz üretilen bilgilerin niteliği iktidarı savunup koruyan cinsten olmak durumundadır. Tüm araştırmalar ve incelemeler buna hizmet edecektir.

Efsanenin gerçeği anlattığına, güncel gerçeğin ve gerçek sanılanın ise yalanın ta kendisi olduğuna en iyi kanıtı oluşturan Prometheus'un hikâyesi, aslında devletçi toplum sisteminin sahip olduğu bilgi tekeli kiskançlıkla koruma konusundaki duruşunu yansıtır. Ateş elbette ışıktır, bilinçtir, aydınlanmadır. En koyu karanlık bilinçsizliğin neden olduğu karanlıktır. Karanlıktaki insan istenilen yöne çekilebilir, istenildiği gibi yönetilebilir. Karanlık tüm renkleri yoklukta eşitlediği için, karanlığın içindeki insan seçim yapamaz, seçimi doğrultusunda davranamaz; dolayısıyla başkalarının öngördüğü seçimlere tabidir. Cehalet karanlıkta yaşamının da ötesinde, aydınlık bir dünyanın varlığından bihaber olmaktır. Bunun içindir ki, devletçi sistemin yalana da-

yalı ideolojileri ezilenlerin yaşadıkları zindan karanlığını kendilerine yaşamın yegâne gerçeği olarak kabul ettirmek isterler. Bu örnekte de ateş sadece Olympos'ta vardır, panteonun içindedir, yalnızca tanrıların hizmetindedir. Buradaki 'çalmak' sözcüğü de önemlidir, çalmak mülkiyete saldırıya denk düşer. Bilgi efendilerin mülküdür ve mülkiyet kutsaldır. Mülkiyete saldırı egemenliğin köklerine, egemenlerin en kutsal değer saydıkları şeye saldırı olduğundan en şiddetli şekilde cezalandırılmayı gerektirir. Prometheus da bu temelde akla gelebilecek en ağır cezaya çarptırılır.

Prometheus'un eylemi ve bunun bedeli olarak tanrıların gazabına uğraması belki de daha fazlasıyla Önder APO için geçerlidir. Önder APO'nun itirazı, arayışı ve örgütlü eylemi olmasaydı, sistemin tanrılarının Kürdistan'ı ve Kürt halkını mahkûm ettikleri statü ya da statüsü bile bulunmayan kölelik durumu sürüp gidebilirdi. Hatta olasılığın da ötesinde kesinlikle böyle olurdu. İnsanlığın beşiğini sallayan en kadim topluluk olan ve uygarlığı besleyen tüm temel değerleri yaratan bir halkın statüsüz bir kölelik altında yok oluş sürecine alınması, gerçeği ebedi muğlâklığa terk etme ve mevcut sistemi gerçekten de 'tarihin son sözü' kılmanın en etkili yöntemiydi. İster bunda tam bir bilinç açıklığını yaşasın, isterse farkında olmadan bunu yapsın, sistemin Kürdistan'a dayattığı inkâr ve imha politikasının götüreceği yer burası olacaktı. İnsansızlaşmayı esas alması ve varlığını buna dayandırması itibarıyla, kapitalist sistemin insanlığın beşiği Kürdistan'a ve hayati toplum tanımına veri teşkil eden tüm unsurları bağrında taşıyan Kürt toplumuna bu görülmemiş düşmanlığını anlamak artık fazla zor olmasa gerekir. Bunu başka bir yerde 'suçluyu tamamen aklamak için iz bırakmadan tanığı ortadan kaldırmak' olarak değerlendirdim. Onca gözü karalığa ve kararlılığa rağmen Kürt halkı hala ayaktaysa, 'ya özgürlük ya ölüm' şiarıyla özgür yaşamdaki kararlılığını haykırıyor ve üstelik bunu kendi eylemine yansıtıyorsa, yani ateş artık Kürt insanının elindeyse ve onu geri almak mümkün değilse, o zaman buna yol açan kişi ken-

# Komünar

disi için artık ölümlerden ölüm beğenmelidir. Toplumundan ve canlı insan dünyasından koparılmalı, yalnızlığa tabi tutulmalı, akbabalar gibi beynini ve yüreğini gagalamalı, bir defada yok etmek yerine her gün birkaç kez öldürmekle özdeş olan koşullara mahkûm edilmelidir. İmralı'da yaşanan, tamı tamına budur.

Halkımızı soykırım politikaları için kurban olarak seçenler Önder APO için 'kırk bin kişinin katili' diyorlar. Bu iğrenç tanımlamayı yapanlar sözcüğün maddi anlamında bunun doğru olmadığını, Öcalan'ın eline silah dahi almadığını ve hatta gereksiz yere bir karıncayı bile incitmekten özenle sakınan bir kişilik yapısına sahip olduğunu çok iyi biliyorlar. Aynı şekilde bu tanımlamayı yaparken sadece kişiliğini karalama amacı da gütmüyorlar. Şunu demeye getiriyorlar: "Sen olmasaydın asla Kürt dirilişi olmayacaktı, kimlik ve özgürlük talep eden bir toplumla yüzleşmek zorunda kalmayacaktık. Sen olmasaydın, kırk bin kişinin öldüğü bir savaş yaşanmayacak, bizim politikalarımız kırk milyon Kürt'ün sessiz ölümüne götürecekti. Kürt toplumunu kültürel açıdan yok denilecek noktaya çekmiş, kendi tarihini egemenliğimizin kuruluşuyla başlatan bir kişilik yaratmıştık. Bunlar sevinçle sistemimize katılmaya koşuyorlardı. Sen bunların gözlerini açtın, yüreklerindeki buzları çözmek ve beyinlerini örümcek ağlarından temizlemek istedin. Bunlar sonuçta tam olarak senin istediğin düzeye gelmeseler de, bizim sistemimizi de yaşamadılar. Onlara bunu yaşatmadın, onları sen bize karşı isyan konumunda tuttu. Hatta bizim kesin kazandığımız tipleri bile geçici de olsa bize karşı kullanacağın bir sistem yarattın. Ömründe eline silah almamış olsan dahi ne çıkar? Uyandıran sensin, yol gösteren sensin, amaca bağlayıp yola düşüren sensin, maddi ve manevi gıdalarını veren sensin, varlığını onları yaşama çeken sensin. Öyleyse tüm yaşananların müsebbibi de sen olacaksın ve bedelini ödeyeceksin!"

Sebebi ortadan kaldırdığımız zaman sorunu da çözmüş olursunuz: Uluslararası komployu planlayıp hayata geçirenler de aynı görüş-

teydiler. Kürt sorununa el atıp Kürt toplumunu sisteme karşı isyana kaldıran Abdullah Öcalan devre dışına çıkarıldığı zaman, PKK ve Kürtlerin durumu geçici bir süre için başı kesilmiş tavuğun oradan oraya savrulmasına benzeyecekti. Biraz tepki gösterecekler, ama sonuç komplocuların öngördükleri gibi olacaktı. Kürt olgusu ve sorunu gündemden düşecekti. Sistem özünde Kürt'ü kazanmıştı; sistemin politikalarını pratikleştiren TC yöneticilerinin iddiası da buydu. Öcalan gerçekte onların olması gereken bir malzemeyi kendilerine karşı kullanıyordu. Evden kaçıklarına pişman olup yeniden baba ocağına dönen çocukları andıran itirafçılar da aynı şeyi dillendiriyorlardı. "Abdullah Öcalan olduğu sürece, istediğiniz kadar şiddet kullanın, Kürt direnişini asla bastıramazsınız. Yanında tek bir kişi bırakmasanız bile, o gerekirse taşa can verip savaşan insana dönüştürür ve size karşı savaşır" diyorlardı. Şahin Dönmez'den Şemdin Sakık'a kadar tüm dönekler ve hainler Öcalan'ı işaret ediyorlardı. Şahin kandırıldığını belirtirken, bununla gerçekte sisteme ait olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Bir süre bu kandırılmış haliyle farklı bir zeminde bulunsa da, o her zaman 'sistemin malı' olarak kalmıştı. Döneklerkrallı sadece kendisinin bu durumu yaşamadığını, gerçekte herkesin biraz böyle olduğunu ortaya koymak istiyordu. Öcalan etkisizleştirilirse bu durumda başarı kazanan 'mallaştırma' olacak, hemen herkes tekrar 'sistemin malı' haline gelecekti.

Uluslararası komplo da stratejisini bu hedefe ulaşma üzerine kurdu. En özlü bir tarzda ifade etmek gerekirse, uluslararası komplo nun amacı PKK'yi Önder APO'dan, Kürt toplumunu PKK'den ve Kürdistan'ı Kürt gerçeğinden azat etmektir. Bunu başardığı takdirde lanetli tarihi tekerrür ettirmiş olacak, özgür Kürtlüğün bitirilişinin altına nihai imza atılacak, geride kalan posa haline gelmiş Kürtlük ise bir malzeme olarak sistemin hizmetinde kullanılacaktı. Bunun içindir ki, Önder APO, lanetli tarihi tekerrür ettirmek istemiyorsak, uluslararası komploya karşı mücadeleyi bir onur sorunu olarak ele almamız gerektiğini

# Komünar

belirtiyordu. Bu komplonun anlamını bilince çıkarmak, özgürlük bilincinde en büyük derinleşmeyi yaşamak olacaktı.

Acı da olsa bir gerçeği peşinen kabul etmek, eleştiri konusu yapılan olumsuzlukları aşmak açısından son derece önemlidir. Bu gerçeği şu şekilde ifade etmek mümkündür: Önder APO'nun benliğini katık edercesine kendisini adadığı özgür yaşam tarzına aykırı yaşam biçimleri, Onun 15 Şubat komplosuyla gerçekleşen esaretini kendileri için özgürlük olarak algıladılar. Önder APO devrimci pratiğin başında bulunduğu müddetçe ancak kendisini gizleyerek saflarda varlığını sürdüren birçok olumsuzluk, O'nun İmralı tabutluğuna kapatılmasıyla birlikte zakkum çiçeği misali zehir zakkım etkilerini ortamımızda sergilemeye başladı. Uluslararası komplonun adeta tek kişilik bir ordu gibi sistemin ağır ideolojik saldırıları karşısında set oluşturan Önder APO'yu aramızdan çekip alması, sistem açısından elbette müthiş başarılı bir hamleydi. Uzun bir süreden beri Önderliğin yaşam tarzına uzak durarak kendisini dışı vuran yetersiz yoldaşlığın bu hamlenin başarısında belirgin bir rolü bulunuyordu. Tekrar da olsa altını bir kez daha çizmek gerekir. Komplo sonrasında oluşan genel kanyaya bakılırsa bu durumda Önderliğin önünde durduğu baraj yıkılacak, PKK militanları her tarafı kaplayan kapitalizmin kirliliğinin sularında vaftiz edilerek sisteme yeniden kazanılacaktı. Doğrudur, belki baraj yıkılmadı ve bu anlamda beklentiler tamamen vücut bulmadı; ancak barajın duvarlarında oluşan çatlaklar, birçok sahte özgürlük anlayışının devrimci mücadele ortamına sızmasına yol açtı.

Tasfiyeci-provokatif eğilim, Önder APO'nun PKK Hareketi için öngördüğü değişim ve dönüşümü kapitalist sisteme eklemlenme olarak göstermek için yoğun çaba harcadı. Adı geçen eğilimin bu tersinden dönüşümü başarması için geçmişi alabildiğine karalaması gerekiyordu. Çünkü kopuşu sağlatacak ölçüde ağır olumsuzluklarla yüklü olduğu somut olgularla kanıtlanmadıkça, geçmişten kopmak mümkün değildi. Kaldı ki, bu geçmiş birçok kesim ve kimse için dün kadar yakındı.

Öte yandan değişim ve dönüşümün zihniyet devrimini gerektirecek ölçüde köklü olması ve kadroları böyle bir devrimi gerçekleştirme sorumluluğuyla yüz yüze getirmesi, kavrama işinin hiç de kolay olmayacağını gösteriyordu. Bu anlamda partiye gerçekten bağlı kadroların yapılması gereken değişimin nasıl olacağı konusunda erken yorumlara girişmekten kaçınması, tasfiyeci-provokatif eğilime değişimi istediği gibi yorumlama fırsatı sunuyordu. Bu eğilime göre PKK demokratik bir parti değildi. Parti saflarında farklı eğilimlerin varlığına izin verilmemesi de sözüm ona bunu kanıtliyordu. Özellikle kadın-erkek ilişkilerinde 'yasağı' çağrıştıran sorunlar vardı ve demokratikleşme adına bunların giderilmesi zorunluydu. Kısacası PKK'nin geçmişte Semir provokasyonu şahsında mahkûm ettiği ne kadar parti karşıtı özellik varsa hepsine özgürlük tanınıyor, demokratik dönüşüm adına provokasyon aklanıyor, buna karşılık mahkûm edilen PKK tıpkı Semir'in yapmak istediği gibi toprağa gömülmek isteniyordu.

Önder APO'yu arkasına almaya çalışsa da, PKK'deki değişim ve dönüşüm başlangıçta ABD'nin Ferhat-Botan çetesine dikte ettiği çerçevede gelişti. ABD'nin istemleri esas olarak üç noktada toplanmıştı: "Bir, Abdullah Öcalan'ın özgürlüğü için mücadele edebilirsiniz, bunu kendiniz için ahlaki bir sorumluluk olarak değerlendirebilirsiniz; ancak kesinlikle İmralı'yı dinlemeyeceksiniz. İki, 1 Eylül '99 tarihinde içine girdiğiniz ateşkes konumunu sürekli kılacak ve bunu silahsızlanmaya kadar götüreceksiniz. Üç, PKK'de çağdaşlıkla bağdaşmayan yaşam tarzını değiştireceksiniz; erkeğin kadınla ilişkilenmesine özgürlük tanıyacak, bunun için bir sosyal reform projesi hazırlayacaksınız." ABD'nin istemleri özetle böyleydi. Aslında Türkiye de PKK'nin içine yönelik ABD'nin bu iğrenç ve tehlikeli müdahalesinden haberdardı. Daha doğrusu, ABD yetkilileri PKK'yi bölme girişimleri konusundaki fikrini sorduğunda, Türkiye'den olur yanıtını almışlardı. Ancak Ferhat-Botan ihanet çetesi başarılı olacağından emin görünse bile, ABD tümüyle benzer kanıda değil-

# Komünar

di. Daha ötesine geçmeyi çok istese de, ABD'nin amacı PKK'yi bölmek, mümkün olduğu ölçüde fazla sayıda insanı PKK'den koparmak, böylece örgütü olabildiğince zayıflatmaktı. Sonuçta işbirlikçi çeteden çok, bir ölçüde ABD'nin öngörüsü gerçekleşti. PKK'ye hâkim olmayı başaramayan çeteciler safları terk edip sahiplerinin yemliğine koştular. Aynı şekilde kafa karışıklığı yaşayan çok sayıda kadro en kötü biçimde düzene savruldu.

Elbette bu mücadelede sonucu tayin edecek olan dağ zeminiydi, dağdaki gerilla gücüydü. Gerilla düzeni içinde yer alan kadro ve savaşı topluluğu kendi gücünü koruyup Önder APO etrafındaki birliğini sağlamlaştırdıkça, parti de varlığını koruyup gelişimini sürdürecekti. Nitekim bu zeminde çok yönlü bir mücadele yaşandı. Hayati önem arz eden ve öteki mücadele zeminlerinde sonucu tayin edecek olan ideolojik mücadele kesintisiz olarak sürdürüldü. Önder APO'nun yeni sisteminin temel özelliklerini ortaya koyduğu Bir Halkı Savunmak adlı kitabı temelinde kadroların eğitimine hız verildi. Kadrolar evrene, doğaya, tarihe ve topluma ilişkin yeni bir bakış açısıyla donandı. Bu çerçevede tüm eksikliklerine rağmen zihniyet devrimini gerçekleştirmede küçümsenemez bir mesafe kat edildi. Bütün bunların toplam ifadesi olarak PKK'yi Yeniden İnşa Kongresi başarıyla gerçekleştirildi. Atılan bu adım henüz bir başlangıcı ifade etse de, özellikle gerilla cephesinde büyük coşkuya yol açtı; gerillanın komuta ve savaşı yapısında Apocu militan ruhunu yeniden yükseltti. Öncü parti ve kadroda somutlaşan teorik donanım ve öngörü her zaman pratikte başarı kazanmanın temel koşulu durumundaydı. Nitelikçe büyümenin yolu buradan geçiyordu. Bütün bunlar yapılmasa ve böylesi kararlı bir mücadele yürütülmeseydi, Zap direnişinde zirveleşen gerilla mücadelesinin sistemi zorlayacak bir düzey kazanması da kesinlikle mümkün olamazdı.

Tasfiyeci-provokasyon eğiliminin başını çeken şahıslardan birçoğu hareketin yönetiminde yer alıyordu. 2002 yılı sonundan itibaren toplantılar yapıp sözcüğün gerçek an-

lamında ayrı bir eğilim olarak örgütlenmeye başlamışlardı. Kongra Gel yapılanmasının ilk Genel Kurul Toplantısı'nda örgütü tamamen ele geçirmek, öngörülen değişim ve dönüşümü bağlandıkları güçlerin istemleri doğrultusunda gerçekleştirmek istiyorlardı. ABD'nin yukarıda özetle ortaya koyduğumuz istemlerini kendi programları haline getirmişlerdi. Daha da önemlisi, yaşadıkları kararlaşma çerçevesinde Genel Kurul Toplantısı öncesinde hareketin Türkiye, Kuzey Kürdistan ve Avrupa zeminindeki çalışmalarını yönlendirmek ve onları kendi programlarıyla uyumlu davranır bir konuma getirmek için yoğun çaba harcamışlardı. Karşı çıkışları önlemek için de bunu bir eğilimin görüşleri olarak değil, hareketin içine girmesi gereken yeni doğrultu olarak sunmuşlardı. Elbette kendi eğilimlerini açık olarak ifade edip kendileriyle birlikte hareket etmelerini istedikleri ve ikna edip eğilimlerine kattıkları kişiler de az değildi. Doğu, Güney ve Güneybatı Kürdistan çalışmaları zaten kendi kontrolleri altındaydı. Temel sorun dağıdı, gerillayı bir biçimde boşluğa düşürmek ve etkisizleştirmektir. Dolayısıyla sistemin bu yeni yetme çanak yalayıcıları önlerinde olası yegâne engel olarak dağı görüyorlardı. Bu engeli aşarlarsa önlerinde çözümlü olanaksız ciddi bir sorun kalmayacaktı. Kendilerine göre öteki alanları önemli ölçüde kazanmışlardı.

Bazı sapmalar, saplantılar ve sapkınlıklar karşısında, halkın kimi insanlarda bunlara karşı gelişen ilgiyi açıklamak üzere kullandığı bir deyiş vardır: Eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürmek! Yanlış bir şeye saplantı derecesinde bağlanmak, kafasını hep onunla meşgul etmek, onun dışında bir şey düşünmemek anlamında kullanılan bu deyiş, tam da bazıların tasfiyeci-provokatif eğilimin her şeyin çözümü olarak gördüğü 'Sosyal Reform Projesi'ne olan yaklaşımlarını ifade eder. Bu deyiş kısmen bizim 'virüs bulaşması' dediğimiz durumla da benzerlikler taşır. Ancak ikinci tanım yaşanan durumun teşhisinde kanımca ilkinin izah gücüne ulaşamaz. Dolayısıyla olası tepkilere rağmen halkın bu deyişi üzerinde

# Komünar

biraz daha durmakta yarar vardır. Halk deyişi, insanların içine girdikleri bir yanlışlığa parmak basmak ister; ama deyişteki özne 'eşşek'tir. Bununla halk, insan olan bile bile yanlış düşmez demek ister. Kuşkusuz doğru olan da budur. Öyleyse, PKK'nin özgür yaşam konusundaki muazzam açıklığına, netliğine ve kararlılığına rağmen, Ferhat-Botan çetesinin 'karpuz kabuğu' misali bir yoldan çıkarma silahı olarak kullandıkları 'Sosyal Yaşam Pro-

**Önderlik gerçeğini  
Kavramadaki yüzeyselliği  
Partileşmedeki zayıflığı  
Bu konuda yaşanan kişilik  
Yetmezliklerini, sistemden tam  
Koparmama ve yeniden sistemle  
Bütünleşme potansiyelini kendine  
Basamak yaparak sonuç almak  
İstemiştir**

jesi'ne takılmak, özde değil sözde bir PKK'liliğin yaşandığını kanıtlar. Yani 'karpuz kabuğu' gerçek PKK'nin değil, ancak sözde partililerin aklını çelebilir. Bu da bize şunu gösterir: Tasfiyeci-provokatif eğilim Önderlik gerçeğini kavramadaki yüzeyselliği, partileşmedeki zayıflığı, bu konuda yaşanan kişilik yetmezliklerini, sistemden tam koparmama ve yeniden sistemle bütünleşme potansiyelini kendine basamak yaparak sonuç almak istemiştir.

Bizde partililik bazen çok yanlış anlaşılır; örnek bir parti militanı haline gelmek, adeta insanda var olmayan özellikler ve erdemlere sahip olmuştuk gibi değerlendirilir. Bu aslında doğru temelde partileşmeyi sekteye uğratan bir anlayıştır. PKK kendi mensuplarından insanda bulunan özellikler dışında insanüstü bir özellik aramıyor; gerçek insanda bulunan erdemler dışında bir erdeme sahip olmalarını da istemiyor. Herkesten istenen, özü itibarıyla en sade insan haline gelmesi ve en sade insan olarak davranmasıdır; bunun için

de devletçi sistemin yaratımı olan yaşamdaki yapaylığı aşması, onun bulaştırdığı kirlerden arınması ve kendi doğallığıyla buluşmasıdır. Kaybeden kendisinde bir şeyler kaybetmiştir, kazanmak istediklerini de kendisinde bulacaktır. Bu anlamda parti insana 'dışarıdan' bir şeyler yüklemiyor, insanda var olan ama derinliklerde bir yere itilen özellikleriyle buluşturmaya ve böylece kendisi olmasını sağlamaya çalışıyor. Daha farklı bir deyişle 'kendini bil, kendin ol' diyor. İnsan kendisi olmaktan çıktığı için zayıf ve zaafıdır ya da zayıflıkları ve zaafalarının tutsağı olmuştur. Bu tutsaklık da devletçi uygarlığın yaşam tarzına kazanılmasının sonucudur. O zaman tutsaklıkla özdeş olan zayıflıklar ve zaafardan arınmak, her şeyden önce ve mutlak anlamda devletçi uygarlık sisteminin yaşam tarzından kopmayı gerektirir. Yanlış yoldan çıkmadan elbette doğru yola girilemez; devletçi uygarlık sisteminin soktuğu kölelik yolundan çıkmadan özgürlük yolunda tek bir adım bile atılamaz. 'Karpuz kabuğu'na tamah eden insan işte o zaman insanlaşır.

"Üçüncü yaşam dönemi, eğer adına ve özüne yaşam denilebilecekse, 15 Şubat 1999'dan sonuna kadar gidilebilecek aşama olarak ayrıştırılabilir. Belirgin niteliği, genelde devlet odaklı (-yaşamdan), özelde kapitalist modern yaşamdan kopuşla başlamasıdır." Önder APO, insanlığın özgürlük mücadelesinde evrensel çözümün yakalanması olarak değerlendirdiği yeni dönemin belirgin niteliğini işte böyle ortaya koydu. Bunun sonuna kadar gidebileceğini söyledi ve evrensel çözüm olması da zaten buradan kaynaklanıyordu. Önderlik devletçi uygarlık yaşamından kopuşu yeni döneme başlangıç olarak değerlendiriyor, ancak bununla yetinmeyip aynı yaşam tarzının içinde sayılabilecek kapitalist modern yaşamdan kopuşun olmazsa olmaz gerekliliğini özellikle vurguluyordu. Klasik köleci devlet uygarlığının yaşam tarzı aşılmıştı, feodal uygarlığın yaşam tarzı da büyük ölçüde aşılıyordu. Dolayısıyla asıl sorun verili yaşam damgasını vuran ve insansızlaşmaya doğru yol alan kapitalist modern yaşamdan kop-



# Komünar

mayı başarmaktı. Bu noktaya yapılan vurgunun temel bir nedeni buydu. Zincirsiz, bukağırsız ve kelepçesiz kölelik: Kapitalist modern yaşam tarzı işte budur. Bu yaşamın içindeki insan zincire vurulmaksızın da köle olarak yaşayabilecek kadar özgürlükten uzaklaştırılmıştır. En tehlikeli kölelik sistemi işte buradan kaynaklanır. Tehlikesinin de ötesinde, onun insanı dehşete düşüren yanı, özgürlük sunuyormuş gibi algılanıp büyük bir heves ve istekle yaşanmasıdır.

Önder APO'daki en büyük derinleşme özgürlük çizgisinde sağlanan derinleşmedir. Geçmişte devlete sahip olmak, iktidarı ele geçirmek ve bunu da savaşarak başarmak özgürlüğe götüren yol olarak düşünülüyordu. Bağlandığımız özgürlük idealiyle çeliştiği için bunun bizi devletçi sistemin uzantılarına dönüştürme ve PKK Hareketini sistemin bir mezhebi haline getirme tehlikesi vardı. Gerçekleştirilen üçüncü doğuş bu tehlikeyi en azından çizgi düzeyinde bertaraf etti. Bunu sağlatan da Önder APO'nun özgürlük idealine sınırsız ve sonsuz bağlılığıydı. Nitekim Önder APO, Demokratik Uygurlık Savunması'nda, "Yaşam ya özgür olacak, ya hiç olmayacak ilkesine bağlılığım, doğuştan ölüme veya sonsuzluğa kadardır" diyordu. Uçurumun başındaki insana uçmasını sağlayan, kanat taktıran ve insanın beynini felç eden koşullarda bile kanatlı düşünmesini sağlattıran bu önünde durulamaz özgürlük tutkusudur. Kapitalist modern yaşamın içindeki insan özgürlüğe en uzak ve en yabancı insan olduğu için bu gerçeği kavrayamaz. Buna karşılık Önder APO'nun yaşam pratiği ve özellikle onun İmralı safhası, özgürlüğe kenetlenmenin nasıl mucizevi sonuçlar doğurduğunun dolaysız kanıtlanmasıdır. Kapitalist modern yaşamdan kopuşun özgürlük yoluna girişin ilk adımı olduğunu bir başkası değil, özgürlüğü insanlık için hayal olmaktan çıkarıp yaşamın gerçeği haline getirecek bir sistem oluşturup insanlığa armağan eden Önder APO söylüyor. Üstelik bunları sevinçle haykırıyor. "Kürt teşisi dönüyor Kürdistan halkının demokratik çözüm projesi heyecan veriyor" diyor. Yakalanan ev-

rensel çözümün bu projenin Kürdistan'dan başlayarak uygulanmasıyla hayat bulacağını ve bunun neolitik devrimin günümüz tekniğiyle birleştirilerek yeniden yaşamsallaştırılması anlamına geldiğini bize anlatmak, bizi de kendi sevinci ve heyecanına ortak etmek istiyor.

Peki, Önder APO'nun yol arkadaşları iddiasında olanlar, yani bizler O'nun bu sevinç ve heyecanını ne kadar paylaştık? Özellikle heyecan verdiğini söylediği demokratik çözüm projesinin hayata geçirilmesinde öncü düzeyinde sorumluluk yüklenmeleri istenen kadının ve gençliğin tutumu ne oldu? Öncülük rolüne ne kadar sahip çıkıldı? Bu sorumluluk temelinde proje hangi ölçüde hayata geçirildi? Kuşkusuz burada sözünü ettiğimiz kadın halk kapsamı içinde ele aldığımız Kürt kadını değildir. Paradigma değişimiyle birlikte yaşanan kritik geçiş sürecinde birçok kesimde bireysel kaygılar öne çıktığı halde, eğer Kürt halkının kendi Önderliğine bağlılığında en ufak bir sarsıntı olmamışsa, bu esas olarak Kürt kadınının kendi tarihinden devralıp getirdiği o soylu özgürlükçü duruşunun eseridir. Tutarlı bir öncü kadro bu soylu kadının ayaklarına türap olmayı en büyük onur sayacaktır. Ve elbette kadın özgürlük hareketi özünde bu kadının hareketidir. Dağdaki kadın gerilla da bu soru'nun muhatabı değildir. Buradaki soru'nun asıl muhatabı, gençliğin yanı sıra, esas olarak legal sahada kadın özgürlük hareketi adına konuşma hakkını kendilerinde bulanlardır, kadın kadrolardır. Soru bu arkadaşlara yöneltiliyor: Sizden isteneni ne kadar yerine getirdiniz? Büyük çözüm döneminin heyecanını ne kadar yaşadınız?

Dürüstçe verilecek cevap bu sevinç ve heyecanın paylaşılmadığı, en azından yeterince paylaşılmadığı, öncülük rolünü üstlenmenin uzağında kaldığı, lafzından söz edilse de özünden uzak durulduğu doğrultusunda olacaktır. Daha önce de değinildi: Tasfiyeci-provokatif eğilim Kongra Gel Birinci Genel Kurulu'ndan çok önce legal sahaya el atmış, burada kendi eğiliminin kadrosunu oluşturmaya çalışmış, genelde kadrolarda bir kafa karışık-

# Komünar

lığına ve muğlaklığa yol açmıştı. Ömrünün yirmi yılını en acımasız işkence koşullarında geçiren kadrolar bile bundan nasibini almışlardı. Onlardan bir kesimi bile kendilerini kopuşa götürecek ölçüde yanlış temelde bir geçmiş sorgulamasına girişmişlerdi. İnkârcılık zaten bu eğilimin temel özelliklerinden biriydi ve bu tehlikeli hastalık şu veya bu ölçüde herkese bulaşmıştı. Ortam kişilik zaafı ve zayıflıklarının kendilerini dışı vurup boy vermeleri için adeta gübrelenmiş toprak gibi elverişli bir zemin sunuyordu. Bu duruma müdahale edecek birileri de yoktu. Onun da ötesinde Genel Kurul sonuçlanmış, KADEK şahsında PKK feshedilmiş, toplantının en temel belgesi sayılan 'Sosyal Reform Projesi' onaylanıp alelacele her yere ulaştırılmıştı. Zayıf ve zaafı kişiliklerin hemen bunun üzerine atlayacakları kesindi. Özgür yaşam ölçüleri ve parti militanının özellikleri bir tarafa atılmıştı. Özgürlük ve ölçü artık kişisel bir yorum sorunu; isteyen PKK ölçülerini de esas alabilirdi, bunun önünde engel yoktu. Ama herkesten bu ölçüleri esas almasını istemek özgürlüğe aykırıydı. Geçmişte PKK herkese kendi ölçülerini dayatarak demokrasiyi ihlal etmişti. 'Sosyal Reform Projesi' bu ihlale son verip demokrasiyi yerleştirecekti. Provokatorler böyle söylüyorlardı. Özcesi tasfiyeciprovokatif eğilimin örgüte yerleştirmeye çalıştığı demokrasi, mahkûm edilmiş PKK'nin yok oluşu üzerinde vücut bulacak bir demokrasi olacaktı.

Komple sonrasında yaşananlar göz önüne getirildiğinde, yukarıda Önderliğin bir çözümlenmesinden yapılmış olan alıntı, adeta bir kehanetin doğrulanması olarak insanı adeta dehşete düşürüyor: "Bu davada ağır bir yenilgi kendisini kapıya dayattığında, 'Bize bireysel yaşam yolu açıldı' diyemezsiniz. Ben bu tehlikeyi açıkça görüyorum. Yenilgi kapıya dayandığında yüreğiniz rahatlıkla kendini yaşatacağını sanıyor!" Öncelikle bu değerlendirmenin uluslararası komplonun uygulamaya konuluşundan kısa bir süre önce yapıldığını belirtmek gerekir. Büyük bir duygu dehasına sahip olan Önder APO, belli ki komplonun

geleceğini daha önceden sezmişti. Uluslararası devletçi sistem bu komployla Kürt halkının özgürlük davasına 'büyük bir yenilgiyi tattırmak istiyordu. Beyin ve yürek, büyük davalara yönelik ağır tehditler söz konusu olduğunda, kendini paralarcasına bir isyan konumuna geçiyorsa beyin ve yürektir. Özgürlük savaşçılarının beyni ve yüreği böyledir, kendilerinden beklenen budur. İkincisi, Önder APO'nun kendilerine hitap ettiği ve konusundaki tehlike uyarısında bulunduğu insanlar en azından görünürde PKK'nin kadro ve savaşçılarıydı. Onların şahsında PKK'nin kadro ve militanları oldukları iddiası taşıyan herkese sesleniyordu. Dolayısıyla böylesi kritik bir süreçte kapıyı çalmaya hazırlanan yenilgiyi kendileri için 'bireysel yaşam yolunun açılması' olarak görececek kişilikler onların arasından çıkacaktı. Özgürlük davaları için gerçek tehlike her zaman için içerden gelir. Özgürlük düşmanları elbette özgürlük davacılarının canına okumak isteyeceklerdir. Bunun tersini düşünmek eşyanın doğasına aykırıdır. Ne var ki, özgürlük savaşçıları da özgürlüğün yemini düşmanlarının bu heveslerini kursaklarına tıkmakla mükelleftir. Dolayısıyla onlar başarı ve zaferin güvencesi oldukları gibi, gerçek tehlike de onlardan gelir. Asıl büyük tehlike, davanın başarısına kefil olmuş insanların, böylesi kritik süreçlerde bu kefaleti feshetmeyi anlatan ters bir duruşu ve ruh halini yaşamalarıdır.

"Yenilgi kapıya dayandığında yüreğiniz rahatlıkla kendini yaşatacağını sanıyor!" Bunun ürkütücü bir eleştiri, hatta deyim yerindeyse ağır bir itham olmadığını kim iddia edebilir? Dava yenilecek ve belki de belini bir daha doğrultamayacak, ama davanın sözcüsü iddiasındaki yürek ise kendisini yaşatacağına inanacak! Bu bir potansiyel ihanet konumunda bulunmak değil midir? Bir özgürlük savaşçısında şeref varsa ve sol göğsünün altında bir tezek parçası değil de gerçek bir yürek taşıyorsa, elbette bu tür bir ölüm kalım anında yüreğini bir bomba haline getirip özgürlük düşmanlarının tepesinde patlatmayı düşünecek, buna gücü yetmeyip yaşamak isteyen bir yü-

# Komünar

reğin de orta yerinden çatlayıp paramparça olmasını dileyecektir. Bu duruş Mazlum'ların, Kemal'lerin, Hayri'lerin, Ferhat'ların, Zilan'ların ve Halit Oral'ların duruşudur. Bu duruş, "Artık yeter, İmralı sistemiyle birlikte yaşamak istemiyorum" diyen, herkesi buna davet eden ve 'êdi bese' hamlesinin başlatıcısı olan Viyan'ların duruşudur. Gerçek özgürlük savaşçıları onlardır. Demek ki PKK'de böyleleri de vardı, hala vardır ve hep var olacaktır. Önder APO bu gerçeği yadsımıyor, tersine tüm



PKK kadro ve savaşçıları bir büyük yenilgi anında onlar gibi davranmaya çağırıyor. Ama bu gerçek, potansiyel tehlikeye dikkat çekmesinin önünde engel oluşturmuyor. Yanı başında duran, doğrudan ilgilendiği, özgürlük iddialarını güçlendirip özgürlük davasının yenilmez militanları olmalarını istediği, bunun için her şeyini paylaştığı insanlara 'Sizde bu tehlikeyi görüyorum' diyor. Fiziksel yakınlık anlamında da olsa en yakınında duran, günlük ve hatta anlık olarak müdahalede bulunduğu kadroların durumu buysa, bu olanaktan yararlanamayan kadronun durumu acaba nasıl olabilir? Birileri kalkıp da "Orada olup Önderliğin insanı yetkinleştiren eğitiminden geçsem de, bu eleştiriler bana değil" diyebilir mi? Bir canlı tanık olarak biliyorum: Önder APO her zaman "Benim eleştirilerim en çok da bu

eleştiriler benim için geçerli değil diyenlerdir" derdi. Kaldı ki, Önder APO hep an'da tarihi, kişi somutunda ise geneli ve toplumu çözümledi. Burada da yaptığı şey yine buydu.

Legal çalışmadaki kadro yaşamının her anında düşman tehdidi altındadır. Bunu yalnızca her an siyasi polisin tuzağına düşmek, bir köşe başında arkadan aldığı bir kurşunla yere yıkılmak, faşistlerin saldırısına uğramak, tutuklanmak, işkence görmek, sakatlanmak, hapse girmek ya da yargılanıp en ağır cezaya çarptırılmak biçiminde ele almamak gerekir. Bu kadro düşmanın egemenlik alanındadır ve düşman sadece örgütlü zor gücüyle değil, ideolojisiyle, sosyal yaşamıyla, kültürüyle egemendir. Kadro bedensel açıdan olduğu kadar anlam ve duygu bakımından da bir kuşatma çemberinin içindedir. Kendisini savunma konumunda bulunan kadro, böyle bir kuşatma çemberinde sağ ve sağlam kalmak için öncelikle varlığının anlamını savunmak ve korumak zorundadır. Bir devrimci açısından en onursuz ölüm varlığının anlamını yitirmesiyle gelen ölümdür. Bu anlamda böylesi bir düşman kuşatması altında kendini en etkili biçimde savunmak, ancak sağlam bir ideolojik duruşu sergilemekle mümkündür. İdeolojik duruşu sahibi olmayan kadro, anlam ve duygu gücü olarak varlığını koruyamaz. İşkenceci polislerin sınır tanımayan uygulamaları altında akla durgunluk veren bir direniş sergileyen, işkencecilere diz çöktüren ve düşmanın yenilmez dediği devrimcilerin bile sistemin ideolojik ve kültürel saldırılarına yenik düşebildiklerini iyi biliyoruz. Biz nasıl yenilmezliğimizi ideolojik duruşumuza, yaşam tarzımıza ve devrimci kültürümüze bağlıyor ve bunlarla zafere gideceğimizi söylüyorsak, aynı şekilde düşman da esas olarak bu alanlardan geliştirdiği fazla fiziksel şiddet içermeyen saldırılarla sonuç almak istiyor. Dolayısıyla kadronun direnişini en çok bu noktada yoğunlaştırması gerekiyor.

Peki, legal sahadaki kadrolarımız bu duruşu ve direnişi gösterdiler mi? Hayır. Bir ke-re tasfiyeci-provokatif eğilim sisteme yönelme ve yeniden sisteme eklemelenmenin kapı-

# Komünar

larını ardına kadar açmıştı. Uluslararası komp-  
lonun kapsamlı ideolojik ve kültürel saldırı-  
ları ve atılamayan düzen etkileriyle birleşince,  
bu durum kadrolarda ciddi bir savrulmayı or-  
taya çıkarmıştı. Komplonun ideolojik, sosyal  
ve kültürel saldırılarının beşinci kolu rolünü  
üstlenen tasfiyecî-provokatîf eğilim, bu yönü-  
yle sadece bir çöpçatanlık hareketi değildi;  
parti gerçeğine karşı örgütlendirilmiş bir ide-  
olojik, politik ve örgütsel tahrip operasyonuy-  
du. Tahribatın hedefi parti kadrolarıydı. Adı  
geçen eğilim, bu operasyonu başlatmasının if-  
adesi olarak yeni bir kadro tanımı yapıyordu.  
PKK, "Kadro için hak görevdir" demişti. Bu  
tanım kadronun kişilik haklarının ihlaliydi.  
Bir birey olarak kadronun bireysel hakları  
vardı; evlenip aile kurma hakkı bunlardan sa-  
dece biriydi. Bireyin mutlaka bir özel yaşam  
alanı olacaktı ve parti bu alana müdahalede  
bulunmamalıydı. Kadronun kişilik haklarına  
saldırımı ifade ettiği için eleştiri-özeleştirici de  
bir yana bırakılmıyordu. Talimat vermek kad-  
ronun iradesine dayatmada bulunmaktı ve  
terk edilmeliydi. Örgüt bunun yerine yönerge-  
ler çıkarabilir, kadro bu yönergelerde uygun  
bulmadığı hususlara uymayabilir ve uygula-  
mayabilirdi. Kadroya belli bir ücret ödenmeli,  
yılda bir ay izne çıkmasına imkân tanınmalıydı.  
Kendi görüşünü almadan kadroyu ihtiyaç  
duyulan yerde görevlendirmek yanlıştı. Kadro  
artık proje hazırlayacak, bunu uygulamanın  
maliyetini saptayacak, nerede hayata geçire-  
ceğini ortaya koyup örgüte sunacak, örgüt de  
kendisine maddi destek verecekti. Bütün bun-  
larda bir ihlal gördüğünde, düzeltilmesini sağ-  
lamak üzere kadronun yargıya başvurma hak-  
kı vardı. Burada eksik bir özetini ortaya koy-  
duğumuz bu durumun en çok da legal sahalar-  
daki kadrolar üzerinde etkide bulunması bir  
bakıma kaçınılmazdı.

İblisin yeryüzündeki cisimleşmiş hali o-  
lan kapitalist devletçi sistemin yeni yetme ço-  
cukları işbaşındaydı. İblise özgü yöntemleri  
iyi kullanıyorlardı. Örgüt içinden kendilerine  
karşı bir direnişin mutlaka gelişeceğini onlar  
da biliyorlardı ve bu direnişi boşa çıkarmak  
için tedbirler almışlardı. En etkili tedbir, di-

renişe geçecek ve çağrılarıyla başkalarını da  
direnişe katacak olanları kadrolar ve halk nez-  
dinde farklı gösterip haklarında kuşkular oluş-  
turacak tanımlamalarda bulunmaktı. Onlar da  
aynen bunu yaptılar. Parti değerlerini koru-  
mak, parti ve kadro ölçülerinin muğlâklaştırıl-  
masına ve giderek ortadan kaldırılmasına kar-  
şı koymak ve bu temelde direnişe geçme çağ-  
rısında bulunmak demek, geçmişe gömülüp  
kalmak, değişim ve dönüşüme karşı çıkmak,  
bu anlamda Önderliği reddetmek, tutucu ve  
muhafazakâr olmak demektir. Bu sol muha-  
fazakâr eğilimin başını hareketin Ankara'daki  
oluşum sürecinden bugüne gelen eski kadrolar  
çekiyorlardı. Bunların yaptığı iktidar sava-  
şığıydı; uzun yıllardır alıştıkları iktidar sevda-  
sından vazgeçmek istemiyorlar, iktidar kol-  
tuklarını terk etmeye yanaşmıyorlardı. Bu '-  
Ankara çetesi' tasfiye edilmedikçe arzulan  
demokratik değişim ve dönüşümü sonuca gö-  
türmek oldukça zordu. Bunların öyle savun-  
duklarını iddia ettikleri kutsal değerler yoktu;  
savundukları aslında kendi iktidarlarıydı, bu-  
güne kadarki konumlarını yitirmemektir.

Tasfiyecî-provokasyon eğiliminin bu  
propagandaları kendisine yönelecek direnişi  
etkisizleştirmede bir tedbir olmanın ötesinde,  
geçmiş en çirkin tarzda karalama ve bu te-  
melde geçmişten tümüyle kopmanın oldukça  
önemli bir parçasıydı. Bunu başarmak üzere  
kafalarda belli bir kuşku yaratmak bile nihi-  
lizmin tohumlarının ekilmesi için yeterliydi.  
Kuşku partiye bağlı kesimleri en azından bir  
'bekle-gör' duruşu içine sokacak, tasfiyeciler  
de boş meydana istedikleri gibi at koştura-  
caklardı. Önder APO en ağır tecrit ve izolas-  
yon sürecine sokulmuştu; dolayısıyla gelişen  
bu olumsuzluklara müdahale edemeyecekti.  
Böyle bir ortamda gelişen elbette tasfiyecî-  
provokatîf eğilimin etkileri olacaktı. Nitekim  
süreç kadroların ağırlıklı kesimi açısından bu  
doğrultuda işledi. Provokasyon sayesinde keş-  
fedilmiş gecikmeli bir bireysellik kadroların  
önemli bir bölümünü kötü bir bireyciliğe sa-  
vurdu. Değişme ve gelişmeyi köstekleyen dog-  
matizmin kalıplarını kırmak adına zakkum  
çiçeği misali bir açılıp saçılma yaşandı. Ki-

şisel ilgiler ve beğeni ölçüleri hızla öne çıktı. Zevkler ve renklerin tartışılmayacağı söylen- di. Özünde kendisiyle bir bütünleşmenin sağ- lanamadığı anlamına gelen kapitalist modern yaşam tarzına duyulan özenti kendisini en çok biçimde dışa vurdu. Gösterişe önem veren postmodern kişilik için esas olan imajdı. De- ğişim adına imaj her gün yeniden tazele- nebilirdi. Gerçekten de legal sahadaki kadro- nun yönelimi postmodern tipin yaşam tarzına yönelimi ifade ediyordu. Eskinin halka değer veren, halkla kaynaşma ve gerektiğinde hal- kın içinde erimeyi esas alan kadrosunun yeri- ni halka yabancılaşan, giderek halktan kopan elitist bireyci bir kadro tipi alıyordu.

Gelişmelerin genel doğrultusu biliniyor: Tasfiyecî-provokatîf eğilim tasfiye edildi. 'Sosyal Reform Projesi' arzuladığı şekilde uy- gulanma olanağı bulamadı. Ancak yine de giz- li sosyal reformculuk her yerde şu veya bu düzeyde ve ölçüde varlığını sürdürdü. Buna

**Sosyal Reform Projesi  
Arzuladığı şekilde uygulanma  
Olanağı bulamadı  
Ancak yine de gizli sosyal  
Reformculuk her yerde şu veya  
Bu düzeyde ve ölçüde varlığını  
Sürdürdü**

karşı en sistematik ve etkili direnişin gösteril- diği ve tasfiyecileri efendilerine sığınmak zo- runda bırakan dağ zemininde bile sosyal re- formculuğun izlerini tümüyle silme başarıla- madı. Başka sahalarda 'bekle-gör' tutumu içi- ne girip nihai sonucu bekleyenler söz konusu eğilimin etkilerini taşıyalar da, bu eğilim tasfi- ye edildiğinde hareketten kopmadılar; ken- dine görelüklerini koruyarak saflarda kaldılar. Ortam da bu davranışları için uygun zemin sunuyordu. İç savaşıma öncülük edecek, bu savaşımla başarıyla yürütecek, tasfiyeciliği tas- fiye edip ortamda netleşmeyi sağlayacak ve kadroları yeni bir kararlaşma olgusuyla karşı

karşıya getirip ölçülerle bütünleşmelerine yol açacak bir öncü kadro düzeyi yoktu ya da çok zayıftı. Doğrudan muhataplarla yüz yüze gel- medikçe, hareketin yakaladığı genel çözüm düzeyi dağ dışındaki sahalara istendiği dü- zeyde yansıtılmıyordu. Kadro özelliklerine ters bir duruş sergilenmesine rağmen kadro olma konumunda ısrar etmenin tehlikeleri bü- yüküdü. Bu terslik halkın hareketten soğuması- na da yol açabilirdi. Mevcut kadro tipi Müs- lüman mahallesinde salyangoz satan adamın konumunu yaşıyordu. Özülle sözü arasında hiçbir uyum yoktu; dıştan modernist bir kişi- lik imajı sergilemeye özen gösterirken, ağzın- dan bununla uyumsuzluk arz eden sözcükler dökülüyordu. Halk elbette bu tersliği münaf- kılık sayacak ve ağızlarından dökülen tatlı söz- lere beş metelik değer vermeyecekti.

Şunu hiç unutmamak gerekir: PKK'nin kadro gerçeğinden kopmak, PKK'nin geçmi- şinden kopmaktır. PKK Hareketinin ilk kadro- ları hizmetine girmek üzere kendisine doğru yürüdükleri halkın huzuruna çıkmayı bir iba- det gibi ele aldılar; halkın içine girmeyi kutsal bir mabede giriş gibi gördüler. Onlar hizmetin sadelik ve arılık istediğini iyi biliyorlardı. Bu küçük amatör topluluk sözlerinden çok daha fazla duruşları, davranışları, yaşama biçimleri ve adanmışlıklarıyla halkı kazandı. Her şey iş- in lafız kısmında yoğunlaşmakla sınırlı kal- saydı, demagoglar halkın en saygın önderleri olurdu. Nitekim işin laf bölümü söz konusu olduğunda, bu işi onlardan daha iyi yapabile- cek kimseler çoktu. Bunlar işin teorisini daha iyi yapıyorlardı ve abartmasız gerçek buydu. Buna karşılık PKK'nin bu ilk kadrolarının dil- leri yeni çözülmüştü ve bu yüzden anlatmak istediklerini belki de iyi anlatamıyorlardı. An- cak halk arifti ve onların neyi anlatmak iste- diklerini anlıyordu. Düşünün: Giyimdeki bir aykırılık, saç kesimindeki bir farklılık bile ki- şinin ilgisinin nereye yöneldiğini gösterir. Bu anlamda basit bir mimiğin bile anlatmak iste- diği bir şey vardır. Halk bütün bunları ciddiye alır, ölçüp biçer ve ona göre karar verir. Halkı önüne ne konursa yemeye hazır yılların açlar topluluğu olarak görenler kendilerini aldatı-

# Komünar

yorlar. Halkın kadroda aradığı şey, ağızdan dökülecek birkaç doğru sözden önce kişiliğindeki bütünlüktür. Örneğin kadroda ilgi bütünlüğü var mı? Tüm ilgisini genel dava üzerinde mi yoğunlaştırıyor, yoksa ilgisinin bir bölümü başka alanlara mı kayıyor? Sevgisini tümüyle sevdiğine adanmak tarzında mı sergiliyor, yoksa burada bir parçalanmayı mı yaşıyor? Sorular daha da çoğaltılabilir. Ancak bu kadarı yeterlidir.

İki şey birden sevilmez, tersini iddia etmek ikiyüzlülüktür. Sevgi bütünlük ister, parçalama sevgiyi katletmedir. Özgürlüğün başkalarına adanmak olmasının anlamı da budur. O hayatlarını genel ve özel tarzında parçalayıp "Kimse benim özel yaşamıma ve ilgilerime karışamaz" diyenler sahtekârlığın ve şarlatanlığın temsilcileridir. Bu sahtekârlık, kişilikteki parçalanmışlığın dışı yansımasıdır. Ne yazık ki sömürgeciliğin ağır tahribatları altında bulunan toplumsal zeminin derin etkilerini yaşayan Kürt kişiliğinin en belirgin özelliği de bu parçalanmışlıktır. Parçalanma, bir bakıma her şey olmak isterken hiçbir şey olamamadır. Söz gelimi adam kapitalist bireyciliğe özenir, ama aslı karşısında bir kopya değeri bile taşımaz. Türkleşme yoluna girer, ama benzeşmek istediğinin gözünde yine de 'kıro'dur. Devrimci olmak ister, ama düzenin yaratımı olan zaflar ve zayıflarının küçük bir maketidir. İkisinden birinde karar kılamaz, birini olumlayıp ötekine hayır diyemez. Bunun için de nerede olursa olsun dışlanmışlık duygusunu yaşar. O bir güzel olanın arayışçısı değil, adeta çöplükler bulup karıştırmak isteyen biridir. Bu tutarsızlığın taşıdığı patolojik karakter yapısıyla bağlantısı vardır. Güzel olanı arayan, kirleri arındırmak ve çöplükleri temizlemek gerektiğini bilir. Çöplükleri eşeleyip pis kokulara tanık olduktan sonra, burası da temiz değilmiş diyerek yeni çöplüklere yönelen biri gerçekten de patolojik bir tiptir. Yinelemekte yarar var: Sevgi adanmışlıktır, adanmışlık hizmettir, hizmet arılık ve temizliktir, hizmetine girdiğini geliştirip güzelleştirmek ve onunla birlikte gelişip güzelleşmektir. Bunun tersi, insan hayatını paramparça eden kapitalizmin çöplüklerinde yaşam arayışına götürür.

Bilişim ve iletişim çağında yaşıyoruz. Biri-lerinin yanı başında bulunmamasız da televizyon var, bu bile size ekranlarda gördüğünüz kişi sanki sizin yanınızdaymış duygusunu vermeye yetiyor. İzlediğiniz kişinin fiilen yanınızda olmamasının doğurduğu bazı sonuçlar var: Öfke duyuyorsanız öfkeniz sizinle sınırlı kalıyor, seviniyorsanız sevincinizi kendisiyle paylaşamıyorsunuz. Yani duygularınızı izlediğinize doğrudan yansıtamıyorsunuz. Daha da ötesi, yanlış gördüğünüz şeylerine anında müdahale edemiyorsunuz. Örneğin ekran karşısına çıkan birileri eylem öncesi bir açıklama yapıyor; ama açıklama yapanın podyuma çıkmayı mı, eylem alanına girmeye mi düşündüğünü bir türlü kestiremiyorsunuz. Esas aldığınız bir ölçü varsa ster istemez karşılaştırma yapma yoluna giriyorsunuz. Ölçü aldıklarınız özgürlük uğruna bedenini ateşe verip kömüre dönüştürüyor, buna karşılık bir diğeri ise kendi bedenini süslenme nesnelere sergilenme alanı olarak değerlendiriyor. Güzelliği burada buluyormuş gibi davranıyor. İlkinin örneği, ruhsal güzelliğin insan bedeniyle mükemmel uyumunun eşsiz timsali olan Viyan'dır. O özgür yaşamak isteyen her insanın önünde huşu içinde secdeye yatacağı bir özgürlük tanrıçasıdır. İkincisiyle arasında benzerlik değil tam bir karşıtlık söz konusudur. Karşılaştırmada Viyan sahi olandır, öteki sahtedir; Viyan gerçeğin, öteki yalanın ifadesidir. Eleştiri çok ağır gelebilir, ancak bu eleştiri yapmak Viyan'a bağlılık ve saygının gereğidir. Viyan esas alınmalı, öteki terk edilmelidir. Kuşkusuz kimseden bedenini yakıp kül etmesi istenmiyor. Viyan tekrarlanamaz, böylesi bir girişim O'nu hiç anlamamak olur. Viyan'da görülmesi gereken sınır tanımaz özgürlük aşkıdır, Özgürlük Güneşi'ne kenetlenmektir, köleliğe artık yeter demektir. Viyan'ı anlamak demek, söze yitirdiği değerini iade etmek, anlam ve duygu gücünü zirveleştirmek, devletçi uygarlık sistemine en ağır yenilgiyi burada tattırmak demektir.

Bu gerçeği kapitalizmle bağlantısı içinde ele alıp izah etmek de zor değildir. Hiçbir sistem kapitalizm kadar genelde insanı ve özelden

# Komünar

kadını bu ölçüde köleliğe alıştırmamış, bu anlamda içselleştirmemiştir. Kapitalizm köleliği genelleştiren, derinleştiren ve içselleştiren en vahşi sistemdir, insansızlaştıran bir sistemdir. Kapitalizmin eseri olan köleliğin mevcut düzeyinden daha ötesi düşünülemez, insanlık bundan daha fazla düşürülemez. Bu sistemin devletçi uygarlık sisteminin çözülme ve çöküş aşamasını oluşturmasının nedeni de budur. Önderlik, kadının kapitalizmde sistemin bir özetini yansıttığını söyledi. Bunun bir başka anlatımı, köleliğin en fazla da kadında derinleştirilmiş ve içselleştirilmiş olduğudur. Bu sistemde kadın ruhsal, düşünsel ve bedensel olarak parçalanmış edilmiştir. Parçalanmış kadın bedeni, her parçasının bir fiyat konup satışa arz edildiği bir metalar toplamıdır. Ses ve süs alanındaki gelişme, bu metalara talebi arttırmak ve fiyatı daha fazla yükseltmek içindir. Kapitalizmin kadın köleliğine eklediği en önemli şey ses ve süste ki bu gelişmedir. Bizde sıkça eleştiri konusu yapılan ve aşılmasına çalışılan pazarlama olgusunun anlamı budur. Köleliğin kendisinde içselleştiği kadın, metalaşmayı benimsemiş kadınla aynıdır. Böyle bir kadın bir meta olarak elbette kendisini pazarlamaya, başka bir deyişle kendisini alıcısı konumundaki erkeğe beğendirmeye çalışacaktır. Süslenme, değerli bir metanın göz alıcı bir ambalaja kavuşturulmasıyla aynı anlam gelir. Moda bu ambalajlamanın etkili yöntemlerinden biridir. Bu belirlemelere kadına bir küfür ve hakaret olarak bakmak, kapitalizmi aklamaya çalışmaktır. Kadına ve onun şahsında insanlığa en ağır küfür ve hakareti yapan kapitalizmdir. Kadının büyük öfkesi kapitalizme yöneltilmelidir. Yeni toplumu yaratmanın öncüsü olmak da bunu gerektirir.

Tüketimi çılgınlık derecesine vardır bir sistem olarak kapitalizmin uygun fiyatla elden çıkarmak istediği hemen her metanın içine bir parça cinsellik kattığını söylemek yanlış olmasa gerekir. Tüketim ve kullanım eşyalarında satışları arttırmak için yapılan reklâmların hangisinde kadın çekiciliği ya da cinselliği yoktur? Zaten çılgınlık düzeyinde kışkırtılıp tüketilen veya tüketimi arttırmakta

kullanılan bir olgu da cinsel güdüdür. Bunun objesi de yine kadındır, kadının cinselliğidir. Kendisiyle en küçük bir ilgisi bulunmayan bir eşyanın satış reklâmında bile kadının kullanıldığını nasıl görmezden gelebiliriz? Tıraş bıçağından lüks arabaya, bisküviden losyona, peynir çeşitlerinden apartman dairesine kadar her meta cinsellik enjekte edildiğinde daha erken ve uygun fiyatla satılacağına inanılır. Bu yaklaşımda kadın bir promosyon aracıdır. Bu işe uygun kadınlar yüksek ücretler daha doğrusu fiyatlar- ödenerek reklâm sektöründe istihdam edilir. Reklâmlarda en yüksek fiyatla kullanılan kadın en değerli, hatta en özgür kadın olarak yansıtılır ve öteki kadınların benzeşmek isteyeceği bir idole dönüştürülür. Oysa o bir metadır, ötekilerden yegâne farkı fiyatının çok daha yüksek olmasıdır. Meta, yüksek ya da düşük olsun, belli bir fiyatı olan bir şeydir. Fiyatı olan her şey, etiketindeki rakam hangi ölçüde yüksek olursa olsun, yine de bir alıcı bulabilir. Dolayısıyla meta birinden bir diğerine aktarılan bir şeydir. Sistemin kadını bu metalaştırıp eşyalaştırması gerçeği karşısında insan kendi kadın yoldaşlarının biricikliğini ve özgürleşmede kat ettikleri büyük mesafeyi düşünmeden edemiyor. Bütün bir sistem varını yoğunu ortaya dökse bile, bizim tek bir kadın yoldaşımızı satın alamaz. Özgürlük budur işte! Özgürlük paha biçilemezliktir; üzerindeki rakam onlarca sıfır içerse bile, boynunda bir fiyat etiketiyle yaşamamaktır.

Güdüsellik ile akla sadece cinsellik güdüsünün gelmesi yanlıştır. Yine güdüsellik ile güdü de aynı şeyler değildir. Güdüler asla yok sayamayız. Güdüler canlılığın bir parçasıdır, canlı varlık olarak insanın ayrılmaz bir gerçeğidir. Akıl ve duygu gücüyle birleştiğinde güdüler güç kaynaklarına dönüştürülebilir. Örneğin açlık güdüsü bizi emeğin en yüksek üretkenlikle değer yarattığı, bu değerlerin toplumsal yaşamın hizmetine sokulduğu ve bir eyin bunlardan ihtiyacına göre payını aldığı adil bir ekonomik sistemin kuruluşuna götürebilir. Korku güdüsü bizi örgütlenmeye, örgütlü mücadele vermeye ve halkımızın özgürlüğünü kazanmaya yöneltebilir. Öteki güdüler

# Komünar

için de benzer şeyler söylenebilir. Ancak kapitalizmin yaptığı şey bu değildir; onun kışkırttığı güdüsellik bundan çok daha farklı bir şeydir. Bir kere bu güdüsellik güdülerin aklın rehberliğinden yoksun kılınmasıyla ortaya çıkar. İnsanın anlam arayışı çarpıtılmadan, insanın gerçeği algılama yetisi sakatlanmadan ve insanın duyguları köreltilmeden kendisini güdüselliğe bağlamak zordur. Dolayısıyla insanı güdüselliğe bağlı kılmak bilincin devre dışına çıkarılmasıyla mümkündür. Kapitalizmin özellikle postmodern aşamasının insan tipi bu tarzda güdüselliğin egemenliğine giren bir tiptir.

**Güdüselliğe bağlanmış  
İnsanla günümüzün tüketim  
Toplumu arasında  
Sıkı bir bağ vardır  
Tüketim toplumu  
İnsanın arayışlarının  
Çarpıtılarak sistemin özenle  
Hazırladığı kanallara  
Akıtılması üzerinde vücut  
Bulan bir toplumdur**

Güdüselliğe bağlanmış insanla günümüzün tüketim toplumu arasında sıkı bir bağ vardır. Tüketim toplumu insanın arayışlarının çarpıtılarak sistemin özenle hazırladığı kanallara akıtılması üzerinde vücut bulan bir toplumdur. Bilindiği gibi arayış hemen her zaman yeninin arayışıdır. Güdüsel insan da arayışları olan insandır. Bilincin kılavuzluğunu dışlayan bu arayışlar, esas itibarıyla güdülerin anlık tatminine yönelmiş olmak gibi bir özellik taşır. Aslında güdülerin tümü açısından bu böyledir. Her şeyde daha fazla tatmin hissi, daha değişik bir tat, daha farklı bir çeşni, daha özel bir görüntü, daha önce duyulmamış bir ritim vb. şeyler bireyin arayışının da genel çerçevesini çizer. Gerçek arayış hayallerin sürüklediği arayıştır, mevcut zaman ve mekânın uzağına yönelir. Buradaki arayış ise güdülerce yönlendirilmenin ürünüdür ve aradıklarını reel ger-

çekliğin içinde bulmaya çalışır. Reel gerçeklik, her şeyin meta haline getirilip bireyin 'hizmetine' sunulduğu pazar gerçeğidir. Değişiklik ve yenilik arayışına cevap verecek her şey burada mevcuttur. Daha fazla meta daha fazla tüketim imkânıdır, daha fazla tüketim pazara sürülmek üzere daha fazla ve özellikle daha çeşitli mal üretmek demektir. Bu açıdan tüketim toplumu, daha fazla kâr için kendisini daha çok ürün satmaya zorunlu hisseden kapitalist sistemin yaratımı olan ve güdüselliğe bağlanmış insanlardan oluşturulan bir öğütme makinesidir; öğüttüklerinden geriye sadece çöp dağları bırakan bir fabrikadır.

Yalçın Küçük Hoca'nın hoş ve anlamlı bir sözü vardı: "Öküz dağa bakarken çayır görür, insan dağa baktığında güzellik görür" demişti. Öküz, Çin'i ziyaretinden dönen Süleyman Demirel'di. Uçaktan iner inmez basına yaptığı açıklamada, Çin'de büyük bir pazar gördüğünü söylemişti. Tüketim toplumunun insanı da pazara baktığında yonca çeşitlerindeki zenginliğe tanıklık eden bir varlığa indirgenmiştir. Bakmak bilincin oluşumunun ilk adımıdır: Bakıp görmek, gördüğünü algılamak, algıladığını hafızasına yerleştirmek ve kavramlaştırmak bilincin gelişimini anlatır. Örneğin tatlı, acı, ekşi, mayhoş gibi tanımlamalar da birer kavramlaştırmadır; ama bilincin oluşumu için son derece yetersizdir. Postmodern kişiliğin tanımlamaları genellikle bu çerçevede seyreder. Derinliği yakalamak bilincin ihtiyaç duyduğu bir şeydir. Oysa güdüsel olan bu derinliğe ihtiyaç duymaz. Onun için önemli olan yüzeyde yansıtılandır, görüntüdür, biçimdir. Öz önemsizdir ya da geriden gelir. Oysa bilinç özü yakalamaya çalışır. Kuşkusuz biçim önemsiz değildir, gerçekte öz ile biçim birbirinden ayrılamaz, yani öz kendine uygun biçimi bulmakla yükümlüdür. Bu anlamda biçim özün yuvasıdır. Öz kendisini biçimde gösterir. Kişi görüldüğü kadardır.

Ortamımızın postmodern yaşam tarzına kapılmış kişiliklerle dolduğunu söylemek doğru değildir. Bizim gerçekliğimizde bütün bunlar esas olarak özenti biçiminde kendisini dışa vurur. Kürdistan gerçeğinde toplumun ezici



# Komünar

kesimi açısından tüketim toplumunun insanına özentî duymanın katlanılmaz bir durum olduğu kesindir. Özentî daha çok gençler arasında görülür. Özenmek özenilenin biçimine bürünmektir. Giysilerinin onunkine benzemesini arzular, saçlarını onunki gibi kestirir, onunki gibi sakal bırakır. Saç modeli, küpesi, kolyesi, yüzüğü, bileziği ve fuları onunki gibi olsun ister. Genelde gençler açısından bunlar bir ölçüde mazur görülebilir, kabul edilmese de anlayışla yaklaşılabılır. Hiç kabul edilmemesi gereken şey; kadroların böylesi bir özentili yaşama meyletmesidir. Belli bir süre dağda kalıp sonra legal çalışmalara katılan kadrolarda bu eğilimi görmek çok daha acı ve ürkütücüdür. Örneğin bir kadronun alt dudağının altında bir parça sakal bırakması çirkin bir şeydir. Yine bir başka kadronun küpe takması, boynunu takılarla doldurması, saçlarını her gün değişik bir renge sokması gibi ilgisinin başka alanlara kaydığını gösteren davranışlar özgürlükçü bir militanın duruşuna terstir. Önder APO küpenin, hızmanın, halhalın, gerdanlığın kölelik alametleri olduğunu söyledi. Kadının burnunda ve kulağında delikler açıp kölelik halkaları takan efendisi olarak erkektir. Kölelikte yaşanan yumuşama ve aynı anlama gelmek üzere kölelikteki derinleşme bunların süs eşyalarına dönüştürülmesinin de yolunu açtı. Üst toplum insanından farkı belli olsun diye köleler için kullanılan iğrenç işaretler, özellikle kapitalizmle birlikte muazzam bir pazar değeri kazandı. Bunun köleliğin kapitalizmdeki korkunç içselleştirilmesiyle bağlantısını görmemek için özgürlük iddiasının sahibi olmamak gerekir.

Biz giyim kuşama uygun değil diye taziye yerlerine yaklaştırılmayıp nazikçe kovulan kadroların varlığından da haberdarız. Halkın 'eli işte, gözü oynasta' dediği durum tam da budur. Bir kadro için böyle bir durumu yaşamak kahredicidir. Halk böylesi bir kadroyu elbette kabul etmez. Önder APO, halka yaptığı çağrılarda bu tür kadroları kesinlikle kabul etmemelerini istedi. Kendisini halka hizmet etmekle sorumlu hisseden her insanın öncelikle yapması gereken şey halka saygılı davran-

maktır. Müslüman mahallesinde salyangoz satmakla halka saygı gösterilemez. Bunda ısrar edenler, salyangozu kimler yiyorsa gidip satışlarına oralarda devam etmelidirler. Bizim mahallemiz 'Müslüman mahallesi'dir, bizim halkımızın büyük çoğunluğunun kültürü İslam kültürüdür. Bu halk bunların mevcut duruşlarındaki ısrarı yüzünden 'Katil Erdoğan'ın ve Münafıklar Partisi AKP'nin kucağına itilemez. Bunlar her şeye rağmen bildiklerinde ısrar ederlerse Özgürlük Hareketi'nin Deniz Baykal'ları olur ve bu hareketi de CHP'nin konumuna düşürürler. Baykal sözde solcudur, partisi sözde sosyal demokrat bir partidir, adında 'halk' sözcüğü bile vardır. Ancak Baykal'ın kendisini ve partisini getirdiği nokta bellidir. Baykal faşistlikte Bahçeli'yi bile sollamış, partisini halksız bir halk partisi yaparak bitişin eşğine getirmiştir. Biz Özgürlük Hareketi'nin ve kadrolarının bu duruma düşürülmelerine izin veremeyiz. Kendi gerçekliğimize bu denli inkârcı yaklaşamayız.

Bütün bu olumsuzlukların ana nedeni tutarlı bir ideolojik duruşun sahibi olmamak, sağlam bir ideolojik doğrultuya girmemek, ideolojik kimlik sahibi olmanın kadrolaşmanın önkoşulu olduğunu bilmemektir. İdeoloji yaşamın kendisidir, nasıl yaşadığınızdır, neye ilgi duyduğunuzdur, neyi kabul edip neyi reddettiğinizdir, halka nasıl yaklaştığınızdır, halkımızla bütünleşme yeteneğinizdir, bu halkı örgütleme gücünüzdür. İdeoloji özellikle kapitalist modern yaşam gerçeğine karşı kararlı duruşunuzdur, ondan kopuşunuzun gerçekleşme düzeyidir. Yoksa ideoloji bir kuru laf kalabalığı değildir. İdeolojik tutarlılık günlük ve anlık yaşamda somutlaşır. İdeoloji ölçüdür, bu ölçülerle uyum içinde bulunmak ve onların cisimleşmiş abidesi olarak yaşamaktır. Legal sahalarda ölçülerin muğlâklaştırıldığı, bunun da ideolojik doğrultunun yitirilmesi anlamına geldiği inkâr edilemez. Öyleyse öncelikle yapılması gereken şey gerçeğimizle karşıtlık arz eden yaşam duruşlarına 'êdi bese' demek, ideolojik netliği yakalamak, bunu da 'nasıl yaşamalı' sorusunun cevabı olarak kendi yaşam pratiğinde somutlaştırmak olmalıdır.

# Komünar

Biz bir yol hareketiyiz. Önder APO'nun da özünde bu yola işaret ederken söyledikleri bizim için bugün çok daha derin bir anlam taşıyor. Biz bu yolda "kadınlar ve erkekler olarak yaşamın en ateşli imtihanlarından geçerken, birbirimize eşitlik ve özgürlük sözü verdik. Bu

**Biz bu yolda  
"Kadınlar ve erkekler olarak  
Yaşamın en ateşli imtihanlarından  
Geçerken, birbirimize eşitlik ve  
Özgürlük sözü verdik  
Bu sözün ancak özgür bir ülke  
Ve demokratik bir toplumda  
Gerçekleşebileceğine  
Ant içtik."**

sözün ancak özgür bir ülke ve demokratik bir toplumda gerçekleşebileceğine ant içtik." Bu söze ve yemine bağlılığımızın tavsamasına asla izin veremeyiz. Bugüne dek yaşanan Newroz'lar içinde en görkemlisi olan 2008 Newroz'u halkımızın büyük bir özgürlük devrimini yaşadığına tanıklık etti. Bu durum da gösteriyor ki, söze bağlı kalınmıştır. Ancak onu gerçekleştirmek üzere daha almamız gereken uzun bir yolumuz vardır. Kürt toplumunu demokratikleştirmenin de, Kürdistan'ı özgürleştirmenin de koşulları hiçbir zaman bu denli elverişli hale gelmedi. Koşulların elverişliliği bir yana, bunlar anı anına gerçekleştirmemiz gereken görevler olarak bizleri beklemektedir. Bundan başka bir işimiz, kaygımız ve tasamız olamaz. Bu anlamda kendi kararlılığımızı halkımızın kararlılığının çok daha üstüne çıkarılmalı, hizmette öncülüğe layık olduğumuzu halkımıza da gösterebilmeli, bütün dünya birleşip üzerimize gelse bile yenemeyeceği bir devrimci duruşun temsilcisi olmalıyız.

Değerlendirmemizi sonuçlandırmadan önce ABD yönetiminin kendisine yakın bir kuruluşa hazırlattığı ve TC'nin Güney'e yönelik saldırılarıyla uygulamaya soktuğu stratejik belgenin başlığını hatırlayalım: 'PKK'nin Silahsızlandırılması, Tasfiyesi ve Yeniden Enteg-

rasyonu!' Buradaki silahsızlandırmanın özünde maddi silahsızlandırma olmadığı, bunun geri planda kaldığı, asıl silahsızlandırmanın ideolojik, felsefi ve örgütsel alanda gerçekleştirilmek istendiği oldukça nettir. PKK'yi silahsızlandırmak demek, onu öncelikle bir 'nasıl yaşamalı' sorusunun cevabı olarak silahsızlandırmak demektir; onu kendi ilkeleri, ölçüleri ve yaşam tarzından kopmuş sözde kadroların eline vererek silahsızlandırmak demektir. Bu silahsızlandırma sağlandığında sahip olunan öteki maddi silahlar sistem açısından ciddi bir tehdit teşkil etmeyecek, tam tersine belki de dünya-sistemin hegemon gücü ABD'nin hizmetinde kullanılabilir duruma getirilecektir. Peki, hangi onurunu yitirmemiş kadro ABD'nin PKK'yi bu biçimde silahsızlandırmak istemesine alet olabilir? Elbette hemen her kadro bu alçakça plana alet olmayacağı kararlılığını dile getirecektir. Ancak önemli olan pratiktir, pratik duruştur, yaşamda PKK'yi temsil etmek ve bu konuda kararlı davranmaktır. Önemli olan buradaki alet olmayacak duruşu sergileme kararlılığını beyan etmektir. Önder APO boşuna "Düşüncesi bizim olmayanın eylemi de bizim değildir" demedi. Bizim gücümüzün yenilmezliği sağlam tarihsel ve toplumsal bakış açımızdan, ideolojik doğrultumuzdan ve bu temelde mutlak özgürlüğe odaklanmış yaşam tarzımızdan gelir. Bu da "Eğer bir yaşam olacaksa özgür olacak ya da hiç olmayacak" ilkesinde somutlaşır. 'Ölüme ve hatta sonsuza kadar' bu ilkeye bağlılık, tek başına kaldığında bile, bir PKK kadrosunu kölelik üzerinde vücut bulan devletçi uygarlık sistemi karşısında zafere taşıyabilir.

Söz konusu belgede ulaşılmaması gereken bir hedef olarak sözü edilen ikinci kavram tasfiye'dir. Bu kavram çoğu zaman varlık bakımından ortadan kalkma biçiminde yorumlansa da, bunun doğru olmadığını belirtmek gerekir. PKK gerçeğine dayatılan bu tasfiyeciliğin insanın kendisi için bir amaç olmaktan çıkarılıp sıradan bir araca dönüştürülmesini öngördüğü açıktır. Bu değerlendirmemizde üzerinde durduğumuz metalaşma özünde budur. Bu anlamda tasfiye etme, bir örgütü ger-

# Komünar

çek özünden kopararak farklı bir örgüte dönüştürmedir. Ferhat-Botan ihanet çetesinin yapmak istediği de zaten buydu. Bu çetenin elemanları Önder APO'nun PKK kadrosunun ölçüleri ve yaşam tarzına ilişkin olarak yaptığı değerlendirmeleri okuduklarında kaçtılar. Başkaları değil, hatırlatılan ölçüler ve ilkeler onları kaçırttı. Ya bu ölçüler ve ilkelere gelecekler ya da efendilerine sığınmayı tercih edeceklerdi. Onların ölçüleri verili sistem kişiliğinin ölçüleriydi. Bu ölçüleri PKK'ye egemen kılabilselerdi kesinlikle kaçmaya gerek duymayacaklar, daha doğrusu ABD'nin direktifleriyle giriştikleri PKK'yi tasfiye etme eylemini başarmış olacaklardı.

Belgede nihai hedef olarak gösterilen yeneden entegrasyonun ne anlama geldiğini de yine bu tasmalı özgürlük çağrıcılarının mide bulandıran pratiklerinde görüyoruz. Şimdi kendilerine verdiği aylık 400 Dolar karşılığında, bunların bir kesimi ABD için paralı askerlik yapıyor; ABD askerlerinin tasmalı itleri olarak direnişçilerin izini sürüyor. Bu açıdan tasfiye olmak bu fiyat üzerinden pazarda 'değer kazanma'ya evet demekse, entegrasyon da bunun resmi ve fiili olarak pratiğe dökülmesidir. Gerçeğin kendisi tamı tamına budur ve bu son derece lanetli bir gerçekliktir.

Tasfiyeci-provokatif eğilimin etkilerini en fazla yaşayan, onları uzun süre kendi pratiklerinde yansıtan, bu durumları ve duruşlarıyla halkımızın da tepkisini toplayıp dolaylı olarak seçimlerde AKP'ye oy akışına neden olan legal alandaki kadrolarımız olduklarına göre, bu arkadaşlarımızın artık ciddi bir sorgulamayı kendilerinde başlatmaları gerekir. Geliştirecekleri anlayış düzeltmesini anında kendi duruşlarına ve davranışlarına yansıtmaları gerekir. İster kadın ister erkek olsun, bu arkadaşlarımızın çoğu genç sayılır. Hem kadın hem de gençlik hareketinin ön saflardaki hizmetkârları, yer temizleyicileri ve yol göstericileri olarak kendilerinden beklenen herkese örnek olmaktır. Ancak bu arkadaşlar sistemin yoğun ideolojik ve kültürel saldırılarına hedef olan ve onun derin etkilerini yaşayan geniş gençlik kesimine örnek olacaklarına,

adeta onları kendilerine örnek alıyorlar. Bunun öncülük etmek değil, kuyrukçuluk yapmak olduğu açıktır. Kadro sistemin kişiliksizleştiği insana kişilik kazandırır. Bu işi başarmak için bu insanın beynini ve yüreğini fetheder. Bununla da yetinmez; fethettiği beyinler ve yürekleri değiştirip dönüştürmeye çalışır. Sonuçta özgürlükle fethedilmiş bir insan gerçeğine ulaşır. Tasfiyeci-provokatif eğilimin sıradan sayılacak bir etkisini bile üzerinde taşımaya devam eden bir kadronun bu doğrultudaki her çabası, dibi olmayan kovayı suyla doldurmaya çalışmasından farklı olmayacaktır. Nehirleri de içine akıtmaya kalksainiz, böyle bir kova asla dolmaz.

## **Viyan yoldaşın gerçekleşmeyen Özlemi olarak ifade ettiği gibi Başımızı O'nun göğsüne dayayıp Derin bir oh çekmek için Yapılan çağrılardır**

Bütün bunlar anlamlı çağrılardır. Rehin tutulan Önderliğimizi haydut-devletin elinden kurtarmak, O'nunla Özgür Kürdistan topraklarında buluşmak ve Viyan yoldaşın gerçekleşmeyen özlemi olarak ifade ettiği gibi başımızı O'nun göğsüne dayayıp derin bir oh çekmek için yapılan çağrılardır. Bu çağrılar gerilla saflarına akma ve gerillayla birleşip bütünlüşme çağrılarınıdır. Bu çağrılar büyük bir özgürlük devrimi gerçekleştiren halkımızı örgütleme ve demokrasiyi kurma hedefine kilitlenmiş çağrılardır. Bu çağrılar Zilan gibi, Viyan gibi, Sorxwin gibi soylu özgürlük tanrıçalarının öncülük ettikleri ve yol gösterdikleri kadın rengini taşıyan bir dünyayı yaratma mücadelesine katılma çağrılarınıdır.

Çağrı özgürlük yolu yürüyüşüne daha büyük bir coşku ve heyecanla katılmayı sağlamak ve herkesi bu yola katmak için yapılır. Yolumuz açık olsun demiyorum, çünkü yol açıktır, çünkü bu yol Önder APO'nun yoludur. Eksik olan yürüyüşe geçmek, yürüyüşün temposunu sürekli arttırmak ve Demokratik Özerk Kürdistan'ı kurmaktır. Öyleyse iş başına./ **Biti**

## FINANS KAPİTAL HAKSIZLIK VE YOZLAŞMA YARATAN VİCDANSIZ BİR CANAVARDIR

Mustafa KARASU

Dünya ekonomisinin bu kadar krize girmesinin en temel etkeni, banka sermayesiyle sanayi sermayesinin iç içe geçerek banka sermayesinin hakim olduğu finans kapital olduğu söylenebilir. Finans kapital denilen olgu aslında tefeciliğin günümüz dünyasındaki ismidir. Finans kapital ile tefecilik arasında çok fazla fark yoktur. Tefeciliği çok eski zamanlarda bireyler yapıyorlar. Tefecilikle toplumları ve insanları iliklerine kadar sömürüyorlar; şimdi de bunu yapan finans kapital denilen mali sermayedir. Tarih içinde her zaman lanetlenmiş, bireylerde, toplumlarda yıkıma yol açmış tefecilik, kapitalizm ile birlikte daha örgütlü, daha planlı, programlı hale gelince tefeciliğin ilk çağlarda, orta çağlarda yarattığı sonuçtan kat be kat ağır sonuçlar yaratmıştır. Finans kapitale kötülüğün örgütlü hale getirilmesi demek daha doğrudur. Bilindiği gibi tefeciler insanlara faizle para verirler ve hiç üretim yapmadan insanların emeklerini sömürürler. Tefecilik bir yönüyle bedavadan para kazanmanın adıdır. Biraz para biriktirmiş, sermaye biriktirmiş kişilerin, toplulukların bu paralarını, sermayelerini insanların yoksulluklarını, yetersizliklerini kullanarak onlara faizle para verip, onların iliklerine kadar sömürmektir. Bazen borcunu ya da borcunun faizini vermeyenlerin evlerini başlarına yıkarlar, tüm mallarına el koyarlar, bütün yediği içtiğini elinden alırlar. Tefecilik böyle bir kötülük olgusudur. Öyle bir kötülük olgusudur ki, amacı daha fazla para kazanmak ve sömürmektir. O yüzden tefeciler, faizle uğraşanlar ne yaparlar? Havayı koklarlarmış, duruma bakarlarlarmış, eğer toplumlar ve insanlar sıkıntılı dönemdeyse hemen faizleri yükseltirlermiş, insanların zayıf dönemlerinde onların ihtiyaçlarını görerek bu ortamı değerlendirip, eski-



den bir kazanıyorken, o zaman on kazanırlarmış. Bu yolla kazançlarına kazanç katarlarmış. Bazen kazancını arttırmak için paralarını saklarlarmış. Herkesin para sıkıntısı çektiği, nakit sıkıntısı çektiği bir dönemde bu tür yaklaşımlarla fırsatı iyi değerlendirip, normal bir dönemde beş kazanacakken, toplumun sıkıntısını daha da arttırarak daha yüksek faizle insanların kanlarını iliklerine kadar sömürerek palazlanırlarmış. Bu nedenler tefeciler tarihte, sevilmeyen, lanetli insanlar olarak anılmıştır. Bir nevi vicdansız insanlar, topluluklar olarak görülmüşlerdir.

Tefecilik gerçekte en vicdansız, değerlerden yoksun, sadece kazanmaya ama başkalarının sırtından kazanmaya alışmış bir kültürün adıdır. Bu yönüyle insanlar tarihte tefeciliğin olumsuzluk ve kötülük timsali özelliğinden hep tiksinerken söz etmişlerdir. Onlar hakkında en kötü sıfatları layık görmüşlerdir. Tefeciliğin tarihte topluluklara ve bireylere ne türlü kötülükler yaptığını bilirsek daha büyük bir ölçekte hem de örgütlü hale gelmiş finans kapitalin günümüzde insanlara neler yaşatacağını daha iyi anlayabiliriz.

# Komünar

Bugün bile toplumlar içinde en yozlaşmış, en çirkin insanlar emeğiyle değil de bedava para kazananlardır. Kumar oynayanlar, eroin satarak para kazananlar, kadın ticareti yapanlar, daha başka kolay yoldan kısa sürede para kazanıp bununla yaşamaya çalışanlar toplumların en kirli insanları durumundadırlar. New York'ta da, Paris'te de, İstanbul'da da, Moskova'da da, Tokyo'da da aynı kesimler toplumun sevmediği ya da en çirkin yaşam içinde bulunduğu insanlardır. Yozlaşmış ve lümpenleşmişlerdir. Çünkü emeğiyle değil, başkalarının sırtından kene gibi yaşamaktadırlar. İnsanlar her zaman bu tür kişilikleri sevmemişlerdir. Bunun aksine, emeğiyle yaşayan insanlar ise her zaman toplumlar tarafından sevilmiş ve takdir edilmiştir. Emekle yaşama, insanları zemzem suyunda yıkanması gibi her türlü kirinden arındırır ve tertemiz yapar. Emek dışı yaşayanlar sadece kendileri çirkin olmamıştır. Her zaman başka insanlara ve topluluklara da çirkinliklerini ve kirlerini bulaştırmaya çalışmışlardır.

Toplumlar içinde Yahudilere karşı bir düşmanlık oluşmasından söz edilir. Yahudiler çok sevilmezler. Paragöz ve kurnaz olarak bilinirler. Bunun nedeni; Yahudilerin tarih içinde tefeciliği en fazla yapan topluluk olmasındandır. Ticaretten anladıkları için, ticari havayı iyi kokladıkları için; nerede, ne zaman piyasaya mal sürecekler, nerede ne zaman parasını faize verecekler, ne zaman paralarını saklarsa daha fazla kazanacaklar, bunları öğrenmişlerdir. Bir nevi Yahudiler doğarken tüccar, ticaretçidirler. Yahudi ailede büyüyen biri adeta bir ticaret okulunda yetiştirilmiş gibidir. Her Yahudi aile bir ekonomi okulu, bir ticaret okulu gibidir. Yahudi toplumunda ticari yaşam bir sistem haline gelmiştir, bir kültür haline gelmiştir. Bu yüzden gittikleri her yerde ekonomi ve ticareti her zaman ellerine geçirmişlerdir. Bunu zorla değil, kültürle ve bu alanlara yatkınlıklarıyla ele geçirmişlerdir. Yahudiler tefeciliği de, ticareti de hakkını vererek yaparlar. Yahudiler nerde malı nasıl alacaklar, kime ve nasıl satacaklar, nerede ve ne zaman mal bulacaklar, ne zaman piyasaya

sürmeleri gerekir, toplumun hangi mallara ihtiyacı vardır, bunları iyice inceleyip, tespit eden ve ona göre ekonomik faaliyet yürüten bir topluluktur. Tabii ki böyle bir kültür, böyle bir topluluk bir yere gittiğinde diğer topluluklardan daha fazla ekonomik faaliyetlerle uğraşacaklardır. Ekonomik faaliyet de kazanç demek, para demektir. Bu da buldukları toplumda Yahudileri ekonomik bir güç yapmaktadır. Paraya sahip bir topluluk yapmaktadır. Bu özellikleri tefecilikle birleşince Yahudiler, bir yönüyle kıskanılan, bir yönüyle de sevilmeyen topluluklar haline gelmiştir.

Tarihte Yahudiler tarihte ilk bankacılar, ilk mali sermayecilerdir, ilk finans kapitalcilerdir. Sevilmemelerinin nedenini böyle değerlendirmek gerekir. Tabi başka nedenler de ileri sürülebilir. Özellikle kapitalist dönemde, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte ulusal burjuvaların ortaya çıkması ister istemez bu ulusal burjuvaların ( Rus, Alman, İngiliz) parayı elinde bulunduran Yahudileri kıskanması, onları ekonomik alandan atıp kendilerinin hakim olma istemleri Yahudilere yönelik düşmanlıkları, baskı ve katliamları beraberinde getirmiştir. Bu ulusal burjuvalar bir Yahudi düşmanlığı geliştirmişlerdir. Ancak Yahudilere yönelik düşmanlığın nedenlerini bununla sınırlamak yanlıştır. Daha ulusal burjuvalar ortaya çıkmadan önce de bu toplumlarda Yahudilere karşı bir güvensizlik, onların tefeciliklerine tepki göstermesi ve sevilmemeleri durumu vardır. Belki ulusal burjuvalar toplum içinde Yahudilerin sevilmeyen bu yönlerini kendi çıkarları için kullanmış, toplumların bu duyguları siyasallaştırılarak daha farklı yaklaşımlara yöneltmişlerdir. Böyle değerlendirmek daha doğru olabilir.

Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte Yahudilerin geçmişten beri yaptığı tefecilik, örgütsüz bankacılık daha örgütlü hale gelmiştir. Ancak geçmişte yine üretim öndedir. İnsanlar üretim yaparak yaşamlarını kazanmaktadır. Tefecilikle yapılan kazanç, üretim yoluyla yapılan kazancın çok çok gerisindedir. Kapitalizmin ilk dönemlerde de sanayi sermayesi denen fiili üretim başat olmuştur. Ancak kapi-

# Komünar

talizmin önemli düzeyde gelişmesi ile birlikte banka sermayesi dediğimiz gruplar önemli hale gelmiştir. Sanayi sermayesini kontrol eder güce ulaşmışlardır. Özellikle yatırımcılara ya da çeşitli ülkelere borç vererek onları hem kendine siyasi olarak bağlama, hem de hiç çalışmadan faiz alarak söz konusu sermaye gruplarını veyahut da ülkeleri sömürme, toplulukları, bireyleri sömürme hakim yeni bir ekonomik gerçek ortaya çıkarmıştır. İlk çağın, orta çağın tefeci, bezirgan sermayesi giderek bütün sermayeyi kontrol eden, bütün ekonomik politikalarda etkiye bulunan bir düzeye ulaşmıştır. Eskiden 19. ve 20. yüzyılda yapılan emperyalizm tartışmalarında, kapitalizm hangi aşamada emperyalist aşamaya ulaştı? biçimindeki soruya verilen cevapta; banka sermayesinin sanayi sermayesinin önüne geçtiği, daha doğrusu banka sermayesinin sanayi sermayesini kontrol ettiği dönem emperyalist dönem olarak tanımlanmıştır. Böylece oluşan finans kapital, sadece ekonomik değil, siyasi bir güç haline gelmiştir. O günden bu güne finans kapital denilen olgu kapitalist ekonomistler tarafından bile en fazla tartışılan, tartışılırken de en fazla eleştirilen, ancak en fazla etkisi altına girilen ve bunun etkisinden kurtulunamayan bir sermaye biçimi olmuştur. Hatta savaşlardan bahsedilirken, savaşların ortaya çıkmasından söz edilirken, mali sermaye gruplarının daha yeni sömürü alanları açma, elinde bulundurduğu mali sermayeyi başka yerde yatırmaya çevirme, ya da mali sermayeyle başka ülkeleri kontrol altına alıp onları yönetme ihtiyacı savaşlara yol açmıştır, değerlendirmesi yapılır.

Savaşlarla birikmiş finans kapitalin pasif durumdan, sömürü olanağını elde ederek aktif durumlara geçildiği vurgulanır. Savaşlar, mali sermayeye yeni olanaklar açan araçlar olarak da görülmüştür. Bu tür değerlendirmelerde haklılık payı fazlasıyla vardır. Mali sermayenin ahlaki yoktur. Tefeciler nasıl ki insanları, toplulukları çökertmiş, evini barkını yıkmış, elindeki bütün değerlere el koymuş, yoksulluğa ve ölüme terk etmiş, ama bundan hiçbir rahatsızlık duymamışlarsa, finans kapital açı-

sından da dünya yakılmış, yıkılmış, acı çekmiş, bir bölgesi çökmüş, birileri yerken diğerleri aç kalmış, çok fazla önemli değildir. Finans kapitalin doğası böyledir. Bu esasında kapitalist sermayenin doğasıdır. Buna esas olarak da sömürücü sınıfların doğasıdır, diyebiliriz. 20. yüzyılın başlarında özellikle de Fransız bankalarının ya da Fransız ekonomik sisteminin mali sermayeyi en etkin biçimde kullandığı, Fransız mali sermayesinin hem kendi toplumunu, hem de diğer toplulukları finans kapital ihracıyla faizler yoluyla sömürüp geçinen bir ülke ve ekonomik sistem yarattığı vurgulanır. Fransa 19. ve 20. yüzyılda tefeciler gibi biriktirdiği sermayenin faiziyle yaşayan bir ülke olarak görülmüştür. Hatta Lenin, Fransız ekonomik sistemini "kupon kırarak para kazanma" sistemi olarak değerlendirmiştir. Yani çalışmadan kuponla yaşamını kazanan bir ülke, bir topluluk, bir nesil ortaya çıktığını belirtmiştir.

Şimdi durum daha da değişmiştir. Eskiden kapitalistler, özelliklede üretimle uğraşan sermayeler aynı dil, kültüre sahip olan coğrafyalara sınırlar koyup, o sınırlar içinde sömürü tekeline sahip olma, başka güçlerin, başka ulusal burjuvaların kendi ulusal toplulukları üzerinde her hangi bir ekonomik etki sağlamaması için ulus devletleri kutsamışlardır. Böylelikle söz konusu ulusal topluluk üzerinde sömürü tekeline kurmuşlardır. Kapitalizmin geliştiği 16. , 17. , 18. , 19. yüzyılda temel siyasal ilke budur. Ancak 20. yüz yıl ile birlikte - emperyalizmin yüzyılı olarak da değerlendirilmiştir- aslında ulusal sınırların önemi giderek azalmıştır. Özellikle finans kapitalin çok ağır bastığı ve uluslararası tekellerin ekonomik hegemonyasını ilan ettiği 20.- yüzyılın son çeyreğinde ulusal sınır fetişizmi giderek yerini ulusal sınırların daha da gevşek olmasını gerektiren bir politik görüşe bırakmıştır. Özellikle mali sermayenin yoğunlaşmasıyla birlikte, bu sermaye kendi sınırları dışında aktifleşmek isteyen bir özelliğe, bir sömürü hırsına kavuşmuştur. Öte yandan bilim tekniğin gelişmesiyle birlikte, finans kapital damgalı kapitalist emperyalizm özellikle 20.

yüzyılın sonunda ulusal sınırları kendi açısından bir engel olarak görmeye başlamıştır. Bir zamanlar ulus-devleti savunan burjuvalar artık bunu kendi gelişmeleri önünde bir engel olarak göremeye başlamışlardır. Ulusal burjuvalar ortaya çıktığında feodal çitleri kendilerine engel olarak görerek, o çitleri tümünden ortadan kaldırıp, ulusal çerçeve içinde hiçbir çitin kalmaması, sermayenin serbest ve güvenilir dolaşımını kendileri için en kârlı siyasi sistem, en kârlı ekonomik, sosyal sistem olarak gördükleri gibi, şimdi de benzer ihtiyaçlarla ulus devlet sınırları feodal çitler gibi kapitalist gelişimin önünde engel görülmektedir.

Mali sermaye zaten bankalar yoluyla bu sınırları önemli düzeyde aşyordu. Ancak şimdi bu sınırları tümünden aşmak istemektedir. Nitekim 21. yüzyılın başına geldiğimizde, özellikle de reel sosyalizmin yıkılışıyla birlikte finans kapital ulusal çitleri kaldırmayı, bilim tekniğin yarattığı ivmeyle biriken sermayenin dünyanın her tarafına yayılması için yani sermayenin güvenilir ve serbest dolaşımı açısından zorunlu görmüştür. Kapitalist ekonomiye

## **Küresel kapitalizm Denen olgu esas olarak Ekonomik Sistemin bütün İplerinin belirli merkezden Yönlendirilmesine dayanan Bir anlayıştır**

hakim olan finans kapitalin bu ihtiyaçları kapitalizmin öncü devletleri olan ABD ve Avrupa'nın tüm politikalarına yön vermektedir. Artık onların politikaları da sermayenin güvenilir ve serbest dolaşımının gereği olarak, ekonomik gelişmenin yeni ihtiyacı olarak ulusal çitlerin kaldırılması yönündedir. Ulus devlet sınırlarını sermayenin serbest dolaşımı önünde engel olmaktan çıkararak dünyanın diğer ülkelerinin ekonomilerinin mali yönden sisteme bağlanmasını istemektedirler. Küresel kapitalizm denen olgu esas olarak ta böyledir. Ekonomik Sistemin bütün iplerinin belirli

merkezden yönlendirilmesine dayanan bir anlayıştır. En büyük tekellerin, en büyük güçlerin tüm dünyadaki ekonomik faaliyetleri özellikle mali sermaye yoluyla yönlendirme yaklaşımıdır. Tabii bunun çok anti demokratik ekonomik anlayış ve diğer güçlerin ekonomik iradelerini, karar süreçlerine katılmalarını, ekonomik planlamalarını engelleyen, bütün bu ekonomilerin uluslararası finans kuruluşları tarafından kendisi tarafından yönlendirilmesine imkan veren bir sistem olduğu açıktır.

Küresel kapitalizm denilen olgu aslında, ekonominin küresel hakimiyeti olarak anlaşılmalıdır. Öyle olumlu ve övülecek bir yanı yoktur. Tabii ki bilim tekniğin gelişmesi, ekonomik olarak kimi araçların gelişmesine, bunun topluluklar ve insanlar tarafından kullanılmasına yol açıyor. Yaşamı kolaylaştıran ekonomik üretim yaşanıyor. Teknik, günümüzde her alana kısa zamanda ulaşıyor. Ancak olguya sadece böyle olumlu yanlarıyla bakmak çarpık bir yaklaşımdır. Eğer her tür sosyal, siyasal, ekonomik, kültürel faaliyet insan içinse, insan toplulukları içinse, o zaman küresel kapitalizm denen ya da ekonomik egemenliği ifade eden bu sistemin topluluklar için, emekçiler için, insanlar için neler getirip götürdüğü iyi irdelenmelidir. Sadece bilim tekniğin getirdiği gelişmeleri görerek, onun ortaya çıkardığı ürünlerin insan yaşamında yaratacağı kolaylıklar ele alınıp ona göre değerlendirilir ama bunun insan topluluklarının çoğu açısından, bütünü açısından ne anlam ifade ettiği iyi irdelenmezse, o zaman olay ve olgulara küresel kapitalizmin ya da ekonomik egemenliği kuran güçlerin ihtiyaçlarına, isteklerine göre bir değerlendirme yapmış olunur. Bu da tabii çok yanlış hatta sömürücü güçlerin yönlendirilmesi etkisinde yapılmış bir değerlendirme olarak kalır. Bunun da tüm insanlık açısından doğru bir yaklaşım ve değerlendirme olmayacağı ortadadır.

Küresel kapitalizmde en etkili güç finans (mali) kapitaldir. Bütün ekonomiler bir nevi yaşam damarları gibi, kılcal damarları gibi tümüyle en büyük ekonomik merkezlere bağlanmıştır. Ekonomik hatta sosyal yaşamları,

# Komünar

bu alandaki gelişmeleri ya da gerilemeleri tamamen kendi iradeleri dışında farklı güçlerin eline geçmiştir. Bu konuda geçmişte Wall Street'ten söz edilirdi. Dünya ekonomisinin burada yönetildiği gibi değerlendirmeler yapıldı. Wall street, New York'ta 11 Eylül'de vurulan "İkiz Kulelerin" bulunduğu caddedir. Bu caddenin en önemli özelliği de, finans kapitalin merkezleştiği, odaklandığı, yoğunlaştığı yerdir. Bir yönüyle dünya ekonomisi İkiz Kulelerin bulunduğu Wall Street'ten yönetilmek-



teydi. Buraların vurulmasında hedef neydi, niçin vuruldu, ekonomik ve siyasi olarak ne amaçlandı, söylendiği gibi el kaide tarafından mı vuruldu, burası insanlık açısından bir vampir gibi kan emici olmasından mı hedeflendi? Yoksa başka güçler tarafından yönlendirilerek küresel kapitalizmin ekonomik hakimiyetini sağlamanın yeni politikalarını ortaya çıkarmak için bir provokasyon muydu, bir komplo muydu? Bunlar birçok güç tarafından tartışılıyor. Kürt Halk Önderi de bu konuda kuşkularını ifade ediyor. Kürt Halk Önderi'nin, "derin bir komplosal nitelik kokuyor", biçiminde değerlendirmeleri var. Sorun kimlerin yapıp yapmamasından çok, hangi amaçla yapıldığı, bir yönlendirmenin olup olmadığı, bu eylemler hangi planlamanın parçaları gibi sorular incelenmeye değer konulardır. Halen 11 Eylül'ün kimler tarafından yapıldığı, İkiz Kulelerin vurulmasının kimler tarafından yönlendirildiği

netleştirilmemiştir. Ancak finans kapitalin kalbinden vurulduğunun, onun merkezinin çöktüğünü biliyoruz.

Finans Kapitalin dünya ekonomilerinin kendisinde merkezileştirmesi, ekonominin bütün iplerini elinde bulundurması çok anti-demokratik bir durumdur. Siyasette karar ve planlamaların merkezileşmesi nasıl anti-demokratikse, demokrasiyi öldürüyorsa, demokratik yaşamı felç ediyorsa, bu açıdan toplumlar, halklar demokratik irade kazanmak için siyasal merkezlerin dağıtılmasını, toplumun güç ve irade olmasını getirecek demokratik sistemleri, örgütlenmeleri, demokratik yaşamı arzuluyorlarsa, ekonomi açısından da ekonominin merkezileşmesi insanlık açısından da merkezileşme kötü bir durumdur ve bundan çıkılması gerekmektedir.

Finans kapital, dediğimiz gibi esas olarak paranın egemenliğinin olduğu bir sistemdir. Bu nedenle de faiz oranları, kar oranlarıyla oynanan ve bu ekonomik enstrümanlar tarafından yönetilen bir ekonomik sistemi ifade eder. Faiz- kredi politikalarıyla oynandığında, faizler artırılıp azaltıldığında çok ciddi ekonomik sonuçlar ortaya çıkmaktadır. ABD Merkez Bankası'nın dünya ekonomisi açısından çok önemli olması, finans kapitalle göbek bağıyla bağlı olan ülkelerin merkez bankalarının ( para-kredi politikalarını, faizleri belirleyen kurumların) çok önemli olması ekonominin bu karakterinden ileri gelmektedir.

Finans kapitalin hakim gücü olan banka sermayesinin, para-kredi politikalarının rolünün daha iyi anlaşılması için Türkiye'de ve Kürdistan'da somut bir örnek vermek gerekir: 2001 devalüasyonunun neden yapıldığını bazı değerlendirmeler dışında çok tartışmak istemiyoruz. Onun iç ve dış nedenleri var. Bunlar ayrı bir tartışma konusudur. Sadece dış koşullara bağlı olarak değerlendirmek yanlış olur. Çünkü Türkiye yüksek faiz oranlarıyla yıllarca çok büyük borçlar almıştır. Özellikle Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı yürütülen savaşta sürekli yüksek faizle borç alınmış, fakat bunlar geri ödenmemiştir. Faiz borçlarını ödemek için bile yüksek faizle borç alınmıştır. Bu da tabii



# Komünar

ki Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı yürüttüğü savaşta Türk Devleti'nin ekonomisini çok kısır bir döngü içerisine, çok ağır bir borç ve faiz yükü altına koymuştur. Bu yönüyle 2001 yılındaki devalüasyonu dış ve iç ekonomik güçlerin birlikte yarattığı bir sonuç olarak görmek gerekir. 2001 yılına kadar para ve kredi politikasıyla oynayarak, Türkiye'de var olan bu ekonomik yükün, bu borç ve faiz batağının halkın sırtına yüklenmesi imkanı da bulamıyorlardı. Çünkü Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı yürütülen savaşta 2001 krizi gibi ağır bir borç ve faiz yükünün faturası esnafa, halka, topluma ödettirilseydi, o zaman Türkiye toplumunda ortaya çıkacak tepkiler Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı yürütülen savaşı sekteye uğratabilirdi. Hatta Kürt Özgürlük Hareketi ile Türk halkı birleşerek, halk aleyhine büyük ekonomik yük getiren savaşı durduracak politikalara bile yönelebilirdi. Bu nedenle kriz sürekli ertelenmiş, bu ekonomik krizin faturası Önderliğin yakalanmasından sonra Türkiye halklarına ödettirilmiştir. 2001 krizinin bir nedenini de bu çerçevede görmek gerekir.

Burada esas olarak borçlanan yerlere bakmak gerekir. Türkiye bu süreçte kime borçlanmış? ABD'ye borçlanmış, AB'ye borçlanmış. Bunlar da borçlarını almak istiyorlardı, ama o güne kadar Türkiye'deki siyasal durumlar nedeniyle bu borcu alamıyorlardı. Faizlerle bu borcu giderek daha da arttırıyorlardı. Bu da çok karlı bir işti. Ancak Türkiye tamamen iflas edecek bir duruma gelirse borçlarını alamazlardı. Bu açıdan dış finans kapital merkezleriyle Türkiye'deki belirli merkezler ortak bir operasyonla 2001 yılında devalüasyon yaparak bütün faturayı halkların sırtına yüklediler.

Bilindiği gibi 2001 krizinin ertesi günü Türkiye'de Sakıp Sabancı bile "ben akşam yatım, sabah kalktığımda %40 fakirleştim" dedi. Yani sadece emekçiler, esnaflar değil, Türkiye'deki burjuvazinin elinde bulunan kaynaklar, birikimlerin değeri akşamdan sabaha düşmüştür. Peki, değer nasıl bir gecede düşer? Bu, faiz ve kredi politikalarıyla oynanıp doların Türk lirası karşısında değerinin yükseltilme-

siyle gerçekleşmiştir. Böylece borç batağından dış güçler çıkarına halkın sırtına yüklenerek kurtulunmaya çalışılmıştır. Tabii ki bundan burjuvazi de etkilendi. Çünkü bir gecede halkın cebinden uçan değerler finans kapital merkezlerine aktı. Bu %40 fakirleşme, %40'luk değer kaybının karşılığı ABD'nin ve AB'nin çeşitli bankalarına doğru aktı, ya da oraya doğru akmasından dolayı bir bütün olarak Türkiye fakirleşti. İnsanlar bundan nasibini aldı. Ancak burjuvazi son on yıllarda ekonomik çarkın dönmesini sağlayan borçların halkın sırtına yüklenmesiyle kendisini kurtarmış oldu. Böylece yıllarca kendisini yaşatması halkın sırtından sağlanmış olması gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Halk bu durumu anlamasa da Türkiye'de siyasal karar alıcılar, ekonomik merkezler ve Türk burjuvazisi bu gerçeği çok iyi bilmektedir.

Demek ki, küresel kapitalizm denen olgu ya da ekonominin merkezileşmesi, ekonomik hakimiyetinin tümünden finans kapitalizmin merkezlerinin eline geçmesi, finans kapital merkezlerinin kontrolündeki diğer ülkelerdeki bütün toplulukların ekonomik kaynaklarını kontrol etmeyi ve istedikleri zaman onların elindeki kaynakları para-kredi politikası ve faizlerle oynayarak ceplerinden aşımamayı, hortumlamayı ifade eder. Bu açıdan finans kapital insanlık tarihinin gelmiş geçmiş en büyük hortumcusudur. Finans kapital merkezler içine doğru üflediği zaman derhal Afrika'daki bir ülkeyi de, Asya'daki bir ülkeyi de fakirleştirebilirler. Ekonomik sistemini tümüyle finans kapital merkezlere bağlayan Türkiye'yi ya da bu nitelikteki herhangi bir Ortadoğu ülkesini bir kararla 1 dakikada yoksullaştırabilirler. Daha doğrusu finans kapitale bağlı olan ülkelerdeki kaynakları para-kredi politikalarıyla kendi ülkelerine aktarabilirler. 2001 krizini bu nedenle örnek verdik. Yalnız emekçilerin değil, o ülkedeki tüm sosyal kesimlerin cebindeki paranın uçması söz konusudur. Bu nedenle Sabancı bu konuda gerçeğin bir tarafını söylemiştir. Ancak onlarca yıl alınan yüksek faizli kredilerle kendilerini halkın sırtından yaşattıklarını ise itiraf etmemiştir. Türkiye ekono-

# Komünar

misinin ipleri tamamen finans kapital merkezlerinin elindedir. Çünkü Türkiye ekonomisi özellikle 1980'lerden sonra tümüyle finans kapital merkezlerine bağlanmıştır. Bu merkezlerin insafına bırakılan bir ekonomik sistem ortaya çıkmıştır. 2001'de öyleydi, bugün de öyle. Finans kapital merkezleri -ister AB olsun iste ABD merkezli olsun- ki bunlar daha çok ABD merkezlidir, para kredi politikalarıyla oynadıkları takdirde faiz indirme-yükseltme yöntemleriyle derhal diğer ülkelerdeki zenginlikleri kendi merkezlerinin kasasına çekebilirler. Bir kararla kredi faizlerini yükselterek diğer ülkelerin ekonomik sistemlerini alt-üst edebilirler.

Finans kapital gerçeği bunu ifade ediyor. Şöyle bir tanımlama yapabiliriz: New York'taki Wall Street'te bulunan finans kapital merkezlerinin dünyanın her tarafına ( Afrika'ya, Asya'ya, Latin Amerika'ya, Ortadoğu'ya) uzanan hortumları vardır. Finans kapital merkezlerinde oturanlar hortumu istedikleri zaman içlerine çekerek diğer ülkelerin ekonomik yaşam faaliyetlerini etkileyebilirler. Bu yönüyle vampir gibidirler, kan emicidirler. İster Afrika olsun, ister Asya olsun, Latin Amerika olsun, hangi ülkede bunu yaratmak istiyorlarsa o halkların yarattıkları değerleri hiçbir zahmete katlanmadan, hiçbir emek vermeden, çaba sarf etmeden, para-kredi politikalarıyla, faizlerle oynayarak kendi merkezlerine taşırlar.

Finans kapital böyle bir sistemdir. Küresel sermaye dedikleri sistemin karakteri böyledir. Finans kapital küresel sisteme bağlı bütün toplulukların kaderlerini ellerine almışlardır. Artık bırakalım bunların faiz-kredi politikalarıyla mevcut üretilen değerleri ceplerine, midelerine aktarmayı, daha da ötesi kimlerin neler üreteceğini, nasıl üreteceğini, hangi kalitede ve ne kadar üreteceklerini bile bu finans kapital merkezleri belirlemektedir. IMF denen olgu budur. IMF Türkiye'ye gelince tartışmalar oluyor. Tarım politikası ne olacak, tütün, zeytin ne olacak? Bunlara sübvansiyon verilecek mi, hangi kalitede üretilecek, işçilere ne kadar maaş verilecek, bir yerden bir şey alınır mı bu nasıl alınacak? Bunların hepsini IMF

belirliyor. Neden? Çünkü o ülkeler kendi ekonomilerini uluslararası sermayeye bağlamışlardır. Dolayısıyla finans kapital merkezlerinin sağlıklı yürümesi ve karlarının güvenceye alınması esas kaygıdır. Kararlar kendi aleyhlerine olsa da IMF ile anlaşmadıkları takdirde o finans kapital merkezleri para-kredi politikalarıyla oynayarak söz konusu ülkenin ekonomisini daha da büyük zararlara sokabilirler. Kendisini böyle bir ekonomik sisteme bağlayan ülke ister istemez IMF'nin söylediklerine uymak zorunda kalmaktadır. Çünkü IMF ekonomilerin yularını ele almış çok dayatmacı ve anti demokratik bir kuruluştur. Zaten merkezileşmiş ve demokratik olmayan bir ekonomik sistemin başıdır. Bir nevi ekonomik diktatörlük, ekonomik imparatorluk vardır. Ekonomik karar ve uygulamada bir diktatörlük, bir merkezleşme söz konusudur. Dünyada siyasetin merkezleşmesi, kararların bir merkezde toplanması, toplumun siyasi iradeye, kararlara katılması önünde engel olunması nasıl ki 20. yüzyılda insanlığı büyük siyasi krizlerle karşı karşıya getirmişse, ekonomik alanda da bu kadar merkezleşme, bu kadar demokrasi eksikliği tabii ki sonuçta ekonomik sistemi felç etmeye götürecektir. Çünkü finans kapital hakimiyetli küresel ekonomi denen olgu bütün insanlığın ekonomik ihtiyaçlarına göre kurulmuş bir ekonomik sistem değildir. Sadece Küresel sermaye merkezlerinin çıkarlarını gözetten, onların ekonomik ihtiyaçlarına göre kurulmuş bir sistemdir. Bu kadar bencil bir ekonomik sistem demokratik olmayan siyasette daha büyük krizlere yol açabilir. İnsanlar siyasal baskıyı bir süre kabul edebilirler, bunun içinde yaşayabilirler, ama ekonomik olgu fiziki yaşamı sürdürmekle ilgili bir olgu olduğu için, bunun yaratacağı etkilerin toplumların ekonomik, sosyal yaşamlarındaki faturaları daha ağır olmaktadır, daha büyük çöküntülere yol açmaktadır. Dolayısıyla topluluklar böyle çok adaletsiz bir sisteme uzun süre tahammül edemezler.

Finans kapitalin hakimiyetinin getirdiği iki kriz vardır. Bunlar şu anda açıkça görülmektedir.

# Komünar

Birincisi; tarım alanında yarattığı krizlerdir. Tarım ürünlerinin hem üretiminin azalması, hem de fiyatlarının yükselmesi söz konusudur. Tarım da bizzat çok kötü bir biçimde sömürü konusu haline getirildiğinden, bugün yoksul topluluklar için açlık kendisini dayatmıştır.

İkincisi; küresel kapitalist sistemin mantığı her gün daha da fazla sömürüyü gerekli kılmaktadır. Sistem tüketim toplumu körukleyemezse, sürekli kendini yineleyemezse, talebi sürekli arttıramazsa, alım gücünü ayakta tutup tüketim toplumu temelinde kendisini yeniden yeniden üretemezse sistem krize girer. Geline aşamada bir yönüyle de toplumların, toplulukların hem tek tek bireyler, hem de topluluklar olarak alım gücünün azalması nedeniyle sistemin sömürü için yaptığı büyük yatırımların kendini yeniden yeniden üretmesi, daha büyük kazançlar elde etmesini zorlaştırmıştır. Giderek kârlar azalmaya, marjinalleşmeye başlamıştır. Ekonomik gruplar açısından karın marjinalleşmesi demek, söz konusu ekonomik şirketlerin, tekellerin ekonomik krize girmesi demektir. Birçok tekel böyle bir tehlikeyle karşılaşmaktadır. Öyle ki, bu tekeller devlet müdahalesiyle kurtarma arayışına girmişlerdir. Böylece 1980'lerden sonra Teacher ve Reagan'ın öncülük ettiği ve 1990'lar sonrası neo-liberalizmin babası Fukuyama'nın öngördüğü ve fetişleştirdiği liberal ve neo-liberal politikalar iflas etmiştir. Neo-liberal ekonomik sistem, ekonomilerin yürümesi için en iyi sistem olarak görülüyordu. Bu sistemin ilkelerine göre, ekonomik sisteme hiçbir biçimde müdahale edilmemeli, sistem kendi kendine yürümelidir. "Devlet müdahalesine, merkezi planlamaya gerek yok, ekonomi serbest piyasa içinde, rekabet sistemi içinde kendini planlar, kendi kendini dengeye ulaştırır, ekonomi böyle yürür" mantığı, bu sistemin esasını oluşturuyordu. Şimdi neo-liberalizm, neo-liberalizmin savunulduğu merkezden çökmeye başlamıştır. Çünkü neo-liberalizmin savunuculuğunu yapan ABD'de merkez bankası bile ekonomik politikaya müdahale etme zorunluluğu duymuştur. Nitekim bu nedenden

dolayı liberalizm ve neo liberalizm iflas mı ediyor? biçiminde değerlendirmeler yapılmıştır.

Bu soru bir yönüyle doğru, bir yönüyle de yanlıştır. Sanki neo-liberalizm veya liberal politikalar iyidir de, bu dönemde bazı nedenlerden dolayı zorlanmış gibi bir anlayışı ifade ettiğinden sorunun yanlış olduğunu düşünüyoruz. Neo-liberalizmin felsefesi, özünde insan yaşamına ters olduğu için eninde sonunda toplumları çöküşe götüren bir ekonomik olgudur. Daha başından yanlış olan neo-liberal ekonomi halklar için bir felakettir. Şimdi bu neo-liberal politikalar sonucu kendini kurtarmak isteyen tekeller eski politikalarından daha acımasız bir sömürüyü, tekeller arasında kıran kırana bir mücadeleyi dayatmış bulunmaktadır.

Kıran kırana mücadele ne demektir? Hepsinin sömürüyü daha fazla derinleştirmesi; daha fazla sömürü, sömürü, diyerek insanlığı daha fazla sömürüye yönelmesi demektir. Konunun anlaşılması için yaşanan bir örneği hatırlatmak gerekir. Reel sosyalizm döneminde batı Avrupa'da sosyal refaktan, sosyal politikadan bahsedelerdi. Reel sosyalizm karşısında kendilerinin ekonomik üstünlüğünü ortaya koymak veya kapitalist merkezlerde işçilerin sisteme karşı tepkilerini azaltmak için sübvansiyonlar politikası izlenirdi. Tarımda, sağlıkta, eğitimde bizzat devlet planlama yaparak bu alanlara para akıttı. Bu yüzden sosyal yaşam ucuz olurdu, tarım da ürünler ucuz olurdu. Ne zamanki reel sosyalizm yıkıldı, ondan sonrasında bu tür politikalar bırakılmaya başlandı. Tamamen neo-liberal politikalar izlendi. Bütün tekeller bir birleriyle rekabet içine girince, tekellerin koruyucu devlet Alman tekelinin, Japon tekeli karşısında rekabet gücünü arttırmak için toplumun sosyal, kültürel ihtiyaçları konusunda sübvansiyonlardan vazgeçtiler. Sağlığa destek vermediler, eğitime destek vermediler, tarım ürünlerinin ucuzlamasına destek vermediler. Önceleri oralara aktarılan kaynakları kendi tekellerine aktararak, diğer tekellerle rekabet etmesini sağlamak istediler. Bu durumda tabii sosyal harcamalar ya

# Komünar

da toplum lehine kararlar verme yerine, tekel-leri güçlendiren, tekellerin rekabetini güçlendiren ekonomik politika izlendi. Yani ekonomik politikanın esası, diğer uluslararası tekel-lerle rekabet etmek, diğer şirketlerle rekabet etme üzerine kuruldu. Bu ekonomik politika söz konusu kapitalist merkezlerdeki gelir dağılımındaki uçurumları arttırdığı gibi, diğer yandan büyük kapitalist ülkelerin şirketlerinin daha fazla sömürü yapma eğilimi sonucu finans kapital merkezlerinin faiz-kredi politikalarını da kullanarak tüm dünyadaki ekonomik kaynakları kapitalist merkezlere akıtması gerçeği ortaya çıktı. Böylelikle kapitalist merkezlerdeki tek tek ülkelerde gelir dağılımı arasında uçurum ortaya çıktığı gibi, yine zengin ülkelerle fakir ülkeler arasındaki uçurum giderek artmaya başladı. Nasıl ki siyasette halkın iradesi zayıflayınca faşizan bir güç ortaya çıkar, demokrasi tümünden ölürse; ekonomik alanda da bazılarının çok büyüyüp bazılarının çok küçülmesiyle ekonomi alanında da faşizan bir durum gelişerek ekonomik sistemi çöktecek bir tablo ortaya çıktı. Bu tablo yalnız yoksul ülkelerde değil, kapitalist metropollerde de siyasal, sosyal ve kültürel krizleri tetiklemektedir. Bu sosyal-kültürel alandaki krizler doğal olarak siyasal bunalımlar olarak karşımıza çıkmıştır, çıkmaktadır.

Özellikle son zamanlarda yoksul ülkelerde açlık tehlikesi artmıştır. Eğer tedbir alınmazsa çok büyük sosyal patlamalardan ve bunun getireceği siyasal sonuçlardan söz edilmektedir. Tarımdaki çöküntü de kesinlikle küresel hakimiyet ve finans kapitalle ilgilidir. Tarım ekonomisi de küresel ekonomik sistem içinde finans kapitalin kontrolündedir. Hangi ülkenin hangi ürünü ne kadar üreteceği, yine IMF ve ekonomik merkezler belirlemektedir. Tarımda iki yönlü çöküş başlamıştır. Bilim tekniğin gelişmesi ile birlikte özellikle başka ekonomik faaliyetler, tarımdaki ekonomik faaliyetlerden daha kârlı hale gelmiştir. Yatırımlar, tarıma yapılan yatırımlardan daha fazla sömürü ve kar ortaya çıkarmaktadır. Bu açıdan tarıma yönelik yatırımlar azalmıştır. Birincisi böyle bir trend vardır. İkincisi ise;

tarımda da merkezleşme gelişmektedir. Çünkü küçük tarım üreticileri ürünleri daha pahalıya mal etmektedirler. Daha pahalıya mal ettikleri gibi, pazara sunmada da büyük şirketlerle rekabet edecek durumda değillerdir. Bu açıdan tarım alanında küçük işletmeler iflas etmektedir. Bu açıdan tarım da tümüyle uluslararası şirketlerin, tekellerin politikasıyla yürütülen, yönlendirilen bir ekonomik faaliyet haline gelmiştir. Bu durum; bir taraftan tek tek ülkelerin, toplulukların kendi ihtiyaçlarına göre tarım ürünleri üretmesini engellediğinden ve o ülkelerin tarımını da büyük uluslararası şirketlere bağlı hale geldiğinden, söz konusu ülkelerde ekonomik denge alt-üst olmaktadır. Öte yandan söz konusu uluslararası şirketler rekabet içinde birçok tarım ekonomisiyle uğraşan kuruluşları çöktürmektedirler.

Hem tarım ekonomisinde kârın azalması, hem de küresel sermayenin politikaları nedeniyle birçok ülke kendi ihtiyacına göre tarım ürünü üretmemektedir. Böylece tarımda dışa bağımlı hale gelmektedirler. Herhangi bir ekonomik kriz halinde de bu tarım ürünlerini almada sorunlar çıkmaktadır. Çünkü uluslararası şirketler için önemli olan kârdır. Bu nedenle fiyatları düşürmemeye, fiyatları düşürmemek için bazen stok yapmaya, hatta ürünleri çürütüp piyasaya sürmeme gibi bir gerçeklik ortaya çıkmaktadır. Zaman zaman örnek verildiği gibi; Afrika'da ya da başka yerde bir dilim peynir bulunamazken, Hollanda'da ya da başka bir tarım ülkesinde tereyağı dağları, peynir dağları oluşmakta ve bunlar piyasadaki fiyat dengelerini tutturmak için çürütülmektedir. Hatta denize dökülmektedir. İnsanların yemesi, içmesi, midesi ve fiziki varlığı bile böyle uluslararası şirketlerin vicdanına, kâr hırsına, insafına bırakılmıştır. Vicdan demeyelim, çünkü onlarda vicdan yoktur.

Birçok ülkede tarım çökmüştür. Bunun sonucu ekonomik dengesi bozulan yoksul ülkelerde insanlar sadece karınlarını doyurmak için başka işlerde çalışmaktadırlar. Bir taraftan uluslararası şirketlerin diğer ünitelerinde çalışarak bu şirketleri zengin ederken, ama bunun karşılığında bu kadar emek verilmesine

# Komünar

rağmen karınlarını bile zor doyurmaktadırlar. Ücretlerin de bu kadar düşük tutulması, bırakalım diğer ihtiyaçlarını gıdalarını bile karşılayamamaktadır. Finans kapitalin tarım alanındaki hakimiyetinin de böyle ağır sonuçları olduğunu söylemek mümkündür. Tarımı çökerterek toplumları kendine bağlıyor, hem de bu ülkenin insanlarını kurduğu şirketlerde çalıştırarak diğer uluslararası tekellerle rekabet edecek metalar üretiyor. Yani her iki durumda da kazanan finans kapital merkezleri oluyor.

Şimdi BM bile uyarıyor; eğer tedbir alınmazsa birçok yerde açlık başlayacak. Bu açlığın başlaması esas olarak üretim azlığından değildir. Belki birçok yoksul ülkede tarım çöktürülmüştür. Ama bazı kapitalist ülkeler tarım alanında da tekel haline gelmişlerdir. Tarıma birçok teknik sokularak verimler arttırılmıştır. Ne var ki bir taraftan ürün var, diğer taraftan alım gücü olmayan yoksul ülkeler. Böylece trajik bir çelişki ortaya çıkmaktadır. Yani bir kıtlıktan dolayı aç kalma yoktur. Bolluk içinde kıtlık yaşanmaktadır. İnsanlık tarihinde zaman zaman doğal koşullarından dolayı, çeşitli hastalıklardan veya tarımla ilgili belirli hastalık veya başka bir doğa olayından dolayı kıtlıkların meydana geldiği, kıtlık yılları denen yılların insanlık tarihinde yaşandığı bilinmektedir. Ama günümüzde yaşanan kıtlığın bu kıtlıkla kesinlikle bir alakası yoktur. O kıtlık doğanın ortaya çıkardığı kıtlık iken, bugün insan eliyle, sömürücü kapitalist sistem eliyle insanlığa kıtlık yaşatılmaktadır. Finans kapitalin ya da küresel kapitalizmin insanlara yarattığı en büyük sıkıntılardan biri budur. Bunu birçok ekonomik araştırmacılar tespit etmişlerdir. Diğer yoksul ülkelerin tarım ekonomilerinin nasıl çöktüğü, tarım ekonomilerinin küresel ekonomiye nasıl bağımlı hale geldiği, bunun karşısında küçük üretimlerin nasıl çöktüğü, insanların sadece ekonomik olarak bağımlılığa değil, siyasi bağımlılığa bu yolla nasıl düşürüldüğünü çok çarpıcı istatistik verilerle ortaya koymaktadırlar.

ABD'de, Avrupa'da insanlar obezlikten, çok fazla beslenmekten dolayı bir şişmanlık hastalığı yaşarken, diğer taraftan da yoksul ül-

kelerde zayıflık, bunun getirdiği vitamin yetersizliğinden, yetersiz beslenmeden kaynaklı gelişen hastalıklardan bahsedilir. ABD de en büyük hastalıkların başında obezliğin geldiği istatistiki olarak tespit edilmiştir. Bu; küresel kapitalist sistemin, sömürüye dayanan ekonomik sistemin, tek merkezli, belirli merkezlerden yürütülen ekonomik sistemin insanlık açısından nasıl çarpıcı felakete yol açtığının kanıtıdır. Bu alandaki finans kapitalin, küresel kapitalizmin ekonomik merkezleşmenin yarattığı sonuçlar bile sistemin ne kadar gereksiz, insanlık dışı olduğunu göstermesi açısından çok çarpıcıdır.

Küresel kapitalizmin bu sömürü mantığından dolayı, gelir dağılımının çok adaletsiz hale gelmesi, alım gücünün azalması sonucu kapitalizmin bilim tekniği de kullanarak yaptığı büyük yatırımların yeniden kendisini üretmesini sağlayacak bir ekonomik denge kuramayarak krize girdiği görülmektedir. Öte yandan finans kapital derken, bunun yarattığı en büyük sıkıntılardan söz edilirken, bunun en sorunlu yanı, ihtiyaç olan alanlara değil, kâr getiren alanlara yatırım yapmasıdır. Ekonomide demokratizm olmadığı için halkın ekonomik sıkıntılarını giderecek düzeyde yatırım yapma, ekonomik kaynakları ihtiyaç olan kaynaklara aktarma söz konusu olmamaktadır. Çünkü sistemin karakteri azami kârı dandır. Kapitalist sistem var oldukça bu karakteri değiştirmek mümkün değildir. Sistem kendini böyle ayakta tutmaktadır.

21. yüz yılda tamamen hakim olan finans kapital nedeniyle ve bunun kâr elde etme araçları tamamen para üzerindeki oynamalara dayandığından sistemin insanlığa yarattığı kriz her zamankinden daha korkutucu hale gelmiştir. 20. yüzyılın başında başlayan ve günümüzde tam hakimiyet kuran finans kapitalin bütün ekonomik alanlar üzerindeki egemenliği ya da ekonominin en büyük ve en fazla kâr getiren alanının finans alanı olması, daha doğrusu borsalar olması, buralarda faiz kredi politika yollarıyla kazanç elde etme isteği, bilim ve tekniğin gelişiminin insanlığın hizmetine sokulması yerine, daha kolay para

# Komünar

kazanma yolu olan borsa sistemi ekonominin temeli haline gelmiştir. Borsalar tefeciliğin en yüksek düzeye çıkarılması anlamına geldiği gibi, aslında paranın para kazandırdığı yeni bir ekonomik sistem ortaya çıkmıştır. Buna aslında büyük bir kumar sistemi de denilebilir. İnsanlar üretime katılarak, topluma ihtiyaçlarına göre yatırım yapma değil de, borsada kumar haline gelen şirketlerin hisselerini alıp-satmayla ekonomik faaliyeti yürütmeyi tercih etmektedir. Diğer taraftan da vurguladığımız gibi, gerektiğinde büyük ülkeler, uluslararası şirketler kendi yaşadıkları ekonomik krizleri daha gerçekçi ekonomik planlamalar ve kendi ülkelerinde kuracakları ekonomik dengelerle giderme yerine, bilimsel ekonomik tedbirlerle sorunu azaltma yerine, finans kapitalin; faiz, kredi, borçlanma politikalarıyla yaşanan krizi halkların sırtına yıkma, yoksulların, emekçilerin sırtına yıkma, yani kendi ekonomik krizlerini onları daha fazla sömürerek, daha fazla yoksullaştırarak giderme politikası gütmektedirler. Bunun kadar çirkin, ahlaksız ve insanlık aleyhine olacak başka bir ekonomik sistem düşünülemez.

**Finans kapital insanların  
Sağlığıyla, eğitimiyle, yaşamıyla  
Sosyal-kültürel ihtiyaçlarıyla  
Oynamaktadır  
Kendilerini yaşatmak için  
Başkalarını ölüme sürmekte ya da  
Başkalarının ölümü üzerinden  
Başkalarının kanını emerek  
Kendisini beslemektedir**

Finans kapital insanların sağlığıyla, eğitimiyle, yaşamıyla, sosyal-kültürel ihtiyaçlarıyla oynamaktadır. Kendilerini yaşatmak için başkalarını ölüme sürmekte ya da başkalarının ölümü üzerinden, başkalarının kanını emerek kendisini beslemektedir. Bu durum finans kapitalin ne kadar anti demokratik, ne kadar insanlık dışı, ne kadar ortadan kaldırıl-

ması ve insanlığın çıkarına uygun yeni bir ekonomi-politik yaklaşımın, yeni bir ekonomik sistemin gerekliliğini acil hale getirmiştir.

Dünya genelinde ekonomi bir kriz dalgası yaşamasına rağmen, bunu herhangi bir dünya savaşına yol açması söz konusu olamaz. Mevcut ekonomik sistemin yapılanması buna izin vermez. Günümüzde artık şöyle bir ekonomik ve siyasal dünya yoktur. Herhangi bir devlet ya da tekelin kendi egemenliğinde bulunan bir adacık bulunmamaktadır. Dünyanın herhangi bir parçasında tek bir devlet ya da tekel değil, tüm devletler ve tekeller şu ya da bu düzeyde yerlerini almaktadır. Sadece birisi daha güçlü diğeri daha az güçlü olarak bir piramit biçimde hiyerarşik biçimde yer almaktadırlar. Ama birinin tam hakim olduğu, diğerlerinin bulunmadığı bir ekonomik sistem günümüzde yoktur. Bu açıdan geçmişte 1. ve 2. Dünya Savaşlarında olduğu gibi ortaya çıkan kriz devletlerarası bir savaşa yol açmaz. Çünkü herhangi bir alanda bir tekelin ya da bir devletin hakim olmasıyla atlatılacak bir kriz gerçeği yoktur. Kriz küresel düzeydedir. Bu açıdan yeni bir dünya savaşını ya da büyük çatışmalarla bu krizi atlatma politikaları izlenmesi beklenmemelidir. Tabii ki çeşitli devletlerin ve tekellerin çeşitli yerlerde kendilerini birinci güç haline getirmek için ekonomik ve siyasi mücadele yürüttükleri, hatta bunun zaman zaman yerel çatışmalara dönüştüğünü biliyoruz. Ancak bu yerel çatışmalar kesinlikle dünya çapında bir çatışmaya dönüşmez. Artık bir devletin ya da tekelin dünyanın herhangi bir parçasını tümünden kontrol altına alması, diğer devletlere ya da tekellere kapatması söz konusu olamaz. Ya da ortaya çıkan sorunlar böylelikle ortadan kaldırılamaz. 19. ve 20. yüzyıldaki gibi, belirli alanlarda hakim olmak için ekonomik ve siyasi güç mücadelesi içine girmek kapitalizmin geldiği düzeyin geriye çekilmesi olur. Özcesi, Kapitalizmin geldiği düzey hegamon adacıklara, dünyanın ekonomik ve siyasi olarak kesin sınırlarla bölüşülmesine izin vermemektedir.

Günümüzde söz konusu tekellerin ve kapitalist devletlerin kaderleri birbirlerine bağlı

# Komünar

hale gelmiştir. Tabii ki günümüzde de aralarında çatışma ve sürtüşme sürmektedir. Ekonomik ve siyasi olarak bazen birisi diğerlerinin önüne geçmek için mücadele etmektedir, ama birinin diğerinin önüne geçmesi var olan krizi aşmayı sağlamaz. Bu açıdan günümüzde var olan krizin ortadan kalkması için bir devlet ya da tekelin bir bölgeye hakim olup diğer devlet ya da tekelleri kovması biçiminde değil de, daha çok da krizleri halkların ve emekçilerin üzerine yükleme, böylelikle krizden kurtulma politikası izlenmektedir. Bu açıdan esas olarak da tekeller ve sömürücü devletlerle halklar arasında ya da zengin ülkeler denen sömürücü ülkelerle, fakir ülkeler denen ülkeler arasında bir mücadele gelişmektedir. Bu mücadele de geçmişteki ulusal kurtuluş savaşlarında olduğu gibi, sistemden kopup ayrı devlet kurmak ve yüksek duvarlar örmek için değil, uluslararası tekellerin ve sömürücü kapitalist sistemin siyasal ve ekonomik sistemlerine karşı alternatif siyasal ve ekonomik bir duruşu, hem kendi sistemini kurarak, hem de karşı sistemi reformlara uğratarak yürütme biçiminde sürmektedir. Uluslararası tekellerin daha fazla sömürüsü, daha fazla hakimiyeti yerine; ezilenlerin ve yoksul ülkelerin tekellere karşı mücadele ettiği, ekonomik alanda sadece metropoller ve tekelleri düşünen değil de, ezilenleri ve halkları düşünen bir demokratik ekonomik politika dayatması ve bunun mücadelesini verme biçiminde somutlaşan bir siyasal ve ekonomik mücadele gerçekliği içine girmiş bulunuyoruz.

Uluslararası sermayenin yaşadığı mevcut ağır krize kapitalist devletlerin merkez bankalarının müdahale ettiği görülmektedir. Devletler para-kredi politikaları çerçevesinde ekonomiye müdahale ederek bu krizi kendi ülkeleri açısından ve kapitalist ekonomi açısından daha az zarar vermesini sağlamaya çalışmaktadır. Bu müdahaleler liberal ve neo-liberal politikaların iflası anlamına gelmektedir. Neo-liberal politikalara göre, devlet ekonomik alana müdahale etmemelidir, ekonomiye karışmamalıdır. Ekonomi kendi diyalektiği ve yasaları çerçevesinde dengesini bulur, tezi ileri sürül-

mektedir. Ne var ki bu tezin doğru olmadığı, hatta iflas ettiğini ortaya koyan bir ekonomik kriz ile karşı karşıyayız. Neo-liberalizmin savunuculuğunu yapan devletler şimdiye kadar savundukları liberal ve neo-liberal politikaları bir tarafa bırakarak bu krizi gidermek için ekonomiye müdahale etmektedirler. Kapitalist sistemin daha fazla sömürü, azami kara dayanan sömürü anlayışının geleceği nokta böyleydi. Çünkü sömürücü kapitalist sistemde ve finans kapitali yönlendiren güdülerde kesinlikle insan, toplum, kadın, çocuk yoktur. Tamamen daha fazla kar, daha fazla kar vardır. Burada sistemin aktörleri, zengin olsun da nasıl olursa olsun, azami kar olsun da nasıl olursa olsun, biçiminde bir yaklaşımın sahibidirler. Bunun insanlık açısından felaket getireceği açıktır. Günümüzde görülmüştür ki, her ülkede tabakalar ve toplumsal kesimler arasında gelir dağılımı uçurumu giderek artmaktadır. Zengin ülkelerle fakir ülkeler arasındaki gelir dağılımı uçurumu giderek artmaktadır. Neo-liberal politikalarla bunun durdurulması söz konusu değildir. Bu ekonomik-politik zihniyet toplumu çökerttiğinden, insanı bittirdiğinden sonuçta kapitalist sistemin dayandığı zemini de zayıflatmakta, bunalıma sürüklemektedir. Bu açıdan kapitalist sistem bireyciliği körükleyerek kanserli hücreler biçiminde bünyeyi dağıtarak kendi intiharını yapmaktadır. Kapitalist sistem de insanları, kanser hastalığının bünyeyle birey arasındaki dengeyi bozması gibi toplumları büyük bir sömürü, ekonomik baskı ve sefalet içinde bırakarak kendi dayandığı ekonomik sistemi darbelemektedir. Şu andaki krizin özü budur.

Bu krizde müdahalenin yapılması ulus-devletlerinin ihtiyaç olduğu gibi bir sonuca götürmemelidir. Aksine bugün insanlık ekonominin demokratikleşmesi ve toplumun demokratik örgütlenmesi çerçevesinde demokratik bir ekonomik planlama sistemine ve toplumun ihtiyaçlarına göre kullanım değeri ve paylaşımı esas alan bir ekonomik sisteme ihtiyaç duymaktadır. Devlet ise, baskıcı sömürücü sınıfları esas aldığı anda kapitalist sistemde tekrar devleti güçlendirmek aslında mevcut

# Komünar

krizi yaratanlardan krizi çözmelerini beklemek olur ki, bu doğru değildir. Bu açıdan ekonomiye müdahale ihtiyacının ortaya çıkması, ulus-devlet ihtiyacının ortaya çıkması anlamına gelmemektedir. Böyle bir yorumlama ekonomik krizi doğru anlamamak olur.

Ekonomik krizi yaratan sömürücü kapitalist sistemdir. Devlet ise sömürücü sistemi koruyan bir organizmadır. Dün köleciliğe hizmet ederdi, şimdi kapitalizme hizmet etmektedir. Bugün finans kapital ağırlıklı kapitalist sisteme hizmet etmektedir. Bu açıdan krizden çıkmanın yolu; ulus-devletleri güçlendirmekten, devleti güçlendirmekten değil, kesinlikle toplumların, ülkelerin demokratikleşmesinden geçmektedir. Ne kadar demokratikleşme o kadar ulus-devletin aşılması demektir. Demokratikleşmenin gelişmesiyle devletlerin aşılması birbirine paralel gider. Bu açıdan krizin giderilmesini ulus-devlete sarılarak gider-

## **Siyasal krizden Çıkmanın yolu, siyaseti Demokratikleştirmekse Ekonomik krizden Çıkmanın yolu da ekonomiyi Demokratikleştirmekten geçer**

mek, aslında tersine kürek çekmektir. Aksine devletçi zihniyeti -hangi biçimde olursa olsun- aşmak, demokratik ulus biçiminde demokratik bir organizasyonla ekonomiyi yönlendirmek, ekonomiyi demokratik bir temele oturtmak gerekmektedir. Siyasal krizden çıkmanın yolu, siyaseti demokratikleştirmekse, ekonomik krizden çıkmanın yolu da ekonomiyi demokratikleştirmekten geçer. Yani ekonomik gücün ve karar mekanizmalarının belirli merkezlerin tekelinden çıkarmaktan geçer. Krizden çıkmanın yolu budur. Bu bakımdan uluslararası tekelciliğe ve ulusal alanda tekelciliğe karşı mücadele etmek gerekir. Zaten tekelleri ortaya çıkaran hep devletler olmuştur. Ve onları koruyan da hep devletler olmuştur. Tekeller devletleri ele geçirmişlerdir, devletler te-

kelleri kurmuşlardır. Bunlar karşılıklı olarak birbirini besleyen, kollayan güçlerdir.

Günümüzde devletin bazı fonksiyonlarının ortadan kalkması ve bunların tekellere bırakılması, bu devletçi zihniyetin ve devletin ortadan kalkması anlamına gelmiyor. Aksine devletin kimi fonksiyonlarının ekonomik şirketlere verilmesi anlamına gelmektedir. Bu açıdan kapitalizm devleti ortadan kaldırır, ulus-devleti ortadan kaldırır, diye bir şey yoktur. Aksine dün kapitalist sistem ulus-devleti savunuyordu, bugün ise devletin küçülmesini savunuyor. Yoksa kapitalizm devletçi zihniyeti ortadan kaldırmıyor ya da devleti sınırlarken gücü topluma, demokratik güçlere vermiyor. Devlet bıraktığı alanları topluma devretmiyor, tekellere veriyor, bazı ekonomik güç odaklarına veriyor, bunlar elindeki bazı medya odaklarına veriyor. Bu açıdan biz, sistemin ulus-devletlere ihtiyaç duyduğunu, ulus-devletlerce krizden çıkılacağı tezini tamamen yanlış buluyoruz. Böyle bir tartışma varsa yanlış bir tartışmadır. Aksine ulus-devletleri koruyarak kimse küresel kapitalist sisteme karşı koyamaz. Belki bir süre içine kapanır ama daha sonra küresel kapitalist sistem tarafından çeşitli biçimde entegre edilmeye karşı karşıya gelir. Bu yönüyle sömürücü kapitalist sisteme karşı temel örgütlenme biçiminin; toplumun demokratikleşmesi, ülkelerin demokratikleşmesi, bu temelde uluslararası tekeller karşısında halkın, toplumun demokratik iradesinin ortaya çıkarılması temelinde onların ekonomik alandaki dayatmalarına boyun eğmemektir. Boyun eğmemek de, ulus devletin getirildiği ve toplumun güç kazandığı demokratik iradeyle olur ve ekonominin tabandan başlayarak demokratikleşmesiyle olur. Yani ekonomik planlamadan üretime kadar toplumun demokratik iradesinin karar mekanizmasının devreye girmesi gerekir. Sömürücü, tekelci yönetimlerin kararı, isteği değil de, toplumun ihtiyacı, isteği ekonomik sistemde karar mekanizmalarını yönlendirirse biz mevcut kapitalist sistemin krizinden halkların çıkarına bir ekonomik sistemin kurulma imkanının doğacağına inanıyoruz.



## 2008 1 MAYI'I DEVLETİN KIRMIZI ÇİZGİLERİNE BİR KARŞI KOYUŞTUR

Cemal Şerik



2008'in 1 Mayıs'ına Türkiye'deki sol ve demokratik çevreler farklı bir anlam yüklemeye çalıştılar. Bunun bir sonucu olarak da Türkiye emekçileri için manevi bir anlam ifade eden Taksim'de 1 Mayıs'ı karşılamak istediler. Ne yazık ki Türk Devleti sol ve demokratik çevrelerinin bu istemleri karşısında direnç gösterdi. Kamuoyuna yansıdığı gibi 1 Mayıs günü Taksim Meydanı tam anlamıyla abluka-ya alınarak adeta savaş alanına çevrildi.

Türk oligarşisi neden 1 Mayıs'ın Taksim Meydanı'nda kutlanmasına izin vermedi? Bu sorunun üzerinde mutlaka durulmalı ve cevabı aranmalıdır.

Türkiye'de yanılısamalı bir yaklaşım söz konusudur. Devlet-iktidar çözümülemesi doğru yapılamadığı gibi, sol ve devlet arasındaki ilişki de doğru kurulamamıştır. Devlet geleneksel bir yaklaşımla ele alınmaktadır. "devlet baba" imajı hala yıkılamamıştır. Devlet ile hükümeti arasındaki bağın yeterli kurulamaması ve uygulamaların hükümet icraatı olarak algılanması gibi bir sonuç yaratmaktadır. Bu da solun devrimci bir tutum sergilemede zayıf almasına yol açmaktadır. Oysa durum bundan farklıdır. Demokratik güçlerin 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'na çıkmaları karşısında gösterilen dirençten sadece hükümet değil, devletin

sorumlu olduğunu sol yeterince kavrayamamış, dolayısıyla yeterli bir yaklaşım da gösterememiştir. Devletin kırmızı çizgilerinin bulunduğu bir sır değildir. Onun içindir ki hangi parti hükümet olursa olsun, kendisini devletin kırmızı çizgilerine uydurur. Asıl olarak devletin kendisi emekçilerin Taksim'de 1 Mayıs'ı kutlamasına karşı çıkmıştır. AKP'nin hükümet olarak tavrı da devletinkinden farklı değildir. Çünkü AKP de statükocu bir çizgide devlet partisi olarak hükümete getirilmiştir. 1 Mayıs günü emekçilere yönelik geliştirilen saldırıları sadece AKP'nin değil, devletin politikası olarak görmek doğru bir yaklaşımdır.

Devlet neden böyle bir yaklaşım sergilemiştir? Asıl üzerinde durulması gereken soru budur.

Türk egemen güçleri sol, demokratik çevrelerin kendileri için bir tehlike haline gelmesini istememektedirler. Onlara göre Türk solu 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra bir daha ayağa kalkmamak üzere yatalak hale getirilmiş, reel sosyalizmin çözülmesinden sonra da moral değerlerinden koparılmıştır. Sol ve demokratik çevrelerin yeniden ayağa kalkmasını ve kökleri ile buluşmasını engellemeye çalışmaktadır.

Taksim Meydanı'nın sol ve demokratik güçler tarafından önemi ve anlam bilinmektedir. Türk egemen sınıflarının 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasına karşı çıkmalarının asıl nedeni de budur. Taksim Meydanı sol ve demokratik güçlerin eylemlerine coşku ve güç katmıştır. Sadece bununla da sınırlı kalmamış bir moral değer haline gelmiştir. Türk sol ve demokratik çevreleri en görkemli gösterilerini Taksim'de gerçekleştirmiştir. 1977 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlanmış, bu kutlama devletin saldırısına uğramış, 37 işçi yaşamını yitirmiş, yüzlerce de yaralanmıştır. Taksim Meydanında emekçilerin kanı akmıştır. Bu gerçeklik

# Komünar

nedeniyedir ki emekçiler, Taksim Meydanı'nı 1 Mayıs Meydanı olarak değerlendirmişlerdir. Türk egemen güçlerinin 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasına karşı çıkmalarının asıl nedeni de burada yatmaktadır; sol ve demokratik çevrelerin, emekçilerin kendi kökleriyle buluşmasını engellemektir.

Egemenlerin 1 Mayıs kutlamalarının Taksim Meydanı'nda yapılmasına karşı çıkmalarına ve emekçilerin de tam tersi bir yaklaşımla mutlaka bu alanı kullanmak istemelerine bu çerçevede anlam vermek gerekmektedir. Türkiye'de sol ve demokratik çevreler kendi kökleriyle buluşmak; Türk egemenleri de bunu engellemek istiyorlar. Bu çok açık ve net bir şekilde ortaya çıkmıştır. Eğer sol ve demokratik çevreler 1 Mayıs'ı Taksim'de değil de başka bir meydan da kutlamayı kabul etselerdi, egemenler buna izin verecek, hatta mesajlar gönderecek, belki de katılacaklardı. Bu noktanın önemli bir husus olduğu akıllardan çıkarılmamalıdır. Çünkü 1 Mayıs'ın başka bir meydan da karşılanmasını kabul etmek, devletin icazeti altına girmek ve 1 Mayıs'ı egemenlerin tasarrufuna bırakmak anlamına gelecektir. Dolayısıyla 1 Mayıs'ta Taksim de yaşananları ilkesel bir yaklaşımın sonucu olarak değerlendirmek doğru bir yaklaşım olacaktır.

Bu gerçeklik AKP'nin sınırlarını aşmaktadır. Tabii, AKP'nin buradaki rolü de iyi görülmelidir. Eğer AKP'nin 1 Mayıs günü yaşananlarda rolü doğru görülmezse çok daha ciddi ve tehlikeli bir yaklaşım içerisine girilmesi kaçınılmazdır. AKP devlet partisi olarak 22 Temmuz seçimlerinden birinci parti olarak çıkarılmış ve bir özel savaş gücü olarak örgütlenmiştir. O nedenle de herkesten daha fazla emek karşıtı ve düşmanı olan bir partidir. AKP kendisine verilen görevi yerine getiren bir memur olduğu gerçeğiyle yaklaşmak ve 1 Mayıs günü yaşananlardaki rolünü de buna göre belirlemek doğru bir yaklaşım olacaktır. Nasıl ki polis endisine verilen görev gereği biber gazıyla, coplarla, tazyikli su ve boyalarla saldıracak rolünü oynamışsa, AKP'de aynı şekilde kendisine verilen görevi yerine getirmiştir.

Türkiye önemli diyebileceğimiz bir sürece girmiştir. AKP parti ve iktidar olarak yeterince teşhir olmuştur. 1 Mayıs günü yaşananları bu çerçevede ele almak, anlam vermek gerekmektedir. AKP maskesini indirerek gerçek yüzünü gözler önüne sermiştir. Düne kadar kullandığı sol ve demokratik çevrelerin söylemlerini kullanamaz hale gelmiş ve copu

## **Türkiye'de sol ve demokratik dalganın önü açılmıştır Sahte söylemler kullanarak Sol demokratik partilerin Bıraktığı boşluğu Doldurmaya çalışan güçlerin Dönemi kapanmıştır**

eline almıştır. AKP'nin toplumda yarattığı ve şu an kafalara yerleşen imajı bundan başka değildir. Bu önemlidir. Egemen güçlerin sahte seçeneklerle halkı uyutma olasılığının kalmadığını görmek gerekmektedir. Bu gerektiği gibi değerlendirildiğinde; bir dönemin kapanmak ve yeni bir dönemin açılmak üzere olduğu kendiliğinden anlaşılacaktır.

Türkiye'de sol ve demokratik dalganın önü açılmıştır. Sahte söylemler kullanarak sol demokratik partilerin bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışan güçlerin dönemi kapanmıştır. Halk neyin kendi yararına olduğunu görmeye başlamış, bilinçli bir tercihle geleceğini belirlemek istediğini ortaya koymuştur. Bu tamamen sol ve demokratik bir yaklaşımdır. Türkiye sol ve demokratik çevreleri bu gerçeği görerek ona göre bir yaklaşım ver tutum belirleyebilmelidir. Sol ve demokratik güçlerin bir yaratmaları ve ortak mücadele koşulları oluşmuştur. 1 Mayıs'ta yaşananlar sol ve demokratik güçler arasında sağlanacak olan birliğin ne kadar gerekli ve zorunlu olduğunu da ortaya koymuştur.

***1 Mayıs Günü Yakalanan Ortak Ruh Çatı Partisinin Kurulmasıyla Daha Güçlü Kılınacaktır***

# Komünar

Muhafif sol ve demokratik dalgalanmanın örgütlenmesi halinde, Türkiye'nin hızla demokratikleşmesi önünde hiçbir engel kalmayacaktır. Türk egemen güçleri Kürdistan'da bir batağa saplanmışlardır. Bu bataktan çıkmak için yaptığı her hareket onları daha fazla batağa çekmektedir. Türk egemenlerinin Kürdistan'da yediği her darbe onu daha fazla güçsüzleştirmekte, Türk emekçilerinin demokrasi mücadeleleri önünde engel olmaktan çıkarmaktadır. Kürt özgürlük mücadelesinin yarattığı bu objektif durumu sol ve demokratik çevreler iyi değerlendirebilmelidirler. Ayrıca Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesi Türkiye'de egemen güçlerin gerçek yüzünü de

Sol ve demokratik güçler 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak isterken tarihsel kökleriyle ve moral değerleriyle buluşmak kadar, Kürt emekçileri ve onun öncü gücü olan özgürlük güçleriyle de bir araya gelmek ve ortak mücadeleyi geliştirmek istemiştir. Bunun yaratacağı sonuç açıktır. Türk egemenlerine karşı Türk ve Kürt emekçilerinin bir araya gelmesi, bugüne kadar eksik kalan yönün tamamlanması demektir. Türk oligarşisi de bu gerçeği görmüş ve ona göre bir tutum belirlemiştir. Türk egemenlerini korkutan da bu gerçeklik olmuştur. Bunun için Türk ve Kürt emekçilerinin birlikte Taksim Meydanı'na girmesini engellenmiştir.



gözler önüne sermiştir. Bununla da kalmamış, egemen güçlere hizmet eden partileri, politikaları teşhir etmiş ve neredeyse işlemez kılmıştır. Türkiye sol ve demokratik çevreler için bundan daha elverişli koşulların oluşmasını beklemek, gerçek anlamda bir şey yapmamak anlamına gelecektir.

Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesi fiilen ve objektif zeminde sol ve demokratik çevrelerle ortak noktada buluşmuştur. Önemli olan bu ortaklığı programsal ve ilkesel bir zeminde sürekli ve kalıcı kılmaktır. Bunun da koşulları oluşmuştur. Türk egemenlerini korkutan da esasında bu gerçekliktir. Türk Devleti'nin 1 Mayıs'ın Taksim Meydanı'nda kutlanmasının önüne geçmek istemesinin nedenlerinde biri de bu gerçekliktir.

Kürt emekçileri özgürlük devriminin yaşadığı Newrozlu günlerde Kürdistan'ı boydan boya Özgürleştirmişlerdir. Sömürgeci güçlerin Kürdistan'da ayakları yerden kesilmiş, askeri zorla varlığını sürdürebilir hale geldiği açığa çıkmıştır. Bu ruh ve coşkunun 1 Mayıs'a yansması herkesten daha fazla Türk egemenlerini korkutmuştur. Bu ruh ve coşkunun Türkiye emekçilerine taşırılmasının engellenmesini her şeyin üzerinde görmüşlerdir. Türk egemenleri Kürdistan'ı kaybettiklerini anlamışlardır. Türkiye'de de iktidarlarını kaybetmek istememektedirler.

Tüm engellemelere rağmen Türk ve Kürt emekçilerin ruh ve duygu birliği 1 Mayıs'ta sağlanmaya başlamıştır. 1 Mayıs günü buluşan Türk ve Kürt emekçileri bunu başarmış-

# Komünar

lardır. Önemli olan bunun daha da ilerletilmesi ve güçlü kılınmasıdır. Önder APO bu gerçeğe işaret ederek Türk ve Kürt halklarının ortak örgütlenmesine ve çatı partisi altında bir araya gelmelerine sürekli dikkat çekmektedir. Türk egemenlerinin Türk ve Kürt halkalarının birliği karşısında sergilediği saldırgan tutuma karşı ancak bu şekilde karşılık vermek olanaklı olabilecektir.

Kirli ve haksız savaşlar halkların duygu ve düşüncelerinde bir kirlenme yaratmıştır. Ancak emek, egemenler tarafından yaratılmak istenen bu kirlenmeye karşı gerçek bir panzehir olmuştur. Türk egemenlerinin bilinçlerde yaratmaya çalıştığı zehirlenmeye karşı panzehir; Türkiye'deki sol, demokratik ve emek hareketinden başkası değildir. O nedenle 1 Mayıs'ta Türk ve Kürt emekçileri arasında yakalanan ortak ruh daha güçlü ve kalıcı bir birlikteliğe doğru evirilebilmelidir. Özgürlük ve demokrasi mücadelemiz bu doğrultuda çağrısını yapmış ve somut adımları atmıştır. Önemli olan bunun görülmesi ve tamamlayacak olan adımların atılmasıdır.

## ***Klasik Sol Ve Geriye Çeken Yaklaşımlar Aşılmıştır***

Özgürlük ve demokrasi mücadelemizin çağrı ve attığı somut adımlar karşılığını bulabilmelidir. Ancak bunun önünde engeller de bulunmaktadır. Ancak bu engeller aşılmaz değildir. Bu engellerin aşılmasından başka bir seçenek de bulunmamaktadır. Eğer Türk ve Kürt emekçileri yakalanan bu ruhu ortak hareket etmeye doğru eviremezlerse, tarih karşısında sorumlu duruma düşeceklerdir. Tarihe özgürleşme ve demokratikleşme fırsatını, hataları sonucunda kaybedenler olarak geçeceklerdir. Türk ve Kürt emekçileri elbette buna fırsat vermek tanımayacaklardır.

Bugün birçok çalışma alanında Kürt ve Türk emekçileri bir arada bulunmakta, ortak yaşam koşullarını paylaşmakta, demokratik ve sendikal hareket içerisinde yer almaktadırlar. Bunlar Kürt ve Türk emekçilerine birçok şey kazandırdığı gibi, onları ortak değerler et-

rafında da buluşturmuştur. Bu, Türk ve Kürt emekçileri için mutlaka dayanılması ve geliştirilmesi gereken bir kazanımdır. Elbette bunlar Türk ve Kürt emekçilerinin ortaklaşmasının geliştirilmesi için yeterli değildir. Daha farklı faktörlere ve adımların atılmasına da gerek vardır. Bunlar da mücadele içerisinde birlikte yaratılacak olan kazanımların bir sonucu olacaklardır.

Türk ve Kürt emekçilerinin birliğini ve ortaklaşmasını engellemek için egemen güçler bozguncu, provogatif yaklaşımları da geliştirecektir. Bu oyunlara gelinmemesi, Türk ve Kürt emekçilerinin birlik yönünde atacakları kararlı adımların daha da sıklaşmasını sağlayacaktır. Geçmişte Türk ve Kürt emekçilerini karşı karşıya getirmeye çalışan birçok girişime tanık olunmuştur. Mutlaka bunlardan dersler çıkarılabilmelidir. 1 Mayıs günü yaşananlar, bu konuda zengin bir tecrübeyi ortaya çıkarmıştır.

Türk oligarşisinin Kürt halkının olduğu kadar Türk emekçilerinin de düşmanı olduğu 1 Mayıs'ta bir kez daha gözler önüne serilmiştir. 1 Mayıs sabahı Taksim'de emekçilere saldıran Türk oligarşisi, aynı günün akşamında da Kürtlerin üzerine bombalar yağdırmıştır. Bu gerçeğini kendisi bile, Türk oligarşisinin Türk ve Kürt emekçilerini ortak düşman olarak kabul ettiğini göstermiştir.

Türk ve Kürt emekçilerinin hem pratik hem de düşünsel anlamda birlik ve ortaklaşmasını sağlayacak yeterli olgunluğa sahip olduğunu söylemek mümkündür. Türkiye'de sol ve demokratik güçlerin zengin deneyim içeren bir geçmişi bulunmaktadır. 1970'li yıllar bu konuda bir hayli öğreticidir. Aynı şekilde Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesinin de bir geçmişi ve ortaya çıkardığı değerler vardır. Bunlar Türk ve Kürt emekçileri için sonuçların ve derslerin çıkarıldığı kazanımlarıdır. Ayrıca Türk ve Kürt emekçilerinin paylaştıkları ve sahip oldukları ortak miraslarının bulunduğu gerçeğini de unutmamak gerekir.

İçerisinden geçmekte olduğumuz dönemin özellikleri ve geçmişte yaşananlardan çıkarılan sonuçlar sol ve demokrasi güçlerinin,

# Komünar

emekçilerinin "çocukluk hastalığı" olarak değerlendirilebileceğimiz hatalı yaklaşımlarının yaşanmasına müsaade etmemektedir. Sol, demokratik ve emekçi güçler arasında birliğin sağlanması önüne dikilen engelleri de artık "bir çocukluk hastalığı" olarak değerlendirmek mümkün değildir. Yaşanan tüm bu gelişmelere rağmen eğer sol ve demokratik çevreler, emekçiler bir araya gelmiyorsa, bunun altında bilinçli çarpıtıcı ve hedef saptırıcı bir çabanın olduğunu söylemek doğru bir yaklaşım olacaktır. Bunu başka türlü değerlendirmek mümkün değildir. Böyle algılanmalı ve değerlendirilebilmelidir.

Reber Apo tarafından yapılan ortak çatı partisi çağrısı, sol ve demokratik çevre ve emekçiler için ortaklaşmanın ve birlikte hareket etmenin sağlanması için gerekli olan ortamı yaratacaktır.

***Anti- Tekel, Barış ve Demokrasi Emekçiler Sol Ve Demokratik Güçlerin Birliğinin Sağlanmasında Temel İlkeler Haline Gelmiştir***

Türk ve Kürt emekçileri 1 Mayıs ile yakalanan ortak ruhu koruyabilmeli, bunu güçlü bir birlikteliğe dönüştürebilmelidirler. Çatı partisinin kurulması ve eylemsel alanda sağlanacak olan birliktelikler bu doğrultuda atılan önemli adımlar olacaktır. Bunun koşulları yaratılmıştır. Klasik geriye çeken yaklaşımların aşılması halinde bunun başarılması önünde hiçbir engel kalmayacaktır.

İçerisinde bulunduğumuz koşullar sol, demokratik ve emekçiler arasında sağlanacak olan birliğin ilke ve paylaştıkları sorumlulukları daha geniş bir kapsama kavuşturmuştur. Anti-tekelleşme, barış ve demokrasi ilkeleri de bunlar arasında yerini almaktadırlar. Küresel sermaye her alanda bir tekelleşmeyi dayatmakta ve önünde hiçbir engelin kalmasına müsaade etmemektedir. Siyasetin, ekonominin ve toplumun tek ve dar bir merkezden yönlendirilmesini kendi çıkarlarına görmektedir. Bunun doğa, toplum ve insanlığın bitirilmesi istendiği anlamına geldiği açıktır.

Bu çerçevede doğada ve toplumda sömürüye açılmamış hiçbir alan bırakılmamıştır. Kişinin benliğinden, toplumun var olma biçimine kadar her şey kullanıma açılmaya

**Toplum moral ve manevi değerlerinden arındırılarak, kuru ve ruhsuz bir varlık haline getirilmeye çalışılmaktadır. Öyle ki, insanlar söylendiğinde konuşan, denildiğinde hareket eden, dokunulduğundan tepki gösteren yığınlar haline getirilmek istenmektedir**

çalışılmaktadır. Toplum moral ve manevi değerlerinden arındırılarak, kuru ve ruhsuz bir varlık haline getirilmeye çalışılmaktadır. Öyle ki, insanlar söylendiğinde konuşan, denildiğinde hareket eden, dokunulduğundan tepki gösteren yığınlar haline getirilmek istenmektedir. Kürt ve Türk ve emekçileri de böylesi bir tehlike ile karşı karşıya getirilmiştir. O nedenle de küresel sermayenin hakim kılmaya çalıştığı tekelleşmenin karşısında olmak, emekçilerin aralarında sağlayacağı birliğin temel ilkelerden biri haline gelmiştir. Barış ilkesi de aynı şekilde emekçilerin arasında sağlayacakları birlik için öne çıkan olgulardan biridir.

Barış ilkesi; küresel sermaye karşısında küresel demokrasiyi savunan güçler açısından anlamı daha genişleyerek ele alınmıştır. Barış; sadece toplumsal kesimler ve aralarında çatışan güçler açısından değil, farklı kültürel zenginlikler, halklar ve insanı var eden doğayla uyumlu, birbirini tamamlayan olarak yaşamı kapsayacak şekilde ele alınmaya başlanmıştır. Sorunların ve çelişkilerin çözümüne yaklaşımda buna göre bir değişim göstermiştir. Yunan felsefesinde olduğu gibi çatıştırarak çelişkiyi ele almak yerine, çelişkinin var edici yönü esas alınır hale gelmiştir. Buna göre sorun-

# Komünar

ların çözümünde kendi dinamiklerine dayanma, özgüç ve başkasından bekleme öne çıkmıştır. Burada barış ilkesi çelişkileri, sorunları görmemek ve mücadeleyi reddetmek anlamına gelmemektedir. Aksine, barış ilkesi daha güçlü ve radikal bir mücadeleyi savunmak anlamına gelmektedir. Barışın önünde engel teşkil eden güçler karşısında kararlı bir duruş sahibi olmak da, barış ilkesini savunmak anlamına gelmektedir. Barış ilkesine bağlılık barış için yapılanlarla ölçülmektedir.

Anti-tekel ve Barış ilkesinde buluşmak, bunlar kadar demokrasiyi de savunmak anlamına gelmektedir. Tekelleşme her şeyden ön-

çekleşmesi yönünde atılan sağlam adımların başında gelecektir. Komünal demokrasi ege-menliğe, sömürüye ve baskıya dönüşmeyen, farklılıkların bir arada bulunmasını zenginlik olarak kabul eden ve korunmasının da güven-cesi olarak anti-tekel ve barış ilkesi sol, de-mokratik ve emek güçlerin birlikteliğinin o-luşmasında temel ilkelerden biri olarak rolünü oynayacaktır.

Türk ve Kürt emekçilerinin aralarında sağlayacakları birlik için de anti-tekel, barış ve demokrasi ilkelerine bağlı olmak öne çıkan faktörler arasında yerini almaktadır. Türk ve Kürt emekçileri küresel sermayenin vahşi sö-



ce anti-demokratizm demektir. Her şeyin bir merkezde toparlanması, kendi karşınının ve genel anlamda da dışında olanların varlığına son vermek anlamına gelmektedir. Tekelcilik olarak da adlandırılan kapitalist-emperyalist sistem, insanlığın başına 20. yüzyılda neler getirdiği unutulmamalıdır. Emperyalizm siyasette tekelleşme ile faşizme, ekonomik tekelleşme ile talana ve kültürel tekelleşme ile de asimilasyona neden olmuştur.

Küresel sermayenin insanlığa 20.yy'da yaşatılanlardan daha beterini yaşatacağı açığa çıkmıştır. Bunun karşısında insanlığın önünde tek seçenek kalmaktadır. O da Reber Apo'nun belirttiği gibi; "Küresel sermayeye karşı, küresel demokrasiyi" savunmaktır.

Cumhuriyetin demokratikleştirilmesi ya da devletsiz demokrasinin kurulması yönünde atılacak adımlar, Küresel demokrasiye ulaşmak için atılacak ilk adımlar olacaktır. Komünal demokratik değerler temelinde toplumun kendini örgütlemesi demokrasi ilkesinin ger-

mürüsü altına alınmak istenmektedir. Doğa, toplum ve insanlık küresel sermayenin hizmetine sunularak tüketilmekle karşı karşıya getirilmektedir. Zenginler daha zengin, fakirler daha fakir olmaktadır. Ciddi açlık ve kuraklık sorunu Kürt ve Türk emekçilerinin paylaşacakları ortak sorunlar haline gelmektedir. Tüm bunlara karşı olmak; anti-tekel, barış ve demokrasi ilkesine bağlı olmak anlamına gelecektir.

2008 1 Mayıs'ında Kürt ve Türk emekçileri, sol ve demokratik çevreler yakaladıkları ortak ruh temelinde kendi aralarında birlik ruhunu daha da geliştirme koşullarına kavuşmuştur. Bunlar gerektiği gibi değerlendirildiğinde, 1 Mayıs'ta yakalanan ruhu kalıcılaştırarak ileriye taşımak mümkün olacaktır. Kürt özgürlük ve demokrasi güçleri bu konuda samimiyetini ortaya koymuştur. Sıra bunu daha da güçlü kılmaya ve Reber Apo'nun görev olarak belirlediği adımların atılmasına gelmiştir.

## KÜRTLER ARASI BİR ÇATIŞMA YARATMAK KOLAY DEĞİLDİR

Mustafa KARASU



Kürt özgürlük hareketinin Türk devletinin inkarcı sömürgeci politikalarına ve baskılarına karşı direniş pozisyonunda olması ABD'nin bölge politikaları ve Türkiye'nin içinden geçtiği siyasi durum nedeniyle ABD-Türkiye ve güneyli güçlerin Türkiye ve ABD'yle ilişkileri ile arasında sıkıntılar ortaya çıkarmaktadır.

AKP hükümeti ve AKP hükümetiyle ilişkili güçler bizim mücadelemizin yarattığı siyasi atmosferden zorlanmaktadır. Bilindiği gibi AKP hükümeti Kürt özgürlük hareketinin tek taraflı ateşkes ilan ettiği süreçte hükümet oldu. AKP hükümeti demokratikleşme iddialarıyla toplumsal destek sağladı. Kürt özgürlük hareketi de AKP'nin belirli adımlar atabileceği düşüncesiyle bir süre bekledi. Ancak AKP'nin bırakalım Kürt sorununda açılımlar yapması, aksine başbakanın "düşünmezseniz Kürt yoktur" söyleminde ifadesini bulduğu gibi inkarcı sömürgecilik adına Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme hükümeti haline geldiği anlaşılınca, bu tasfiye konseptine karşı özgürlük hareketinin mücadelesi gelişti.

AKP'nin politikalarına karşı 1 haziran hamlesinin başlatılmasından itibaren hükümet siyasi olarak sürekli zorlanmaktadır. AKP siyasi olarak zorlandıkça Kürt özgürlük hareketine daha fazla saldırarak klasik iktidar güçlerinin icazetiyle iktidarını sürdürmek istemiştir. Ancak son zap operasyonunda olduğu gibi, Kürt özgürlük hareketi karşısında hem siyasi, hem de askeri bastırma çabaları başarısız kalınca iktidarı daha da sallantıya girdi. Kürdistan'daki tabanını kaybetmesi, Kürtler üzerinde siyasi etkisinin kalmaması, ve izlediği diplomasinin de Kürt özgürlük hareketini tasfiye edecek düzeyde sonuç almaması AKP üzerindeki baskıyı arttırdı. Bu açıdan AKP, kendi ömrünü uzatmak için Kürt özgürlük hareketinin pasif konumda kalmasını istiyor. Kürt özgürlük hareketini tasfiye edemiyorsa bile aktif konumdan pasif konuma düşürürse nefes alacağını, bu temelde iktidarını sürdüreceğini hesaplıyor. Eğer nefes alarak iktidarını sürdürür, yerel yönetimlerden de yeniden güçlü biçimde çıkarsa kendi konumunu güçlendireceğini ve bu temelde de üzerindeki baskılara direneceğini hesaplıyor. Bu nedenle AKP hükümeti ABD üzerinden güney Kürdistanlı güçlere baskı yaparak, yine kendisi güneyli güçlerle ilişki kurarak Kürt özgürlük hareketini tek taraflı ateşkesle zorlamak istemektedir. Hükümetin son zamanlarda Irak ve güneyli güçlerle ilişkilerini geliştirmesinin altında bu hedef yatmaktadır.

Eğer Kürt özgürlük hareketini pasif konuma düşüremiyorsa, o zaman güneyli güçleri ABD üzerinden ve kendisi zorlayarak Kürt özgürlük hareketinin üzerine sürmeyi hedefliyor. Bunu başarırsa, birlikte gerillanın üzerine giderek ezmeyi önüne koymuştur. Mevcut bütün siyasi görüşmelerin, çabaların amacı bu olduğu gibi, askeri saldırıların amacında aynıdır.

# Komünar

5 kasım'dan sonra medya savunma alanlarına yönelik hava ve kara saldırıları artmıştır. Güney Kürdistanlı güçlerin hem hava operasyonlarından bilgileri var, hem de kara operasyonlarından bilgileri var. Sadece zamanı ve yeri onlara bildirilmiyor. Çünkü böyle kara hareketi ya da hava saldırısı olduğunda ABD, güneyli güçlerle Türkiye'nin karşı karşıya gelmemesi için uygun biçimde bilgilendirmektedir. Türkiye ile güneyli güçlerin ilişkisini düzeltmek isteyen ABD'nin her iki tarafa çeşitli biçimlerde baskı yaparak, bu ilişkileri zorlayacak ve sürdüştürmeye yol açacak bir durumun ortaya çıkmaması için dikkatli olmalarını istemektedir. Dolayısıyla güneyli güçlerin, bizim kara ya da hava hareketinden haberimiz yok, demeleri anlamsızdır. Zaten zaman zaman bilgimiz var, demeleri bilgi verildiğini göstermektedir.

ABD'nin güneyli güçlerle Türkiye ilişkilerinin düzeltilmesi için çaba harcadığı bilinmektedir. Bu açıdan güney Kürdistanlı güçlerle Türkiye arasında ilişkiler çeşitli yollarla sürmektedir. Ancak Türk devleti ilişkileri alt seviyede tutmaya özen göstermiştir. Daha doğrusu bilinçli olarak alt seviyede tutma çabası içinde olmuştur. Böylelikle hem ABD'den, hem de güneyli güçlerden taviz koparma, onları PKK konusunda kendi çizgisine yakınlaştırmayı hesaplamaktadır. Türkiye'nin birkaç yıldır verdiği mücadelenin esası, güneyli güçleri PKK'nin karşısına çıkarmaktır. ABD'nin doğrudan PKK ile savaşmayacağını, savaşamayacağını bildiğinden, ABD vasıtasıyla güneyli güçler üzerine baskı kurup, bunların PKK konusunda kendisiyle beraber hareket etmesini sağlamaya çalışmıştır. Bu konuda kısmi sonuçlar almıştır. Zaman zaman güneyli güçlerin hem siyasi olarak, hem de farklı bir biçimde Kürt özgürlük hareketine karşı olumsuz tutumları görülmüştür. Ancak bir çatışma ve ya savaş durumuna getirememiştir.

PKK ile çatışması güneyli güçlerin zararına olacağından, baskılara rağmen PKK ile savaşmalarını kolay değildir. Bu nedenle Türkiye güneyli güçlerle ilişki seviyesini yükselterek PKK üzerine sürme çabası içine girmiş-

tir. Son zamanlarda çeşitli görüşmelerin olması, görüşmelerin sıklaşması bununla ilgilidir. Ancak Türk devleti çok kaba bir dayatma yaptığından bundan da çok fazla sonuç alması beklenemez. Türk devleti, ilişki geliştirebilmem için onların PKK'ye karşı tutumunu görmem lazım, diyor. Bu konuda ön koşul sunuyor. Geçmişte belki bu dayatmalar sonuç verebilirdi, ancak Zap direnişi ve newroz'da gerçekleşen özgürlük devrimi sonrası tüm parçalardaki halkımızın PKK'ye sempati ve bağlılığının yükselmesi Türkiye'nin bu güçleri PKK'nin üzerine sürmesini zorlaştırmıştır. Tarihsel bir ihanet damgasını yemeyi göze almadan bu güçlerin PKK üzerine yürütmesi, böyle bir savaş içine girmesi kolay değildir.

Kürdistan halkının bir bütün olarak PKK'ye yaklaşımı bu konuyu zorlaştırdığı gibi, öte yandan güney Kürdistanlı güçler PKK tasfiye edildiği takdirde Türkiye'nin elinin güçlenerek kendilerini zorlayacağını eskiye göre daha iyi fark etmiş durumdadırlar. Güney Kürdistanlı güçler güney Kürdistan halkının, PKK'e karşı yürütülecek bir savaşta kendilerine soğuk yaklaşacağını ve bu işe rıza göstermeyeceğini görmektedirler. Öte yandan KDP ve YNK de eskiye nazara kuzey, doğu, güney batı, Avrupa'daki Kürtleri daha fazla dikkate alır hale gelmişlerdir. Eskiden çok dar bir yaklaşım içindeydiler, ama şimdi bütün parçalardaki halkımızın özlemlerini, duygularını, düşüncelerini, beklentilerini belirli düzeyde dikkate almak durumundalar. Tüm bunlar Kürtler arası bir savaş zorlaştırmaktadır. Nitekim Kürt halk önderi dört duvar arasında İmralı'da bile sınırlı bilgilerle bu sonuca varmıştır. PKK ile bu örgütler karşı karşıya çıkarılamaz, bunu yapmak mümkün değil, diyerek mevcut objektif durumu gördüğünü ortaya koymuştur. Önderliğimizin bu değerlendirmeleri güney Kürdistan halkını etkileyeceği gibi, bu güçlerinde dikkate almasını beraberinde getirecektir.

Güney Kürdistanlı güçler üzerinde ABD'nin, PKK'ye karşı tutum alınması konusundaki baskısı halen devam etmektedir. Sadece Türkiye değil ABD'de bu güçler üzerinde



# Komünar

baskı yapmaktadır. ABD, güneyli güçleri PKK'ye karşı savaştırmamanın zor olduğunu gördüğünden ilk önce PKK'yi aktif konumdan pasif konuma düşürerek Türkiye'yi rahatlatmayı hesaplamaktadır. Nitekim son zamanlarda güneyli güçlerin PKK'ye ateşkes çağrıları artmıştır. Artık silahlı mücadele dönemi geçmiştir, sorunları demokratik yoldan çözmek gerekir, söylemlerini sıklaştırmaları bu nedenledir. DTP heyeti gittiğinde belli şeyler söylemeleri de aslında Kürt özgürlük hareketini bir ateşkes zorlayarak ABD'nin ve özellikle de Türk hükümetinin isteğini yerine getirme çabası olarak görülmelidir. Bu tür yaklaşımlar kesinlikle kendi düşünceleri değildir. Bu onlar için bir gaflet durumunu ifade etmektedir. Tabii ki Kürt özgürlük hareketi de sorunların savaşla, şiddetle çözülmesini istemiyor. Sorunun demokratik siyasi yollardan çözülmesini istiyor. Ancak Türk devletinin buna yanaşmadığını tüm dünya bilmektedir. Çünkü Türkiye demagojik söylem ve oyalama anlayışı dışında Kürtlerin varlığını kabul eden demokratik bir ülke değildir. Bu nedenle de Kürtlere demokratik yollardan haklarını elde etme imkanı vermemektedir. Sınırlı bazı mücadele imkanı olsa da , buna da dünyadaki koşullar gereği bir özel savaş biçimi olarak göz yummaktadır. Yoksa mevcut politikası hala inkarcıdır.

PKK ve gerilla tasfiye edildiğinde Türk devleti kesinlikle kuzey Kürdistan'da Kürt halkının özgürlük özlemlerini tümüyle ortadan kaldırmak için eski inkarcı politikayı devam ettirme uygulamalarını hızlandıracaktır. Yalnız kuzey Kürdistan'da değil, tüm parçalarda Kürt özgürlük mücadelesinin sınırlandırılması, etkisizleştirilmesi için elinden gelen çabayı gösterecektir. Bırakalım tasfiye etmeyi, Kürt özgürlük hareketini daralttığı zaman bile pozisyonunu güçlendirdikten sonra güney Kürdistan'daki oluşumu sınırlayıp siyasi etkisi olmayan bir güç haline getirme mücadelesi içinde olacaktır. Pozisyonunu güçlendirdikten sonra bu yaklaşımını ABD'ye de kabul ettirmeye çalışacaktır. Zaten İran, Suriye ile anlaşmıştır. Arap ülkelerinin de güney Kürdistan'

daki federe hükümetin konumunu sınırlandırmaya destek vereceği açıktır. ABD ve Avrupa siyasal çıkar peşinde koştuğu için böyle bir konumu kabul edecektir. Tümünden ortadan kaldırılmamış olsa bile , çok sınırlanmış, hatta Katar'dan, Kuveyt'ten daha geri bir oluşum haline getirilecektir. Böyle bir oluşumun varlığı da aslında İran, Suriye ve Türkiye'deki Kürtlerin inkarı ve ya buradaki Kürtlerin mücadelesinin bastırılması, onların feda edilmesi, onların gözden uzak tutulması temelinde gerçekleşecektir. Türkiye ve bölge sömürgeci güçleri fırsatını bulduklarında, bu daraltılmış oluşumun da icabına bakmaya çalışacaklardır.

Bu yazıyı yazdığımız sırada DTP'liler görüşmelerini tam bitirmemişlerdi. Ancak görüşmenin esasının KDP ve YNK'nin DTP'ye, gerillanın silah bırakması, telkini etrafında geliştiğini söyleyebiliriz. Sorunlar demokratik yollardan çözülmeli, bu konuda sizin gibi çaba gösterecek partileri destekleriz, demişlerdir. Bunun AKP'yi kurtarma planının bir parçası olarak da görmek gerekir. Halkımız, ABD ve Türkiye etkisiyle bu güçlerin böyle bir yaklaşım içine girdiklerini bilmelidir.

Sorunların şiddetle çözülmeyeceğini PKK'den, Kürt özgürlük hareketinden daha fazla söyleyen, buna ideolojik olarak da inanan başka bir güçte yoktur. Bu tür söylemleri dillendiren milliyetçi liberal bazı çevreler ve Güneyli güçler devletçi -iktidarcı zihniyette olmasına rağmen, Kürt özgürlük hareketinin böyle bir yaklaşımı yoktur. İktidarcı ve devletçi olanlar Kürt sorununun makul bir çözümünü kabul etmediklerinden, iktidar ve devlete ulaşmak için savaşırlar. Kürt halkının temel haklarının kabul edildiği ve meşru savunma ihtiyacının gerekli olmadığı durumda bile amaçlarına ulaşmak için silahı mubah görürler. Kürt özgürlük hareketinin böyle bir yaklaşımı olmamasına rağmen bu çevrelerin, silahlı mücadelenin zamanı geçmiş, sorunlar demokratik yoldan çözülmeli, demelerini bir anlamı yoktur. Onlarda biliyorlar ki, Kürt özgürlük hareketi meşru savunma içinde olmasa, daha açıkçası gerillası dağıtılsa Türk devleti demokratik yoldan sorunu çözme gibi bir yak-

# Komünar

laşım içine girmeyecek, aksine dünden daha fazla inkarcı ve gerici biçimde inkarcı-sömürgeci sistemi restore etmeye çalışacaktır. Klasik inkar ve imhacı güçler er "80-90 yılda bir ulus yarattık, bundan vazgeçemeyiz" diyorlar. Bunun için Kürt halkının makul ve en temel demokratik haklarını reddetmektedirler.

Bu kadar gerici direnişin nedeni, Kürtleri üzerinde uygulanan Türkleştirme politikasıdır. Eğer Kürtlerin en temel haklarını; dil, kültür, kimlik haklarını kabul ederlerse bu politikalarının boşa çıkacağını düşünmektedirler. Bu politikadan dönmeyi neredeyse ihanet olarak görmektedirler. Bunun için de çok mütevazı haklar konusunda bile adım atma yerine, klasik inkar ve imhacı siyasette direnmektedirler. Bu güçlerin Kürt özgürlük hareketi tasfiye edildiğinde, zayıflatıldığında, ortada gerilla kalmadı, silahlı mücadele yok diye sorunu demokratik temelde çözeceklerini sanmak safdillik olur, kendini kandırmak olur. Hiçbir dış gücün verdiği güvence de bu gerçeği değiştirmez. Dolayısıyla güneyli güçlerin telkinlerini dikkate almak gaflet, hatta Kürt gerçekliği dikkate alındığında ihanet olur. Kürt öz-

**Türk devleti  
Kürt sorununun çözümü için  
Bırakalım adım atmayı  
Bastırma politikasını en yoğun  
Ve en şiddetli bir biçimde  
Sürdürdüğü bir dönemde  
"Tek taraflı ateşkes yapın  
Silahları bırakın  
Bu iş artık silahla olmaz"  
Demek gaflettir  
Hatta sonuçları itibariyle  
İhanet konumunda  
Bir yaklaşım ve dayatmadır**

gürlük hareketi zayıfladığı takdirde inkarcı sömürgeci sistem şöyle düşünecektir "öyle ekonomik, sosyal tedbirler alalım ki, kültürel, siyasal tedbirler alalım ki, bir daha PKK gibi

bir hareket çıkmasın, bir daha Kürtlük adına, Kürtler adına her hangi bir siyasal güç ortaya çıkmasın" diyeceklerdir. Bunun için de asimilasyona çok boyutlu yüklenecekler ve kendilerine kolaylık sağlayacak işbirlikçi, hain kürdü ortaya çıkarmaya bütün imkanlarını seferber edeceklerdir. Hiç kimsenin bundan kuşku su olmamalıdır. Bu nedenle Kürt özgürlük hareketine, Türk devleti hiçbir adım atmadığı halde- Kürt sorununun çözümü için bırakalım adım atmayı, bastırma politikasını en yoğun ve en şiddetli bir biçimde sürdürdüğü bir dönemde- " tek taraflı ateşkes yapın, silahları bırakın, bu iş artık silahla olmaz" demek gaflettir. Hatta sonuçları itibariyle ihanet konumunda bir yaklaşım ve dayatmadır. Bu açıdan güneyli siyasal güçlerin ABD ve Türkiye'nin bu dayatmalarına boyun eğmemeleri gerekir. ABD'ye ve Türkiye'ye; biz PKK ile karşı karşıya gelemez, dayandığımız Kürt toplumu buna izin vermez, demelidirler. Hatta, bu sorunu çözmek için adımlar atın, Kürt sorununun demokratik çözümü konusunda ortaya bir niyet çıksın, diyalog başlasın, bir gelişme yaşansın, eğer buna rağmen Türkiye'ye karşı bir direniş olursa, bir karşı koyuş olursa biz o zaman tavrımızı alırız, diyebilmelidirler. Bunun dışında ki dayatmalar tamamen Kürt halkının çıkarına, Kürdistan halkının çıkarına olmayan, dış güçlerin dayatmaları karşısında söylenen sözler olur ki, hiçbir Kürt siyasal gücünün bunu yapmaması, böyle bir duruma düşmemesi gerekir. Çünkü Kürt sorunu çözülmediği takdirde Kürt özgürlük hareketi bir teslimiyet anlamına gelecek hiçbir dayatmayı, hiçbir adımı kabul etmeyecektir. Sonuçta da kendileri daha zor duruma düşeceklerdir. Kendileri zor duruma düşmeden, PKK ile bir çatışma ortamına sürüklenmeden daha dikkatli, doğru politik bir yaklaşımla sorunun çözümü konusunda yardımcı olmaları en doğru olanıdır.

Türkiye kendi sınırları içinde Kürt sorununu çözmeden, demokratik adım atmadan güney Kürdistan'la sağlıklı bir ilişkinin geliştirilmeyeceği açıktır. Kendi sorununu çözmeden güney Kürdistan'la kuracağı her ilişki tak-

# Komünar

tik olmaktan öteye gitmeyecektir. Bu taktik ilişkinin bir yönü kuzey Kürdistan özgürlük mücadelesini boğmak olurken, diğer yönü kuzey Kürdistan'daki özgürlük mücadelesini boğduktan sonra kendilerine yönelme biçiminde somutlaşacaktır. Bu bakımdan daha sonra kendilerine yönelecek, kendilerini zor duruma düşürecek bir ilişki kurmak, yada ilişkinin niteliğini bu biçimde ele almak yerine, Türkiye'yi kendi sınırları içinde bir çözüme zorlamak en doğru politika olacaktır. Kuzey Kürdistan'da bir oyalamayı değil, bir çözümü geliştirmeyi sağlayacak yaklaşımı benimsemeleri, politikalarının esasını Türkiye'nin kendi sınırları içinde Kürt sorununu çözmesini koymaları güneyliler açısından stratejik bir yaklaşım olmalıdır. Çünkü Türkiye kendi sorununu çözmeden her zaman güneyliler için de, bütün parçalar için de büyük bir tehlike olarak kalacaktır. Bu tehlikeyi ortadan kaldırmak; ABD'nin ve Türkiye'nin isteği doğrultusunda Kürt özgürlük hareketine şunu yapın, bunu yapın demekten değil, aksine Kürt özgürlük hareketini zayıflatmayan, onunla karşı karşıya gelmeyen ve Kürt sorununun Türkiye sınırları içinde sorun çözülmesini isteyen bir yaklaşımdan geçer. Böyle bir çözüm dayatacak olan da , zayıflatılmış bir Kürt özgürlük hareketi değil, güçlenmiş ve mücadelesini sürdüren bir özgürlük hareketi olacaktır. Güçlü olmayan, zayıf kalan ve mücadele yürütemeyen bir özgürlük hareketi Türkiye'de Kürt sorununu çözüme kavuşturamaz, Kürt sorununun çözümünde etkili bir siyasi güç olamaz. Bu temelde de Kürt sorununun çözümünü sağlatarak Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde güney Kürdistan'ın güvenliğini sağlayacak bir aktör rolünü oynayamaz.

DTP ile güneyli güçlerin görüşmelerinin hangi çerçevede gelişeceğini önceden tahmin ediyorduk. DTP de güney Kürdistanlı siyasi güçlerin neden böyle değerlendirmeler yaptığını bilmeleri gerekiyor. Bunu bilmeleri için Ortadoğu'daki siyasi fotoğrafın tümüne bakmaları yeterlidir. ABD kendi politikası açısından Kürt özgürlük hareketinin pasif konuma düşürülmesini istiyor. Bu isteğinin bir nedeni

de AKP'yi rahatlatmak içindir. Dolayısıyla ateşkes istemleri devletin ya da AKP hükümetinin Kürt sorununu çözüp çözmemesiyle alakalı olan bir durum değildir. Devlet ya da AKP Kürt sorunun çözümünde adım atma eğiliminde olsa zaten Kürt özgürlük hareketi böyle bir eğilim gördüğünde ateşkes de hazırdır. Her zaman bu konuda makul çözüm önerilerini de iletmiştir. Defalarca da ateşkes yapmıştır. Bu açıdan Kürt özgürlük hareketi için ateşkesin yapılıp yapılmaması bir sorun değildir. Ancak hiçbir sonuç getirmeyecek koşulda bir ateşkes yapmanın anlamı yoktur. Türk devletinin inkarcı-sömürgeci güçlerin imhada karar kıldığı ve imha saldırılarını arttırdığı bir dönemde yapılacak bir ateşkes sadece inkarcı-sömürgeci güçlerin Kürt özgürlük hareketini bastırmasına hizmet eder. DTP esas olarak da Türkiye'deki siyasete bakarak, siyasi güçlerin tutumuna bakarak tutumunu belirlemelidir. Türkiye siyasetinde Kürt sorununun çözümü konusunda gerçekten bir adım var mı, yok mu? Adım atma eğilimi varsa tabii ki bunu kolaylaştırıcı yaklaşımlar olur, ama yoksa ne DTP'nin, ne de başka bir gücün kendisini aldatmaması gerekir.

DTP'nin mevcut durumda esas yapması gereken iş Kürt sorununun demokratik çözümü için mücadele etmektir. Bu konuda örgütlenmesini ve mücadelesini geliştirmektir. Bu konudaki politikasını maddi bir güce dönüştürmektir. Kendilerinin sık sık dediği gibi, esas olarak da iç dinamiklere dayanarak Kürt sorununun çözümünü esas almaları, dışarıdan kimlerin ne söylediklerinden çok, iç dinamiklerde hangi gelişmelerin var olup olmadığına bakmalıdırlar. Tabii ki dış dinamiklerde dikkate alınmalıdır. Günümüzde dış dinamikleri dikkate almamak doğru olmaz, ama hala Türkiye'de inkarcı- sömürgeciliğin bu kadar köklü olduğu bir dönemde esas olarak da Türkiye'nin iç dinamiklerinin nasıl olduğuna bakmak, bu temelde politik tutumları, yaklaşımları, söylemleri geliştirmek gerekmektedir. Bu açıdan DTP esas olarak da içerideki demokrasi güçleriyle sorunu çözme politikası izlemelidir. Özellikle son dönemlerde Kürt demokra-

# Komünar

tik güçleri ile Türkiyeli demokratik güçler arasında ittifak geliştirme, demokrasi mücadelesini ortaklaştırma eskisine göre artmıştır. Sol demokrat siyasi partileri, aydın ve yazarları, sivil toplum örgütlerini, emekçi örgütlerini, gençlik ve kadın örgütlerini kapsayan bir çatı partisiyle siyasete müdahale etme imkanları doğmuştur. Kürt sorununun çözümünde esas olarak da bu dinamiği esas almak önemlidir. Tabii ki sadece belirli siyasi partileri değil de, geniş toplumsal kesimleri esas almak gerekiyor. Aydınları, yazarları, sivil toplum örgütlerini ve meslek kuruluşlarını mutlaka bu işin içine sokmak gerekiyor. Böyle geniş yelpazeye seslenecek bir çatı partisi ortaya çıkarsa, gerçektende Türkiye'de Kürt sorununun demokratik çözümü konusunda çok önemli bir siyasal güç haline gelebilir. Şu, bu dış gücün söyleminden kat kat daha fazla Kürt sorununun demokratik siyasal çözümü konusunda rol oynayabilir.

AKP iktidarının demokrasiyi de, Kürt sorununun demokratik çözümü de getirmeyeceğinin anlaşıldığı bir süreçte demokrasi güçlerinin, emek güçlerinin canlanması ve harekete geçmesi tarihsel bir fırsat olarak değerlendirilmelidir. Bu süreç ve demokratik sol güçlerin canlanması kesinlikle ciddiye alınmalıdır. Mevcut durumda ortaya çıkan demokrasi özelemlerinin, demokrasi istemlerinin, açılımlarının sol demokratik bir ittifak tarafından karşılanabileceğini söyleyebiliriz. Kitleler giderek daha fazla da bu yöne doğru bir eğilim gösterebilir. Liberal kesimler de böyle bir demokrasi hareketine güç ve destek verirler. AKP örneğinde olduğu gibi İslami kesimlere güç verenler içinde yer almasalar da sol demokrat bir harekete sıcak bakarlar. Nitekim AKP içinde yer almadılar, ama AKP hükümetinin programını, söylemlerini kendi açılarından uygun bulunca destek vermeleri gelişti. Bu açıdan Türkiye'yi demokratikleşme iddiasında olacak ve Kürt sorununu demokratik çözüme kavuşturma kararlılığında olacak bir harekete çok geniş çevreler destek verir. Böyle bir iklimin ve ivmenin ortaya çıktığı bir dönemde, böyle bir rüzgarın estiği dönemde sol

demokratların toplumu etkileme düzeyi mevcut örgütlenme düzeyinden daha fazla olur. Çünkü demokrasi ve özgürlük mücadelesi bir yönüyle de topluma güven verme ve doğru mesajlar iletmeye arkasına bir rüzgar alır. Yeter ki toplumda demokratikleşme ve özgürlük konusunda bir şeyler yapılacağı inancı doğsun. Bu hava yaratıldıktan sonra halkın sol demokratik bir ittifaka, bir programa, temel demokratikleşme sorunlarını çözecek bir harekete destek verir. Bunu kesinlikle böyle değerlendirmek gerekir. Bazı çevrelerin; şunların gücü nedir, bunlar bir ittifak olsa ne olur, ya da geçmişte şu türlü hastalıkları vardı, biçimindeki propagandalardan etkilenmemek gerekir. Tabii ki belirli sıkıntılar, sorunlar vardır, ama bir rüzgar estirilirse toplumsal kesimler bu hareket etrafında toplanır. Ecevit bile yoğun baskı ortamından çıkıldığı ve demokrasi özelemlerinin arttığı 1970'li yıllarda sosyalist, sosyal demokrat, liberal herkesin desteğini aldı. Toplumun demokratikleşme ve gelir dağılımı konusunda bir nefes almak istediği bir dönemde, yalnız ezilenler ve emekçiler değil, çeşitli siyasal görüşler ortak bir noktada birleşme yaklaşımı içinde olurlar.

Türkiyeli ve Kürdistanlı sol demokrat güçlerin ve demokratikleşme isteyen tüm kesimlerin ortak bir hareket geliştirmesi ve bir çatı partisi etrafında toplanmasına olumsuz ve karamsar bakanlara; böyle bakmanın doğru olmadığını, yetersizlikleri, zaafı görmek bunlar konusunda çözümler üretmek, ama iyimser ve pozitif bakmanın bu dönemin yaklaşımı olduğunu kavratmak gerekir. Öte yandan özgürlük ve demokrasi mücadelesinde her zaman pozitif bakış olduğunda gelişme yaratılır. Negatif söylem, negatif bakış olumlu gelişmeleri bile geriye çeker. Negatif söylem, negatif yaklaşım önemli gelişmeler için bile çürütebilir, tüketebilir. Tarihte ne zaman bir negatif üslup ortaya çıkmışsa o hareketin ivmesi geriye düşmüştür ve etkisizleşme sürecine girmiştir. O açıdan demokrasi özeleminde olan toplumsal kesimlerin, emekçi hareketinin, çeşitli çevrelerin mevcut hükümet ve devlet yönetiminden rahatsız olduğu bir

dönemde umutlanmamak, hala negatif söylemlere saplanarak büyüme iddiasında, güçlü bir hareket geliştirme iddiasında olmamak, belirli söylemlere takılmak, geçmişteki belirli eksikliklere takılmak doğru bir yaklaşım değildir. Özellikle bazı dar milliyetçi çevreler bu Türkiye ve Kürt çevrelerinde de vardır böyle birleşmeyi geriye çekmeye çalışmaktadırlar. Türkiye'deki milliyetçi sol denen çevreler özellikle "bu Kürtlerle ilişkilendirsek, birleşirsek demokrasi hareketi gelişmez, büyümeyiz, eğer AKP'ye alternatif olacaksa CHP ve başka çevrelerle ilişkilenecek daha doğrudur, biçiminde yanlış eğilim içine girerek aslında yükselen ve bir umut haline gelen, Türkiye sorunlarını çözecek bir potansiyel taşı-

**AKP hükümetinin  
Zayıflamasından  
Ortaya çıkan boşluğun  
Ve demokrasi özelemlerinin  
CHP gibi, Deniz Baykal gibi  
Demagoglara kaptırılmaması  
Bu konuda  
Hem Kürt demokratik  
Güçlerin, hemde Türkiyeli  
Demokrasi güçlerinin  
Çok dikkatli olması  
Gerekmektedir**

yan bu kıpırdanmayı, demokrasi güçlerinin arayışlarını saptırmaya, tekrardan sol milliyetçi eğilime doğru yönlendirmeye çalışmaktadırlar. Bu dalgayı, bu akımı tekrardan CHP içinde ve benzer güçler içinde eritme çabası içindeler. Bunu devletin derinliklerinde yapanlar vardır, CHP içinde yapanlar vardır. Yine işçi hareketinde, sol hareketinde Kürt sorununa olumsuz yaklaşan çevreler içinde de vardır. Bu tuzağa düşülmemesi gerekir. Özellikle de tutarlı Türkiyeli demokrasi güçlerinin bu eğilimde olanlara karşı mücadele vermeleri gerekir. Kürt sorununun doğru çözümüne yaklaşmayan hiçbir hareketin Türkiye'de demok-

rasi geliştirmeyeceğini, demokratik gelişmenin ancak Kürt sorununa tutarlı çözüm olan yaklaşımlardan geçeceğini görerek bu tür oyunlara, tuzaklara, bu tür parçalama çabalarına karşı koymalıdır. Kürt özgürlük hareketine karşı savaş yürüten güç odaklarından beslenen yada etkilenen bazı çevreler birçok yoldan Türkiye'deki demokrasi güçleriyle Kürt demokratik güçlerinin birleşme eğilimini sabote etmeye, bunu bozmaya, bunun gelişmesini engellemeye çaba göstermektedirler. Bunun görülmesi gerekiyor. Öte yandan tabii ki AKP hükümetinin zayıflamasından ortaya çıkan boşluğun ve demokrasi özelemlerinin CHP gibi, Deniz Baykal gibi demagoglara kaptırılmaması, bu konuda hem Kürt demokratik güçlerin, hemde Türkiyeli demokrasi güçlerinin çok dikkatli olması gerekmektedir.

Çeşitli Kürt kesimleri de Türkiye'deki demokrasi güçlerine soğuk yaklaşmaktadırlar. Özellikle sol demokratik güçlere karşı soğuk bir duruş vardır. Bunlar bir yönüyle milliyetçi bir kesim olduğu gibi, diğer yönüyle de; Kürt sorununun çözümünü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini dış güçlere bağlayan bir anlayışa sahip olanlardır. Bunun doğru olmadığı açıktır. Dış güçler ekonomik ve siyasi çıkarları gereği Kürt sorununun çözümünde tutarlı politika izlemek yerine, kendi ekonomik ve politik çıkarları için kullandıkları bir enstrüman olarak görmektedirler. geline aşamada Kürt sorununun çözümünün artık dış güçlerin, dış dinamiklerin etkisiyle değil de, iç dinamiklerle çözülme imkanları artmıştır. Dış dinamikleri değerlendirmek, dışarıdan Türkiye'nin liberalleşmesini isteyen, belirli demokratik açılımları yapmasını destekleyen kesimlerin katkısını almak veya onları reddetmek gerekir. Ancak şunu bilmek gerekir ki, Türkiye Kürt sorununu bastırmada esas olarak da dış güçlere dayanmaya çalışıyor. Devlet imkanını kullanarak ABD'yi de, Avrupa birliğini de arkasına alarak Kürt özgürlük hareketini bastırmaya çalışıyor. İsrail ile ilişkisini bu çerçevede kullanıyor. İran ve Suriye ile ilişkisini bu ekseninde yürütüyor. Dünyanın hiçbir bölgesinde olmadığı kadar ilişkiler çıkar üze-

# Komünar

rine kuruluyor. Bu nedenle dış güçler devletleri ve bölgede eskiden beri örgütlenmiş toplulukları esas alıyor. Politikanın bu karakterinde en fazla Kürtlerin zarar gördüğü tartışmasızdır. ABD ve Avrupa başta olmak üzere bölgeyle ilgilenen ülkelerin diplomaside ve bunun bölgemize uygulanmasında bu zihniyeti terk etmedikleri açıktır. Ortadoğu dengeleri söz konusu olduğunda dış güçler ekonomik ve siyasi çıkarları gereği Türk devletinin dikkate alan, onunla karşı karşıya gelmeyen bir yaklaşım içindedirler. Dolayısıyla Türkiye'nin inkarıcı ve imhacı politikasını boşa çıkarmak esas olarak iç dinamikleri harekete geçirmekle mümkündür. Irak'taki durumda dış dinamiklerle Saddam liderliğindeki devlet karşı karşıya gelmişken, Türkiye'yi kendi politikaları doğrultusunda kullanmayı düşünmektedirler. Bu açıdan milliyetçi Kürt çevrelerin Kürt sorununun çözümünü dış dinamiklere bağlama yaklaşımları kesinlikle büyük bir yanılgıdır. Tabii ki dış güçleri değerlendirmek gerekir, ama bunun bile Türkiye'de demokrasi güçleri ağırlığını koyduğu zaman etkili olacağını unutmamak gerekir. Nitekim AB, Türkiye'de de-



mokrasi hareketi etkili olmadığı için çok doğal ve ileri olmayan açılımları bile Türkiye'ye yaptırılmamaktadır. Demek ki, dış güçlerin, dış dünyadan dillendirilen belirli liberal ve ya demokratikleşme açılımlarının yaşam bulması için bile Türkiye'de bir iç dinamik gerekmektedir.

Bu gün Türkiye içindeki demokratik güçleri etkili olma koşulları eskiye nazaran çok artmıştır. Bu açıdan Kürt milliyetçi çevrelerin yaklaşımını fazla dikkate almamak gerekiyor. Yukarıda da belirttiğimiz gibi demokrasi güçleri ya da toplumdaki demokratik eğilim eğer bir iyi programla toplumun karşısına çıkarsa Türkiye'de güçlenme şansı doğmuştur. Bunun örnekleri çoğalmaktadır. Latin Amerika ve birçok ülkede bunu görmek mümkündür. Sol demokratlar; Gökkuşuğu hareketi, zeytin dalı hareketi ya da çeşitli çatı partileriyle amaca ulaşmışlardır. AKP bile bir nevi bu örneklerde görüldüğü gibi Türkiye'deki demokrasi güçlerine seslenerek kazanmıştır. Özal bile bu yönlü eğilimlere seslenerek hükümet olmuştur. Bu açıdan önemli olan, toplumda demokrasi ihtiyacı var mı, demokrasi özlemi var mı, toplumda böyle bir rüzgar esiyor mu? Eğer bu varsa o zaman dar yaklaşım içinde olmayan, çok geniş kesimleri kapsayan çatı partisinin sonuç alacağına inanmak lazım. Bugün gerçekte böyle bir yaklaşım ortaya konulursa sonuç alınır.

Böyle bir çatı partisinin kurulmasında çeşitli sıkıntılar ortaya çıkabilir. Bazı sol demokratik güçler çok dar yaklaşımlarıyla, kendi programlarında ısrar ederek, bu konuda yeterli esnekliği göstermeyerek böyle bir oluşuma yanaşmayabilirler. Çünkü böyle bir oluşum için sadece bir kaçının katılması yetmez. Özellikle belirli bir etkisi olan güçlerin katılması şarttır. Bir kısmının girmesi sağlanmazsa o zaman yine istenen hava ve etki yaratılamaz. Burada sorun sol demokratik ittifakın sonuç alıp almayacağı değil, başarılıp başarılmayacağıdır. Başarıldığı takdirde kesinlikle sonuç alınacaktır.

Şu anda Türkiye'de sol ve demokratik güçlerinin, emekçilerin hareketlenmesini gören CHP, bu hareketliliği kendisine çekmeye çalışacaktır. Bu konuda dikkatli olmak gerekir. CHP Kongresinde yine Deniz Baykal seçildi. Deniz Baykal tamamen derin devletin emrindedir. Kürt özgürlük hareketini bastırma politikasının bir figürüdür. Bu rolü oynamaktan zerre kadar vazgeçmiş değildir. Kongrede

# Komünar

Kürtçe bir iki şarkı çalması onların Kürt sorunu konusunda, demokratikleşme konusunda bir politika değiştirdiğinin işareti olarak görülemez. Konuşmasında da çok ciddi şeyler söylemedi. Her kes dilini konuşabilir, öğrenebilir, türküsünü dinleyebilir, dedi. Son yıllarda bunu generallerde söylüyor. Şimdiki inkarcı-sömürgeci zihniyetin söylemi budur. Artık eskisi gibi, Newroz yoktur, Kürt yoktur, demiyorlar. Ama tek dil, tek millet, tek kültür, tek vatan, söyleminden vazgeçmiş değiller. Bu nedenle Deniz Baykal'ın kongresi Kürt sorunu konusunda her hangi bir açılım yapmamıştır. Her hangi bir açılım yapmıştır gibi değerlendirmek çok yanlıştır. Kaldı ki konuşmasında böyle bir açılım yapıldığına dair her hangi bir değerlendirme yoktu. İnkarcı-sömürgeciliğin ya da asimilasyonculuğun yeni söylemini dilendirmiştir. Herkes anadilini öğrenebilir, türküsünü söyleyebilir, derken bile asimilasyon politikasının devam etmesini Türkiye'nin temel politikası olarak ortaya koymuştur. Bu açıdan Kürt halkı ve emekçiler CHP'nin, bu yeni ortaya çıkan özgürlük ve demokrasi özlemini, demokrasi güçlerinin canlanmasını kendilerine kanalize etmesinin önüne geçmelidir. Doğru demokrasi hareketinin ortaya çıkması için de bu gerekiyor. Kürt'üyle, Türk'üyle demokrasi güçler bir araya gelmezse ortaya çıkan durumu CHP değerlendirir ve bu daha tehlikeli bir sonuç ortaya çıkarabilir. Bu açıdan DTP'nin ve demokrasi güçlerinin böyle bir ittifakı gerçekleştirilmesini ve bunun pratikleştirmesini bu nedenle de çok önemli görüyoruz.

Bu yılın 1 Mayıs'ı her zamankinden farklı geçti. Çünkü Newroz'da Kürt halkının özgürlük iradesi ortaya çıkmıştı. Kürt halkı büyük bir ayağa kalkışı gerçekleştirmişti. Bu büyük bir demokrasi gücü anlamına geliyordu. Bu güç Türkiye'deki demokrasi ve özgürlük güçlerine de büyük bir cesaret vermişti. Öte yandan AKP hükümetinin Newroz'da kendisini ayakta tutmak için Kürt özgürlük hareketine saldırıp, vatanın milletin birliğini koruyan bir hükümet olduğunu ispatlamaya yönelmesi gibi, 1 Mayıs'ta emekçilere ve sol demokratik

güçlere saldırarak "bakın devleti en iyi ben koruyorum, yıkıcı güçlere, sol güçlere karşı da devleti en iyi ben savunuyorum" mesajını vererek klasik iktidar güçlerine kendini kabul ettirmeye çalışmıştır. Hem Kürt özgürlük hareketine, hem de Türkiye'nin emekçi ve demokrasi güçlerine saldırmasının nedeni kapatılma sürecine girdiği bir dönemde kendini kurtarmaya, kendini yeniden hükümet ve iktidarda tutmaya yönelik bir çaba olarak değerlendirmek gerekiyor. Öte yandan Kürt özgürlük hareketi ile Türkiyeli demokrasi güçleri 1 Mayıs'ta birleşecekti. Bu birleşme, inkarcı sömürgeci güçlerin on yıllarca Kürt özgürlük hareketi ile Türkiye halkının birleşme politikasını yerle bir edecekti. Bu da Kürt özgürlük hareketi etrafında kurulan çemberi kıracaktı. Böylece demokrasi güçleri inisiyatifi ele alarak Türkiye'deki inkarcı sömürgeci güçlerin politikasını etkisizleştirecek, kıracak bir sürecin başlamasını sağlayacaktı. AKP Türkiyeli demokrasi güçleriyle Kürt demokrasi gücünün birleşmesini engelleyerek inkarcı sömürgeci güçlerin bu korkusunu gidermek, ya da onların istediği bu politikayı uygulamaya geçirecek kendisini kurtarmaya çalışmıştır.

Her ne kadar 1 Mayıs'ta emekçilerin yürüyüşü engellenmiştir, Kürt özgürlük hareketi ile Türkiyeli demokrasi güçlerinin birleşmesi engellenmiştir, ama şu geçektir ki, fiili olarak engellense de Newroz ile 1 Mayıs ruhu birleşmiştir. Bunu rahatlıkla görebiliriz. Artık Kürt demokrasi gücü ile Türkiyeli demokrasi güçleri birleşerek ülkenin daha özgür, daha demokratik, daha adil bir ülke olma mücadelesini verme imkanına kavuşmuşlardır. Bunu böyle görmek gerekir. Türkiye'de bir ekonomik kriz yaşanması da bu zemini güçlendirmiştir. Önderliğimizin belirttiği; anti tekel, barış ve demokrasi ilkeleri temelinde demokrasi güçlerinin bir araya gelme koşulları bu bahar aylarında çok iyi olgunlaşmıştır. Bu açıdan 1 Mayıs, aslında Türkiye halkının da, Kürt halkının da özlemi olan hakların birliğinin ve kardeşliğinin gerçekleştirme imkanlarını fazlasıyla doğurmuştur. Yine Denizlerin sahiplenilmesi de bu zeminin güçlenmesiyle

# Komünar

ilgilidir. Tabii gençliğin ve sol demokrat güçlerin Denizleri ilk defa bu düzeyde güçlü biçimde sahiplenmesinin altında yatan en temel gerçek, Kürt halkının, Kürt özgürlük hareketinin özgürlük ve demokrasi gücü olarak Türkiye'nin özgürlük ve demokrasi tarihine, özgürlük ve demokrasi dinamiklerine ve özgürlük ve demokrasi figürlerine sahiplenmesi olarak görülmelidir. Kürt gençliği, Kürt halkı Denizlere sahiplenmiştir. Bu kitlesel sahiplenme, Türkiye demokrasi güçlerinin sahiplenmesiyle birleşince; Denizlerin, Hüseyinlerin, Yusuf-  
ların anılması 1980'den bu yana ilk defa bu düzeyde güçlü olmuştur. Bu da Türkiye demokrasi güçlerinin canlanmasını, ortak bir tutum ve ruhla Kürt demokratik güçleriyle birleşerek yeni bir hamle yapma imkanlarını doğurmuştur.

**1 Mayıs** engellenmeseydi Kürt özgürlük hareketi ile Türkiyeli demokrasi güçlerinin birleşmesi çok güçlü biçimde gerçekleşecekti. 1 Mayıs Türkiye halkına, toplumuna güçlü bir demokratikleşme mesajı verecekti. İnkarcı sömürgeci güçlerin; vatani bölüyorlar, demagogisiyle vatan, millet savunucuları olma maskeleri tamamen düşecekti. Ancak bir Mayıs'ı engelleyerek bu maskenin düşmesini engelleyememişlerdir. Kürt demokratik güçleri ile Türkiye demokrasi güçlerinin birleşmesi eğiliminin artması, 1 Mayıs'ta yürütülen baskıyla birleşme kararlılığını ortaya çıkarmıştır. Newroz'dan sonra önderliğimizin de sık sık ifade etmesiyle, hareketimizin bunu desteklemesiyle çatı partisi gerçeğinin herkese umut vermesi de daha anlamlı hale gelmiştir. 1 Mayıs'ta çatı partisinin sosyal zeminin ve siyasal ikliminin ortaya çıkması engellenmek istenmişse de , tersine sonuç doğurmuştur. Akp 1 mayıs'a izin verseydi belki bir süre daha bazı çevreler için demokratikleşme umudu olmaya devam edecekti. Demokratik bir alternatif hareket ihtiyacı bu düzeyde zorunlu ve güçlü hale gelmeyecekti. AKP 1 Mayıs'ta bu umudu tümünden tüketerek yeni bir demokratik alternatif gücünün ortaya çıkmasını zorunlu hale getirmiştir. 1 Mayıs'ta AKP daha da çok bitmiştir. Bu yönüyle 1 Mayıs'ta emekçilere,

demokrasi güçlerine faşist zihniyetle müdahale, alternatif demokrasi gücü ihtiyacının daha da artması açısından " bir musibet bin nasihatten yeğdir" deyiminde olduğu gibi hayırlı sonuçları olmuştur, diyebiliriz.

**Türkiye'nin geleceğini Newroz ve 1 Mayıs ruhu belirleyecektir.**

**Newroz ile 1 Mayıs ruhu birleştiğinde bu gücün önünde hiç kimse durmayacaktır.**

**Yeter ki, Türkiyeli demokrasi güçleri ve Kürt demokrasi güçleri ortaya çıkan bu imkanı örgütlemeye, eğitime, toplumu demokrasi mücadelesi içinde birleştirmeye götürecek bir performansı, bir çalışmayı gösterebilirler**

Sonuç olarak; Türkiye'nin geleceğini Newroz ve 1 Mayıs ruhu belirleyecektir. Newroz ile 1 Mayıs ruhu birleştiğinde bu gücün önünde hiç kimse durmayacaktır. Yeter ki, Türkiyeli demokrasi güçleri ve Kürt demokrasi güçleri ortaya çıkan bu imkanı örgütlemeye, eğitime, toplumu demokrasi mücadelesi içinde birleştirmeye götürecek bir performansı, bir çalışmayı gösterebilirler. Mevcut durumda eğer Newroz ve 1 Mayıs heyecanıyla bir çalışma içine girilirse Türkiye, tarihinde ilk defa demokratikleşmeye bu kadar yakın olacaktır. İlk defa Türkiye halkıyla Kürt halkı birleşerek Türkiye'yi demokratikleştirip, özgür bir ülke haline getirecektir. Biz bunun objektif koşullarının çok elverişli olduğunu, sıra bunu maddi bir olgu haline getirecek örgütçülere ve siyasetçilerne geldiğini söyleyebiliriz. Un, şeker, yağ, her şey hazır. Sıra bunu değerlendirecek ustalara kalmıştır. Kürt demokratik güçleri ile Türkiyeli demokrasi güç-



# Komünar

leri eğer bu yeteneği gösterirlerse 2008 yılı Türkiye'nin ve Kürdistan'ın özgürleşmesinde ve demokratikleşmesinde dönüm noktası haline gelecektir.

Türkiye bir yol ayrımına gelmiştir. Ya demokratikleşecektir, ya da daha baskıcı politikalara mahkum olacaktır. İnkarcı-sömürgeci devlet tercihini Kürt özgürlük hareketini bastırmak için saldırılarını arttırmada yapmıştır. Kara harekâtı, hava saldırıları, Türkiye sınırları içinde operasyonların arttırılması bu inkar ve imha siyasetinin neyi hedeflediğini göstermektedir. Nitekim genelkurmay başkanı, İsrail elçiliğinin verdiği bir resepsiyonda açıkça "bana bitirme görevi verildi, ben bu sorumluluğu aldım, eğer bitiremezsem vatan haini ilan edilirim, ihanet içinde olmuş olurum" diyerek aslında Kürt özgürlük hareketini bastırma konusunda sonuna kadar mevcut çizgiyi izleyeceklerini ilan etmiştir. Bunun için her türlü imkanı deniyorlar. Bunun için Güneye yükleniyorlar, AB'ye yükleniyorlar, ABD'yi kendine göre eleştiriyorlar. Bunları her türlü baskı ve silahı kullanarak vahşi biçimde Kürt özgürlük hareketini bastırma politikasına bu güçlerin sessiz kalmasını sağlamaya çalışıyorlar. Nitekim her türlü zulmü, baskıyı, operasyonu yapmalarına rağmen dış güçlerden fazla bir ses çıkmamaktadır. PJAK basınının vurulmasına yönelik gösterilen sessizlik buna örnektir. PJAK basınının bulunduğu yere tonlarca ağırlıkta bombalar atmışlardır. Sadece parçalayan, yaralayan, vuran bombalar atmamışlardır, artık ne tür gaz kullandıysalar, bu gazlarla bu 6 gerilla şehit olmuştur. Kesinlikle bomba parçalarıyla ölmemişlerdir. Boğularak ölmüşlerdir. Bu silahlar da Türk devletinin yaptığı silahlar değil, NATO ya da ABD'nin yaptığı silahlardır. Bunlarda gösteriyor ki, Türk devleti hem kendini pazarlayarak, hemde kendi siyasi konumunu, bölgedeki konumunu kullanarak bu güçlerin her türlü saldırıya göz yummasını sağlamaya çalışmaktadır.

Operasyonların bu dönemde yoğunlaşması kesinlikle Kürt özgürlük hareketini bitirme kararının sonucudur. Çünkü 2007 yılında MİT müsteşarının dediği gibi, ya bu sorunu

şiddetle ezeceklerdir, ya da demokratik yoldan çözeceklerdir. Çünkü Kürt sorunundan şöyle ya da böyle kurtulmadıkları takdirde Türkiye'nin bölgede etkili bir güç olması mümkün değildir. Bölgede dengelerinin yeniden kurulduğu bir süreçte Türkiye'nin etkin olup olmayacağı bu süreçteki siyasi performansına bağlı olacaktır. Ne var ki Türkiye'nin siyasi gücünü Kürt özgürlük hareketi etkisiz kılmaktadır. Türkiye demokratikleşme yoluyla bölgede etkin olmayı tercih etmediğinden, zorla, şiddetle, askeri gücüyle Kürt sorununu ezip bölgede etkin olmayı hedeflemiştir. Bunu başarmak için de uluslar arası güçlerin desteğini almaya, kendini pazarlamaya çalışıyor. Kürt sorunu konusunda kendisine yardımcı olurlarsa tümünden teslim olacağını söylüyor. Diğer taraftan İran ve Suriye ile ilişkilerini sürdürüyor. Yani Kürt özgürlük hareketini ezme için her yolu deniyor. Diğer taraftan da psikolojik savaş yürütüyor. Kürt özgürlük hareketi karşısındaki çaresizliğini bu iki yolla gidermeye çalışıyor. En son olarak ABD istihbaratı, İran desteği ve güneylilerin göz yummasıyla birlikte PJAK karargahına yönelik bir saldırı gerçekleştirildi. PJAK neden bu kadar açık ve ağır bir hedef yapıldı, gerçekten araştırılmaya değer bir konudur. Çünkü son hava saldırısı tamamen PJAK'ın tasfiyesine yönelikti. Türk devleti ABD'den aldığı bu desteği kullanarak, PJAK'ı ezip İran'la daha mı fazla ilişkilerini güçlendirmek istedi, yoksa ABD ile İran arasında karşılıklı bazı pazarlıklar mı yapıldı? Bunlar zamanla öğreneceğimiz konulardır.

Türkiye'nin hem bölge devletlerinin, hem de dış güçlerin desteğini alarak Kürt özgürlük hareketini ezme politikasında ısrar ettiği, Kürt sorununun demokratik çözümü konusunda iç dinamiklerle çözme konusunda her hangi bir politikasının olmadığı görülmüştür. Nitekim hem Kürtlere karşı, hem emekçilere karşı, hem demokrasi güçlerine karşı tam bir saldırı içindedir. Bu askeri operasyonlar yanında psikolojik savaşı da arttırarak sonuç almak istiyor. Böyle inisiyatif kazanacağını düşünüyor. Son günlerde, şu kadar gerilla vuruldu, şu

# Komünar

kadar kaçtı, propagandasına hız verilmiştir. Tüm basın-yayın organları, PKK bitti bitecek gibi bir propaganda kampanyası yürütmektedir. Hatta bazıları neredeyse ilk defa PKK bu kadar darbe yedi, şimdiye kadar biz biraz abarttık, biraz propaganda yaptık, ama bu sefer gerçeği söylüyoruz, biçiminde -psikolojik savaşın yeni biçimi her halde bu oluyor- bir propagandaya yönelmişlerdir. Ortada hiçbir başarı yokken, kendileri darbe yemişken, karakolda onlarca asker ölmüşken, bir hava operasyonunda 6 PJAK gerillasının öldürülmesini neredeyse kendileri için tarihi zafer ilan ettiler. Ömrü yarım gün bile sürmeyen birçok yalan haber uydurdular. İşte; Murat Karayılan öldürüldü, Cemil Bayık şuraya kaçtı, bahoz şuraya gitti, kimileri silahını bırakıp güneye sığındı, biçimde gerçekle uzaktan yakından alakası olmayan şeyleri olmuş gibi göstermeye ve kutlamaya yöneldiler. Herhangi bir olay olur da onu abartmak anlaşılırdır. Ancak her



gün tamamen hayali birçok haber üretmektedirler. Psikolojik savaşın bu biçimi Türk devletinin ne kadar sıkıştığını göstermektedir. Kürt özgürlük hareketinden yediği darbeler karşısında yaşadığı imaj kaybını böyle gidermeye çalışıyor. Özellikle **bêzelê** karakolunun vurulduğu, onlarca askerin öldüğü bir süreçte; Cemil Bayık şuraya kaçtı, Bahoz Erdal Şuraya gitti, gibi söylemlerde bulunması artık ne

yapacaklarını şaşırışlığın ifadesidir. Coğrafyayı bilen birisi haftanine gitmenin kaçma değil, savaşın göbeğine dalmak olduğunu bilir. Türkiye'ye yakın olduğu için askeri karargah Haftanın'de olurmuş.

Türkiye Kürt özgürlük hareketini içeride ve dışarıda ezmeye yönelik çaba içindedir. İçeride zaten operasyonlar sürüyor. Gerillanın hareket sahasının en aza indiği süreçlerde kendine göre fırsat bulduğunda darbe vurmaya çalışıyor. Yoksa keşif uçakları yer tespit etti, asker vurdu. Böyle bir şey yok. Her zaman bahar aylarında böylesi çatışmalar ve kayıplar yaşanmıştır. Tüm savaş yıllarında yaşanan bir gerçektir bu. Kaldı ki, bu baharda yaşanan asker kaybı diğer yıllara nazaran daha fazladır. Gerillada yönetim ve hareket tarzında yaşanan eksiklikler ve bazı tedbirsizlikler sonucu Adil ve Kurtay gibi bazı gerilla komutanlarının şahadeti yaşansa da, Türk ordusu istediği hedeflerine ulaşamamıştır.

Türk devletinin, gerillayı ve halkın özgürlük mücadelesini Türkiye sınırları içinde ezmek daha sonra da dış güçlerle güneyli güçleri kullanıp medya savunma alanındaki güçleri de bitirmek hedefi her zaman vardır. Ama bunlar masa başında yapılan planlamalardır, bunların gerçekleşme şansı yoktur. Her şeyden önce de Kürt özgürlük hareketinin geldiği süreçte gerillaya darbe vurarak sonuç almak mümkün değildir. Bir halk bu kadar ayağa kalkmışsa, bu kadar özgürlük istiyorsa, bu kadar mücadele için-

de yer alıyorsa bu, gerilla mücadelesini besleyecek potansiyellerin muazzam düzeyde olduğu anlamına gelmektedir. Gerilla bugün çok muazzam potansiyele sahip bir halk gücüne dayanarak mücadeleyi yürütüyor. Bunun bilinmesinde fayda vardır. Bu yönüyle Türk devleti kazanamayacağı bir savaşı sürdürmektedir. Ama inkarcı-sömürgeci politikadan vazgeçilmediği için böyle bir çıkmazı, kısır döngüyü

# Komünar

yaşiyor. Sonuçta iradesi kırılacak olan Türk devleti olacaktır. Daha doğrusu inkarcı-sömürgecilikten vazgeçmek zorunda kalacaklardır.

Bu operasyonların, bu saldırıların ve psikolojik savaşın tırmandırılmasının önemli iki hedefi vardır. Türk genelkurmayı sık sık şunu vurguluyordu bir; kazanma umudunu kırmak, iki; gerillaya katılımları engellemek gerekiyor, diyordu. Son süreçte bu tamamen istediklerinin tersine döndü. Onlar Kürt özgürlük hareketinin kazanma umudunu kırmak isterken, geliştirilen Êdî bese hamlesiyle Kürt özgürlük hareketinin; 5 şubat, 15 şubat, zap direnişi, 8 mart kadın devrimi, Newroz'daki özgürlük devrimi, 4 nisan önderliğe sahiplenme günlerinde ortaya çıktı ki, halkın kazanma umudu çok yükselmiştir. Hiçbir zaman halkın kazanma umudu, halkın kendi öz gücüne güvenme bu kadar yüksek olmamıştır. Diğer taraftan da bu süreç binlerce gencin gerillaya katılmasını ortaya çıkaracak bir zemin, bir hava ortaya çıkarmıştır. Böyle bir toplumsal ve siyasal düzey vardır. Kürt özgürlük hareketini etkisizleştirmek, başarısızlığa uğratmak için sık sık söyledikleri, halkın kazanma umudunu kırmak isterken, bu umut yükselmiştir. Gerillaya katılımı engellemek isterken gerillaya katılım eğilimi yükselmiştir. Son saldırıları bu havayı dağıtmaya yöneliktir. Çok başarılı olduklarından, ya da PKK'yi tasfiye etmede yol aldıklarından değil, özgürlük mücadelesinin yaşanan bu zemine dayanarak daha güçlü bir hamle yapmasını, Türk devletinin bu hamle karşısında daha da gerilemesini önlemek için, Êdî bese hamlesiyle ortaya çıkan düzeyi geriletmeye, durdurmaya, bunun yaratacağı siyasi sonuçları en aza indirmeye çalışmaktadırlar.

İran ile ilişkilerini sıklaştırdıkları görülmektedir. Türkiye Kürt özgürlük hareketini bastırmak için, İran ise, hem PJAK'ı geriletme, hem de Türkiye'nin tümünden ABD politikasına yatmasını engellemek için bu ilişkiyi geliştirmektedir. Belki yan yana ortak operasyon sürdürmüyorlar, ama saldırıları yürütürken koordinasyon içinde oldukları ve bilgi paylaştıkları kesindir. PJAK'a yönelik saldırı bu ilişkinin geliştiğinin kanıtı olduğu gibi, bu

ilişkinin daha da geliştirilmesinin aracı yapılmak istenmiştir. Her iki güçte Kürt özgürlük hareketinden çok korkmaktadır. Bu korkuları onları birleştiriyor. Eğer İran ile Türkiye ortaklaşması ABD'yi çok rahatsız edecek bir durum olmasaydı ortak askeri operasyonlar da yaparlardı. Birlikte bir askeri operasyonla hem Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme, hem güney Kürdistan'da oluşan federasyonu tasfiye etme yada sınırlama hareketine girişirlerdi. Ne var ki mevcut siyasal koşullarda Türkiye ve İran'ın organik bir ortak operasyon yapmaları kolay değildir. Zaten dünyada herkesi memnun eden siyaset yürütmek mümkün değildir. Dünyada çok farklı siyasi denge ve politikalar var. Bunların birine yanaştığın zaman diğeriyle örtüşemezsin. Birinin tam desteğini alırken, diğeri tam desteğini alamazsın. Türkiye neredeyse dünyada hiç kimsenin yapamadığı cambazlığı yapmaya soyunmuştur. Mevcut dünya gerçeğinde, özellikle Ortadoğu'da herkesi memnun edecek ve herkesin desteğini alacak bir politika yürütmek bir hayalidir. Nitekim Türkiye böyle yapacağını düşünerek kendini kandırmaktadır. Bu açıdan da başbakanını dış ilişkiler danışmanı lafbesi Ahmet Davutoğlunun çok yönlü politika dediği şey, mevcut dünya gerçeğinde doğru dürüst bir dost edinmemek anlamına gelmektedir. Türkiye diplomasisi her tarafı kullanayım derken hiçbir tarafı tam kullanamama ve bunun yarattığı sorunları yaşamaktadır. Bu yönüyle Türkiye'nin bir politikasızlık içinde olduğunu, bu politikasızlığı ortaya çıkaranda Kürt özgürlük hareketine doğru yaklaşmama olduğunu söylemeliyiz. Türkiye Kürt özgürlük hareketine doğru yaklaşarak Kürt sorununu çözse, gerçekten çok doğru ve etkili politika üretebilir. Diplomatik ve siyasi imkanları muazzam artar. Ne var ki Kürt sorununu iç dinamiklerle çözmeyi beceremeyen Türkiye Kürt özgürlük hareketi karşısında diplomatik imkanlarını da pazarladığı için diplomaside inisiyatif kazanmaktan çok başka güçlerin inisiyatifine girmesi söz konusudur. Bu da Türkiye'yi çok etkili diplomasi yapmaktan ve bölgenin önder siyasi gücü olmaktan alıkoymaktadır.

## KENDİNİ İNŞA ETMENİN BİLİMİ OLARAK FELSEFE

İnsanlık tarihinin en ağır ve karmaşık sorunlarıyla 21. yy'a giriş yaptık. Komünal-demokratik oluşuma dayanan toplumsallaşmayla, hiyerarşik-devletçi sistemin egemenliğinin açığa çıkardığı çelişkilerin, çatışmaların, uzlaşmaların ve bunların birikimlerinin yarattığı olumlu ve olumsuz yanlarla iç içe yaşıyoruz. Bir yanda sınır tanımayan düzeyde maddi gelişmeler yaşanırken, diğer yanda insani-toplumsal değerlerde ciddi bir bozulma ve çözümlenme yaşanmaktadır. Bilim-teknik, teknolojik alanda yaşanan gelişmeler çığ gibi büyürken, insanlığın yaşadığı toplumsal-ekolojik sorunlar da evreni tehdit eder boyutlara ulaşmıştır. İnsan-doğa-evren bütünselliğinde açığa çıkan parçacılık, dengesizlik ve yabancılaşma derinleşerek devam etmektedir. İnsanlık, varoluş değerlerine ters düşürülerek, derin bir anlamsızlık içerisine çekilerek düşünemez duruma getirilmiştir. Toplumsallaşmayla bağlantılı gelişen düşünme, öznel olarak insanın kendi düşünsel eylemi içindeki özgürlükle bağlantılıdır. Düşünemez duruma indirgenmiş ve manipüle edilmiş insan, özgürlüğünü yitirmiş insan demektir. Özgürlüğünü yitiren insan, özgürlüğünü yitirme yolunda olan toplum olmaktadır. 19. ve 20. yy. dünyasının kapitalist modernite altında insanlığın zihin ve duygu dünyasını tarumar ederek, iktidara endeksli hale getirmesi, günümüzde yaşanan özgürlük yitiminin, köleliğin en önemli nedenini oluşturmaktadır. Doğa bilimlerinden, sosyal ve beşeri bilimlere kadar, tüm bilim alanlarında devletçi sistemin egemenliği, çıkarlarına dayalı olarak toplumu ele alma anlayışı, sınırsız sermaye-kar amacıyla birleştiğinde toplumu var eden tüm değerlerin giderek erimesini beraberinde getirmiştir. Devletçi sistem ve onun iktidar anlayışı dışında düşünemeyen toplum-bilimcilerle, insanlık her yönüyle iktidara bağımlı hale getirilmiştir. Bilim-teknik, tek-



nolojik gelişmeler ve bilgi teorisini devletçi sistem, iktidar çıkarlarına dayalı olarak kullanılmaktadır. Günümüzde internet aracılığıyla her türlü bilgiye ulaşma imkanına sahip bir bilgi enformasyonu yaşanırken, toplumsal sorunlar karşısında yaşanan duyarsızlık, maneviyattan kopmuş, aşırı bireyci insan gerçeği olmaktadır. Bir yanda bir avuç kesimin aşırı zenginleşmesi, diğer yanda aşırı yoksulluk ve işsizlik, yaşanan toplumsal dengesizliği ve çürümüşlüğü ifade etmektedir. Bio-iktidar anlayışıyla insanlık, tüm hücrelerine kadar işgal edilmektedir. Etikten kopmuş bilim anlayışıyla canlılığını, sezgiselliğini, duygu boyutunu yitirmiş kaba insan gerçeği açığa çıkmaktadır. Doğanın derinlikli sömürülmesiyle iklimsel olarak değişimlerin açığa çıkardığı zararlar, dünyanın dengesini bozmaktadır. Nükleer silah ve nükleer enerji üretimleriyle, ağır sanayileşmenin yarattığı çevre kirliliği, petro-kimya ürünleri, insan kopyalama çalışmaları, genlerle oynama gibi toplumsal sağlığı bozan üretim ve tüketim gerçeği bir bütün insanlığı toplumsal değerlerden boşaltıp kara deliğin içine çekerek yutmaktadır. Doğayı bu kadar fütursuzca kullanan iktidar zihniyetinin, toplumu-bireyi ne hale getirdiği ve getirebileceği anlaşılır olsa gerek. Bu konuda hiçbir ahlaki, vicdani değer taşımadığı açıktır. Yaşama saygısı olmayan iktidar zihniyetinin açığa çıkardığı faşizm gerçeği olmaktadır.

Tüm bilgilerimiz insan ürünüyse; insan içinde yaşadığı topluma, doğaya ve evrene nasıl bu kadar ters düşebilir? Toplumsal varoluşundan nasıl bu kadar uzaklaşabilir? İnsan ol-

# Komünar

manın ruhsal gerçeğinden, manevi boyutundan nasıl bu kadar kopabilir? Hislerine, duygularına, sezgilerine nasıl bu kadar yabancılaşabilir? Daha da fazla çoğaltılabilecek bu sorulara felsefeyle cevap aramaya çalışmak önemli olmaktadır.

Felsefe, evreni-doğayı-toplumu anlama biçimiye bu biçimiyle anlaşılamayacağı anlaşılırdır. Tam tersine yaratılan kozmopolitizmle daha da muğlaklaştığı ve bu muğlaklık içerisinde devletçi sistemin kendisini süreklileştirerek, iktidar sahiplerini daha da zenginleştirerek yaşattığı ve yaşatacağı açıktır. Eğer evreni anlama, doğayı tanıma, insanı ve toplumu bu biçimde ele alma bir bilgi gelişimiye, bu gelişimi kabul etmediğimizi belirtmemiz gerekiyor. Özünden koparılmış ve saptırılmış bilgi teorisi iktidar-bilgi teorisidir. Bunun karşısında olduğumuzu dile getirmek kadar, duruşunu ve eylemliliğini sergilemek durumundayız. Sistem içi ideolojilerin yaratmış olduğu felsefeyle insan kendisini inşa edemez. Bu anlamda özgürlükçü felsefeyi geliştirerek kendini inşa etmek ve kendini inşa ederek özgürlükçü felsefeyi geliştirmek önemli olmaktadır. Cinsiyet özgürlükçü, demokratik-ekolojik temelde kendimizi inşa etmek istiyorsak, hiyerarşik-devletçi zihniyete dayanan felsefi bakış açılarıyla mücadele ederek, kendimizi bu bakış açılarının dışına çıkarmak ve komünal-demokratik değerlere dayanan felsefi bakış açısında yoğunlaşarak pratikleşmek önem kazanmaktadır. Felsefe, insanın-toplumun yaşamsal gerçeğinden bağımsız bir olgu değildir. Başta felsefe olmak üzere, toplumsal yaşamdan koparılan her bilim, toplumun aleyhine bir olgu olarak devletçi sisteme hizmet eden bir araca dönüşmektedir. O zaman bilimlerin, bilimsellik gerçeği toplumun varoluş gerçeğiyle birebir bağlantılıdır. Ancak bu biçimiyle doğa ve evrenle ölçülü, tutarlı bir birliktelik sağlanabilir. Felsefe, insanın kendini ve doğayı anlama ihtiyacı, hayatta kalma ihtiyacı, özgür yaşama ihtiyacı vb. ihtiyaçlarla sıkı sıkıya bağlantılıdır. İnsan hep hakikati, bilgiyi aramıştır. Zaten felsefe de kavram olarak bilgi sevgisi, hakikat sevgisi anlamına gelmektedir. İnsan-

lık değerlerini çözen, özgürlük ihtiyaçlarına cevap olmayan bir bilginin sevilmemesi gerektiği açıktır. Sevgi, insanın toplumsallık değerleriyle açığa çıkan bir olgudur. Bilgi bu değerleri büyüttüğü, geliştirdiği oranda sevilbilir. İnsan, insan olduğu için ama bu kapsamda, gözetilerek sevilmelidir. Geriletken, çürüten, tüketen, öldüren bilgi anlayışı, bilgi sevgisi olamaz. Bilgi sevgisi evrenle, doğayla, toplumla bütünleşerek, onları hissederek yaşamının açığa çıkardığı özgürlük duygusu ve bilincidir. Toplumsal gerçekliği çözen, dağıtan, doğanın ve evrenin fütursuzca kullanılmasına yol açan bilgi teorisinin, özgürlükçü felsefi bilgi olamayacağı açıktır.

Hakikat sevgisi, insanın kendini tanıma düzeyiyle bağlantılıdır. İnsan kendini tanıdığı oranda, toplumu, doğayı ve evreni tanıma ve anlam verme gücüne ulaşabilir. Bu biçimiyle gerçeğe yakınlaşabilir. Gerçeği arama, insanın kendini aramasıdır. Çünkü, gerçek insanın kendisindedir. İnsan kendisine ulaştığı oranda gerçeğe ve sevgiye ulaşabilir. Ama, herkes en çok kendinden uzaktır. Kendimiz söz konusu olduğunda bilgi insanı, hakikat insanı olma konusunda zayıfız. Devletçi sistemin yaratmış olduğu düşünüş biçiminin, bakış açısının etkilerini yaşıyoruz. Ancak bu etkilerden kurtulma noktasında fazla istekli ve mücadeleci değiliz. Geriliklerimizle barışık yaşamaktan memnunuz. Geri insanın gerileteceği, zayıf insanın zayıflatacağı açıktır. Çünkü her insan kendisi neyse çevresini de kendisine benzetmek ister. Yaşamın diyalektiği böyle işler. Kendimize yabancı hale gelerek ve kendimizi yanıltarak gerçeğe ulaşamayız. Dolayısıyla büyümeyi, yücelmeyi, yaratmayı, özgürleşmeyi erdemli insan olmanın gereği olarak amaç edinmeliyiz. Güzellikleri açığa çıkarmanın çabası içinde olmalıyız. İnsan kendinde açığa çıkarıp, kökleriyle bulunduğu oranda gerçeğe ulaşabilir. Gerçeğe ulaşmakla bilgiye, bilgiye ulaşmakla gerçeğe ve sevgiye ulaşabilir. Evrendeki tüm varlıklarda insandan bir şeyler vardır. Bilimsel gelişmelerin açığa çıkardığı kadarıyla insan, evrenin bütün özelliklerinin açığa çıkmış halidir. Dolayısıyla insan-

# Komünar

la, evrendeki her varlık arasında sezgisel bir bağ vardır. Gerçeği arama, bu bağı hissedebilmeyle bağlantılıdır. Hakikat sevgisi, insanın kendini tanıma düzeyiyle, evrenin sırlarına uzanarak onu hissederek bütünleşme düzeyidir. Bunun bilincine, anlam gücüne, erdemine ulaşmak demektir. Basit olana, sahte olana uzanarak anlamsızlık denizinde kaybolup gitmek değildir. Kendini tanımanın bilincini edinme çabasını, kendisiyle yüzleşmenin cesaretini göstermek demektir. Böyle bir bakış açısı insani değerlerin büyümesini, toplumsallaşmanın gelişmesini açığa çıkararak özgürlükçü bakış açısını sağlayabilir.

Felsefe evrene, doğaya, topluma bakış açısı olarak tanımlanmaktadır. Herkesin bir felsefesi olmadığına göre felsefi bakış açımız neye göre olmalıdır, hangi değerlere dayanmalıdır? İnsan-insanlık toplumsallaşmanın temel dokusunu oluşturan komünal-demokratik değerlere dayanan bakış açısıyla, iktidarcı-devletçi zihniyete dayanan bakış açılarıyla bakmaktadır. Bu iki felsefi bakış açısı ve bunun iç içe geçmiş biçimleri insanlığın temel bakış açılarını oluşturmaktadır. Referans alacağımız değerlerin komünal-demokratik değerler olduğu buradan kendimize, topluma, doğaya bakmamız gerektiği açıktır. Bu değerlerle bütünleşme düzeyi doğayı ve evreni, anlama ve yaşama düzeyi olacaktır. Toplumsal değerlere, doğaya ve evrene ters düşülerek özgürlükçü yaşanılmayacağı gibi, bunun felsefesi de yapılamaz. 18. yy. sonrası kutsanan bilimcilik anlayışıyla, sosyal bilim olarak felsefenin geriye itilmesi bilimciliği geliştirirken, toplumsal gerçekliği de kadavra haline getiren bir sosyal bilim anlayışını açığa çıkarmıştır. Felsefe'nin silikleşmesi, insan varoluşunun özgür düşünceye dayalı bakış açısından uzaklaşılmasına yol açmıştır. Özgürlükçü felsefeye dayanan düşünce ve yaşam gerçekliği doğal diyalektik olarak insanın çevresiyle olan ilişkisiyle varolmaktadır. Diyalektik, bir ikiliği ifade ederken insanın çevresiyle olan etkileşimi, etkileme ve etkilenme durumu olmaktadır. Doğanın ve evrenin kendisinde varolan bu diyalektik, işleyen bir olgu olarak insanda

da süregelmektedir. İnsan anatomisinin işleyişindeki diyalektik kadar, toplumsallaşmanın kadın-erkek cinsiyle birlikte gerçekleşme diyalektiği, doğanın işleyişinde bir olgu olarak yaşamsallaşmaktadır. Bu diyalektiği düz-çizgisel, hiçbir değişim-dönüşüme yol açmayan bir durum gibi ele almamalıyız. Evrimsel bir gelişme olarak ele alıp içinde niteliksel sıçramaların, patlamaların bulunmadığı bir tarzda da yorumlamamak gerekir. Evrimsel gelişme, kendi içinde yenilenme, değişim-dönüşümün, patlamaların olduğu bir gelişme olarak, doğanın kendi iç işleyişinde bir gelişim seyri izlemektedir. Doğasal her olguyu, aynı düzeyde veya aynen topluma indirgemek doğru olmaz. Ancak, toplum gerçeğinin de kendi iç dinamikleriyle, içten ve dıştan etkilenmelerle böyle bir diyalektik içerisinde sürüp geliştiği bir gerçektir. Topluma rağmen hiçbir olgunun toplum adına varolamayacağı veya toplumu gözetmeden yaşayamayacağı da açığa çıkmış bir gerçeklik olmaktadır. Doğal diyalektiği, kendi doğasına, iç işleyişine uygun olarak dışarıdan etkilenmeleri de gözeterek ancak kendi bünyesi, yapısı, hazır hale geldiği zaman kendisinde patlamalar yaratan, kendi ahenginde işleyen bir diyalektik olarak düşünmek gerekir. Özünü evrenin işleyişine, bütünselliğine uygun olarak, toplumda ve insanda kendi özgünlükleri içinde gerçekleşen bir olgu olarak ele almak gerekir. Bu olguları yerli yerine oturtmaya çalışmak mücadele felsefemizde nasıl bir yaklaşıma sahip olmamız gerektiği noktasında önem teşkil etmektedir. Hiçbir şeyin çok rahat yaratılmadığı -hele bu insan ve toplum gerçeği olunca- tepeden, kolaycı ve indirgemeci yaklaşımlarla; sınırlayıcı, kalıpcı ve dogmatik yaşam anlayışlarıyla uzun vadeli olarak bir yerlere varılamayacağını anlamak gerekir. Yaşamın içinden büyük bir emek ve çabayla, üretime ve yaratıma dayanan anlayışlarla, işin sonuçlarını gözeterek ama sonuçlarına kilitlenmeyerek, oluşum gerçeğine yoğunlaşarak anda açığa çıkana değer yükleme ve zamanda gerçekleşecek olanı görme anlayışına dayanan felsefi bakış açısıyla yaşama bakmak ve mücadele felsefesini oluştur-

# Komünar

mak önemli olmaktadır. İçi boş, abartılı şeylerden uzak durmak kadar, yaşamın sadeliğinde, doğallığında, ayrıntısında olanları görerek ve yaşamın kuantalarının bunlar olduğunu bilerek her düşünceye, duyguya, olguya gerekli anlam ve yaklaşım gücünü göstererek güzellikleri açığa çıkarmak gerekmektedir.

Evrenin ve doğanın doğal diyalektik işleyişinde doğal dualist bir yapılanma vardır. Bu dualistlik, ikili olma durumu birbirini tamamlayan olgulardır. Evrendeki tüm oluşumlarda ikili ve çelişkili bir yapıyla hareket etme durumları vardır. Varlık-yokluk, dalga-parçacık, gece-gündüz, sıcak-soğuk vb. gibi ikili olma durumu evrenin işleyişinin açığa çıkardığı bir durumdur. Doğadaki dualistlik durumu doğanın, evrenin varoluşunun temelidir. Birbirinin varlık gerekçesidir. Uyum, denge, bütünsellik içinde işlemektedir. Birbirini yok etme üzerine kurulu değildir. Sentez biçiminde yeni bir oluşum olarak açığa çıkmaktadır. Doğada sayısız ara durumların varlığı, bize evrensel oluşumun salt ikiliğin karşıtlığı üzerinden gerçekleşmediğini de göstermektedir. Dolayısıyla doğadaki dualistlik durumunun doğal dualizm olduğunu, hiyerarşik-devletçi yapılanmalarla başlayan toplumun bölünmesine dayanan sınıf anlayışlarına, doğanın kendi doğallığında varolan olguları dayandırmanın ve hareket noktasını bunlar üzerine kurmanın yanlışlığını görmek gerekir. Bu yaklaşım toplumsallaşmadan sapmayla açığa çıkan sınıflaşmayı, ezen-ezilen çelişmesini görmeme anlayışını doğurmamalıdır. Anlaşılması gereken doğada varolan dualizm ne kadar doğalsa, toplumda bunun olmasının da aslınsa toplumsallaşmadan sapmayla başladığını görerek anormalliğinin farkında olmaktır. Mücadele felsefesini doğru anlayışlar üzerine oturarak pratikleştirmenin önemini bilincine varmak gerekir. Üst toplum sistemi karşısında etkili olmak ve etki alanını büyütmek ve giderek bütünlüklü olarak devletçi toplum sistemini içine alarak zayıflatmak ve söndürmek açısından böyle bir bakış açısı gereklidir.

Felsefe, doğa felsefecilerinden sonra geliştirilen madde-ruh, beden-zihin gibi ayırım-

lar üzerinden materyalizm ve idealizm tartışmalarında önceliğin hangisine verilmesi gerektiğinin belirlenmesi değildir. Madde mi önce gelir, düşünce mi sorunsallığıyla insan bütünselliğini parçalayarak, insanın özü ve doğasıyla uyuşmayan bir yaşam felsefesini geliştirmek olamaz. Maddeyi ve bilinci birbirinden kopararak, iki ayrı süreçmiş gibi ele alarak, birine öncelik vererek toplumu ve doğayı böyle bir bakış açısıyla açıklamaya çalışmak eksik, dengesiz insan gerçeği olarak patolojik toplum gerçeğini oluşturan cinsiyetçi felsefi bakış açıları olmaktadır. Maddeyi gözleme, deneye tabii tutma, ölçme, sonuçlar çıkarmaya dayanan düşünme olgusunun zihinsel bir olgu olduğu, bilinçte yaşamsallaşıp anlam bulduğu biliniyorsa, bilinç olmadan madde hakkında nasıl bir fikir edinebiliriz. Madde olmadan bilincin oluşamayacağı gerçeğiyle bunları birbirinin karşısına değil, birbirini tamamlayan olgular olarak görmek önemli olmaktadır. Görünen maddi olgunun kendisinde canlılığın, sezgiselliğin, reflekslerin var olduğunu ve bunun evrenin oluşum enerjisine kadar götürülebileceğini düşünmek gerekiyor. Maddeye dayalı materyalist bakış açıları önemli gelişmeler açığa çıkarmış, bilimsel gelişmelerde önemli rol oynamıştır. Ancak maddeyi ele alan kaba materyalist yaklaşımlarla açığa çıkan mutlaklık, kesinlik, zorunluluk, ilerleme gibi düz çizgisel bakış açıları insanlığa önemli sorunlar yaşatmıştır, yaşatmaktadır. Kuantum fiziğiyle, atom altı parçacık ve dalga fiziğine ilişkin önemli gelişmeler yaşanmaktadır. Dalga-parçacık evreninin varoluşunu, hareketlerini, ilişkilerini gözlemek insan-doğa-evren varoluşuna ilişkin yeni bakış açılarını ortaya çıkarmaktadır. Madde sorunsallığı önemli ölçüde çözümlenmişken, bilincin varoluş gerçeği daha önemli bir sorunsallık olarak devam etmektedir. Zihnin oluşum gerçeğinin, işleyiş biçiminin, farkındalığının ve tepki biçiminin, canlı varlıkların tümünün bilinciyle bağı var mıdır? Evrenin oluşumunun, evrendeki yıldızların, galaksilerin, gezegenlerin, güneşin bilinci var mıdır? İnsanın bilinçli bir varlık olarak oluşum gerçeğinde bunların ne

# Komünar

kadar payı vardır? Kuantumla kozmosun orta yerinde duran insanı mikro kozmos olarak değerlendiriyorsak, kuantum ve kozmos insanda dile geliyorsa, doğa ve evrene ilişkin bu tip soruları sormak ve bağlantı kurmaya çalışmak önemli olmaktadır. Açığa çıkan bilgi teorisi, bilincin özgürleştirilmesi konusunda hiçbir maddi olguyu engel olarak tanımayacak düzeydedir. Zihinsel gelişim-değişim, bilinçteki yenilenmeyle insan kendini inşa edebilir. Bilinçli bir varlık olarak kendini özgürlükçü temelde oluşturabilir. Ruh ve duygu dünyasını güçlendirerek yaşama bakış açısını düzenleyebilir. İlişki tarzını kapsamlılaştırarak, yaşamla bağını daha derinden hissederek bunun moral ve motivasyonuyla yaşama bakabilir. İnsanın özgürlükçü gelişimi önünde engel olan iç ve dış olguları daha sağlıklı çözümleyerek mücadele etme bilincini ve kararlılığını geliştirebilir. Özgürlük, bilinç dünyasının özgürleştirilmesiyle açığa çıkar. Ruhta, beyinde ve duygu boyutunda yaşanan güçlenmedir. Bunun mücadele içinde olgunlaşma halidir. Böyle bir mücadele yaşamının açığa çıkardığı felsefi bakış açısıdır. Devletçi sistemden, onun iktidar anlayışından, sınıf bakış açısına dayalı yaşam felsefesinden, mücadele anlayışından koparak bütünlüklü bakış açısına ulaşma duruşudur.

Maddeyi ele alırken maddedeki sezgiselliği, canlılığı, ruhu görmemek ya da maddeyi düşüncenin yansıması olarak ele alıp nesnel gerçekliği görmezden gelmek insan oluşum gerçeğine, varoluş tarzına aykırı bir düşünüş biçimi olmaktadır. Algılarımıza çok aşırı rol vererek herşeyi algılayabileceğimizi zannetmek, görünen gerçeğin bütünlüklü kavranışından uzak, kaba bakış açılarına yol açmaktadır. Algılarımıza hiç güvenmeden bedeni vareden güdülerini, duygularını ve sezgilerini tehlikeli görmek ve bunun teorilerini oluşturarak hiç bir şeyin bilinemeyeceğini, herkesin kendine göre bir yaşam anlayışı, bakış açısı olabilir tarzında safsatalar ileri sürmek görünen gerçeği görmemek veya görmek istememek anlamına gelmektedir. Nesnel gerçeklik, onu oluşturan olguları duygusal ve analitik zekanın

bütünselliğiyle anlamaya çalışmayla anlaşılır olabilir. Zihniyetsiz beden ve bedensiz zihin durumu gerçekleşmeyeceğine göre (işlevsellik anlamında), insan tanımını bu olguları birbirinden kopararak yapamayız. İnsanın bilinç dünyasında yaşanan yoğunlaşmaları, rüyaları, hayalleri, umutları hepsinin insanı etkileyen yanları vardır. Gördüğümüz iyi veya kötü bir rüyanın yaşamımızı etkilediği, hatta bazen uyarıcı rolü yaptığı bir gerçektir. Bilinç dünyasında, insan kuruntularıyla kendisini kötü bir duruma sokabileceği gibi, yaşamdan kopmayan bakış açılarıyla kendisini daha dinamik, bir psikoloji içinde tutabilir. Bu ruhsal duruşlar, insanın yaşam ve mücadele felsefesinden bağımsız değildir. Bilincin özgürlük eğiliminin toplum-doğa-evren gerçeğiyle bütünleşmesi buradaki dengenin yakalanmasıyla bağlantılıdır. Dengesizlik, ölçsüzlük, yaşamdan-toplumsallaşmadan kopuk, aşırı uçlar olarak açığa çıkmakta, bireyi psiko-sosyal olarak bozmaktadır. Madde-ruh, zihin-beden arasındaki birleşme-bütünlük düzeyi, ilişkilene ve oluşma düzeyi insan yaratıcılığının, estetiğinin oluşmasını sağlamaktadır. Birini, diğerinin önüne koyma bu yaratıcılığın zayıflamasını doğurmaktadır ki, açığa çıkan ayrıksılık yetersiz, yanlış bakış açılarına yol açmaktadır.

Felsefe, yaşamda oluşup doğaya ve evrene akan; evrende ve doğada oluşup yaşama akan gerçekliğin birbirini besleyerek dünyayı ve içindeki yerimizi anlamaya dayalı bakış açısıdır. Anlaşılmaya çalışılan doğa ve evren, anlaşılmaya çalışılan insandır. İnsanı anlama, doğayı ve evreni anlamadır. Felsefe, anlaşılmaz tartışmalar bütünü değildir. Felsefe, cevapsız sorular sorma, polemikler yapma anlayışı da değildir. Daha iyi bir dünya arayışının daha iyi bir paradigma arayışı olduğunun bilinciyle gelişimde sınır tanımama bilimidir. Yaşama, topluma, doğaya nüfuz ettiği ölçüde anlam bulan ve bulabilecek bir sosyal bilimdir.

Günümüz dünyasında bilim-teknik ve teknolojik alanda bu kadar gelişmeler yaşandığı halde, toplumsal değerlerde bu kadar zayıflama açığa çıkıyorsa özünde felsefeden uzaklaşma vardır. İnsanın hislerinin, duygula-



# Komünar

rının, düşüncelerinin, vicdanının bu kadar sikkileştiği, yabancılaşmanın bu kadar üst düzeyde yaşandığı bir sistemde, hangi amaca dayalı yaşandığını sormak gerekmektedir. Felsefe, bilinçli, amaçlı insan yaşamıdır. İnsanın, toplumsal değerlerle bağını kurarak bu değerler üzerinde büyümesidir. Devletçi sistemin, onun iktidar anlayışının insanlığın hücrelerine kadar girdiği bir gerçeklikte, bu sisteme karşı felsefi bakış açısı, kendini toplumsal değerlere dayalı olarak inşa etme gücüdür. İktidarın her bireyin ruhuna sindiği, öz bilince ve öz güce dayanmayan, politize olmuş bilgi ve güç anlayışlarıyla toplumsal amaca dayalı yaşamayacağı gibi, bunun felsefesinin de oluşturulamayacağı açıktır. İktidara dayalı toplum bakış açısı, bir perde gibi gözleri kapattığı müddetçe 'bakan kör' ve 'işiten sağır' olmaksızın kurtululamayacağı anlaşılır. O zaman yaşam bakış açısını düzenlemek gerekmektedir. Yaşama, doğaya, evrene nereden bakıldığı, nerede durulduğu önemlidir. Sistemin bütün tecrübesiyle, ağırlığıyla saldırdığı, tükettiği, öldürmek istediği toplumsal değerleri sahiplenmek sistem dışına çıkmakla mümkündür. İnsanın zihninin-bedenden, düşüncesinin-eylemden bu kadar ayrıştırıldığı ve paramparça edilerek doğayla birlikte derinlikli bir sömürüye, tahakküme tabii tutulduğu bir sistem gerçekliğinde düşünce-duygu dünyasını bütünlüklü oluşturmadan bu sisteme karşı sağlam durulamayacağı ve doğru mücadele yürütülemeyeceği aşikardır.

Felsefe, insanın kendisini inşa etme gerçektir. Anlama olayı, yapma eylemidir. Anlama, hislerin ve bilincin ayaklanma halidir. İnsanın bütünlüklü oluşum sürecidir. Eğer evreni, doğayı anlamaya çalışıyorsak, orada toplumu da anlamaya çalıştığımız açıktır. O zaman doğayı, evreni anlamaya çalışmak kadar, toplumsallaşma gerçeğine dayalı kendini inşa etme gücünü ve sürekliliğini geliştirmek gerekmektedir. Evrenin açılımının son sınırı olabilirliğiyle insan, evrenin insanda süren-yaşayan halidir. İnsan için olmak oluşmaktır. Sürekliliği olan bir akıştır. Bu akış böylece her şeyi içererek sürer, sürer gider; bendeki akış

beni içeren akışla bütünleşir ya da özelliklerini yitirmeksizin onda erir. Bu özelliklerle evrensel gerçekliğe katılır. Toplumsallaşmanın ürünü olan insan, bu toplumsallaşmaya dayalı olarak kendini inşa ettiği ve bunun felsefi bakış açısını kazandığı oranda evrenle bütünleşebilir. Köklerine daha derinlikli uzanabilir. Doğanın bütün varlıklarında kendini daha derinlikli hissederek ona dayalı yaşayabilir, kendini anlamlı kılabılır. Bu anlamda felsefe anlam kazanmadır. Yaşamın anlamını bulmadır. Evrene, içinde yaşadığı doğaya ve diğer varlıklara anlam vermedir. Bilgi, bir bütün evreni-doğayı- toplumu kucaklıyorsa anlamlıdır. Toplumsallaşmaya hizmet ediyorsa değerlidir. Toplumsal özgürlüğü geliştiriyorsa özgürlüktür. Dolayısıyla felsefe, insanın kendisini tanımasını, doğayla- evrenle bütünleşmesini sağlayan dinamik bilgi anlayışıdır. Devletçi-iktidarçı zihniyetin bilgi ve yaşam anlayışını aşarak kendimizi özgürlükçü temelde inşa etmek gerekmektedir. Yaşamın yoğunluğu içinde boğulmamak, arada bir dönüp kendimize bakmak, hangi kulvarda koştuğumuzu sorgulamak, nereye gittiğimizi anlamaya çalışarak yanlışlıkları görmek ve gidermek, kendimizi ve kendimizle beraber çevremizi de inşa edebilecek güce kavuşmak, bunun felsefi bakış açısını yakalamak, ideolojik derinliğini kazanmak, politik esnekliğini göstermek toplumsal özgürlükçüler açısından önemli olmaktadır. Böyle bir felsefi yaklaşımla, yaşama bakımının güzelliği, sevgiyi, saygıyı, insan onurunu ve ahlakını büyütüp güçlendireceği açıktır. Felsefe, insanı güzelleştirme bilimidir. Güzellikleri açığa çıkarma zihniyetidir. Doğru düşünme, güzel konuşma ve iyi yapma gerçektir.

Felsefe, arınma işidir. Sistemin yaratmış olduğu tüm geriliklerden boşalmasıdır. Sistem bakış açısını anlayarak-aşarak dışına çıkma olayıdır. Sistemi bütünlüklü olarak içine alarak sistem karşısında her türlü sapmaya-saptırmaya karşı ilkeli olma, duruş kazanmadır. Sistem ruh halini, yaşam anlayışını bilerek bu anlayışlarla mücadele ederek özgürlük çizgisine çekme işidir. Güçlü yoğunlaşmayla, mücadeleden kopmayan yaşamla oluşma halidir.

# Komünar

Sistem geriliklerinden ne kadar arınılırsa o kadar insanın kendisini inşa etmesi gerçekleşebilir. Kendimizi inşa etmek istiyorsak her şeyden önce özgürlükçü bir bakış açısına ulaşmamız gerekmektedir. Dolayısıyla entellektüel alışkanlıkların yarattığı doğmatizmi aşarak dokusal yenilenmeyle entellektüel gelişmeyi yaşamak önemli olmaktadır. Bu, bir uçtan bir uca savrulmak demek değildir. Değişmesi gerekenin ne olduğunun bilincine vararak değişim-yenilenme yoluna girmek demektir. 18. yy. biliminin gelişmesiyle felsefenin bilimden kopartılarak arka plana itilmesi yeni bakış açılarının, paradigmaların gelişmesini engellemiştir. Kuantum fiziğiyle açığa çıkan atom altı parçacık ve dalga fiziği felsefi alanda da yeni bakış açılarının oluşmasını sağlamıştır. Newtoncu fiziğin ve Descartes felsefesinin ağırlığı karşısında, kuantum fiziğiyle açığa çıkan felsefi bakış açısıyla yaşama yaklaşmanın tüm zorluğuna rağmen, devletçi toplum sistemini aşmanın yolunun buradan geçtiğini bilerek yüklenmek gerekir. Bu biçimiyle kapsam kazanılarak özgürleşme yoluna girilebilir. Özgürlükçü toplum kurabilmenin yolu, mücadele felsefesini yenilemekten geçmektedir. Bu felsefi bakış açısına dayalı olarak varoluşumuza dönüp, kendimizi oluşturduğumuz oranda toplum-doğa-evren bütünselliğiyle çağımızın sorunlarına çözüm gücü olabiliriz. Her çağ, her dönem kendi insanıyla oluşur. Çağımızı kendimizin yaratabileceği bilinciyle, mücadele felsefesi edinerek yılmadan-yıkılmadan, bıkmadan-usanmadan her zorluğu özgürlük bilincine dönüştürerek duruş kazanmak önemlidir. Felsefi bakış açısının toplumsal yaşam gerçekliğinden kopuk olmadığı bilinciyle, bilince çıkartmanın da pratikleşmekten geçtiğinin bilinciyle bütün geri bakış açılarına, yaşam anlayışlarına karşı ideolojik doğrultudan, ilkelilikten sapmadan, mücadele felsefesini geliştirmek önemli olmaktadır. Böyle bir mücadele felsefesiyle cinsiyetçi felsefenin yaratmış olduğu bakış açılarının dışına çıkılabilir, özgürlükçü toplum felsefesiyle yeni toplumu kurma mücadelesinde yol alabiliriz. İnsanın insanla, doğayla-evrenle anlamlı

ilişki kurabilmesi kuantumsal ilişki olarak, dalga parçacık ilişkisinin, zihin-beden ilişkisinin ve birlikteliğinin açığa çıkartacağı bütünlüklü insan gerçeğiyle sağlanabilir. Buda insan oluşumunun özündeki ve doğasındaki özgürlüğe uygun olarak, dal- budak salarak yeshermesini sağlayabilir. Ancak bu biçimiyle özgürlük gelişebilir, düşünceler çoşabilir, duygular yücelebilir, yaratıcılık açığa çıkarak estetik kazanılabilir. Bu biçimiyle vicdanlı insan olarak, ahlakı içselleştirerek arınma yaşanabilir.

21. yy.'ın, insanlık varoluşu karşısında yaşadığı sorunlar yaşamın her alanında bütün ağırlığıyla hissediliyor. Doğa, insanın kafasına beni aşamazsın diye vuruyor. 'Rasyonalizme' dayalı bakış açısının yaşamı kurutuculuğu, moralden ve etik değerlerden kopuk, robotumsu, mekanik bir toplum açığa çıkarmaktadır. Bu yabancılaşmaya karşı özgür yaşamda ve özgür toplum da ısrarlı olmak gerekmektedir. İnsanın, insana ait olan hiçbir şeyin topluma yabancı olmayacağını bilinciyle kendini inşa ederek özü ve doğasıyla buluşması önemli olmaktadır. Ekolojik bilince dayalı bilgi teorisiyle evreni tehdit eden sorunların önüne geçilebilir. İnsanlık bilincinin, varoluşunun doğasının gerektirdiği insan sevgisiyle, bilginin ve gerçeğin sevgisine ulaşabileceğimizi unutmamak gerekir. O halde 21. yy. da felsefeye gerekli anlam ve önemi vererek ciddiyetle yaklaşmak gerekir. İnsanlık tarihinin en ağır sorunlarını aşma gücünü ancak bu biçimiyle oluşturabiliriz. Bu konuda Önder APO, **“Savunmada toplumsal gerçekliğe yaklaşmam, sağlanan felsefi derinlikle bağlantılıdır. Sosyal bilim olarak felsefe, tıpkı doğuş sürecindeki gibi bir rolü günümüzde de oynamak durumundadır. İktidarlaşmış bilime karşı felsefeye dönüş özgür toplumun çıkış ilkesidir.”** diyerek felsefenin önemini belirtmiştir. Felsefeyi, insan olmanın bir biçimi olarak görürsek kendimizi inşa etmede ve özgürlükçü toplumu kurmada önemini daha iyi anlayabiliriz.

**Abdullah Öcalan**  
**Sosyal Bilimler Akademisi**

## 'Halil'in Gözü'

Sidar-Hilvan

İnsan hafızasında ne çok kutsal, güzel ve anılması gereken günler var. Cevabı bilinen ne kadar ağır bedeller. Zaman yoklandıkça durmadan yeni yaşamlara başka yaşamlar ekleniyor. Yaşamın kocaman çelişkisinde bitmeyen sevdalar, kavgalar, onurlu savaşlar...

Yeni bir yaşamın örülmesinde arzulanan ve uğruna ölünen umuda doğru nice yolculuklarımız var. Hep bastırılmak isteniyor özgürlük çılgınlığımız. Yok edilmek isteniliyor umutlarımız... Ve yok olması istenen tüm güzel şeyler her gün biraz daha güçleniyor, biraz daha dallanıyor, biraz daha büyüyor ve biraz daha çetin veriliyor mücadelesi...

Binlerce yıldır kesilmeyen özgürlük çılgınlığımız ustaca ve tüm görkemiyle yükseliyor Kürdistan dağlarında. Kurulan hayaller bir bir gerçekleşiyor. Hayaller gerçekleştirilirken hiçbir zaman bedelsiz olunmak istenmiyor. Her zaman acılara doğru kürek çekiliyor mutluluğun zirvesine ulaşmak için. Hayaller, düşler her şeye rağmen kuruluyor. Yüzlerde asılı kalan acılı bakışlar, son gülümsemeler, kurulan son cümleler hep hafızalarda, yenileri de eklenerek devam ediyor.

Yaşamı kimse bizim kadar sevemiyor. Uğruna bizim kadar kimse ölmeyi beceremiyor. Yaşama tutkumuz, yaşama bağlılığımız çok derin işliyor tarih sayfalarına. Yaşamı sevmek için o kadar gerekçemiz var ki...

Yaşamı güzelleştiren, yürek atımlarımızı pekiştiren onca sebebimiz var ki...

Yaşam kavgasında günlerimizi, aylarımızı, yıllarımızı güzelleştiren onca anılarımız...

Yaşam mücadelemiz... Acılarımız...

Zorluklarımız... Hepsi de ayrı bir tat bırakıyor yürek kıyılarımızda...

Onurlu bir yaşamın örülmesinde, anlamlı bir yaşamın büyümesinde verilen onca mücadele büyük birikimlere yol açmış... Dünyaya daha farklı pencerelerden bakabiliyorsak, herkesten ayrı gökyüzüne serpilmiş yıldızlara bakıp her birine ayrı anlamlar verebili-

yorsak ve ayrı isimler bırakabiliyorsak, bu bizim birçok şeyi, yani acıları ve sevinçleri yoğunca, iç içe, defalarca yaşadığımızdan dolayıdır.

Her birimiz mutluluğu yakalamak için acı çekmek gerektiğinin bilincindeyiz. Acı çekmeden, büyük acılara katlanmadan ne büyük kişilikler oluşturuluyor ne de büyük ve anlamlı mücadeleler verilebiliyor.

Bizi tekil durumdan çoğulluğa ulaştıran da bu yaşam kavgamızın zorlu ve bir o kadar da renkli oluşudur. Yani çoğulluğumuzu oluşturan bu anlamlı yürüyüşte bizi biz eden, bizi yaratıcı kılan, aynı amaçlar etrafında oluşumuz ve nefes alış verişlerimiz oluyor.

Onun içindir ki, farklı yerlerde ortak amaçlar uğruna mücadele veren ve o mücadeleyi verirken yaşama gözlerini yuman yoldaşlar için sözler yenilenir. Bazılarını görmek, tanımak, sohbet etmek istersin. Bu umut içinde bir alev misali gibi hep var olur. Zaman gelir ve sen görmek istediğin, tanımak istediğin, sohbet etmek istediğin yoldaşının şahadet haberini alırsın. Bu yoldaşlardan biri de 'Halil'in Gözü'dür. Yıllarca gerillaya, işçiye, öğrenciye, memura, çocuklara ve tüm halk kesimlerine 'GÖZ' oldu.

Nasıl bakılması gerektiğini, nasıl yaşanılması gerektiğini hepimize yaşamıyla, kalemıyla, kamerasıyla ve yüreğiyle göstermek için çabaladı durmadan.

Kim bilir belki bir kaya başında, belki bir su başında, belki bir patikada, belki bir yük altında, belki ay ışığında ve belki de bir çatışmanın tam orta yerinde anılıyordur 'Halil'in Gözü'...

Dağın Gözü...

Bu gözün hep vardı ve her zaman var olacak. Sevmelerimizde, aşklarımızda, heyecanlarımızda, zor anlarımızda gözlerinin hep üzerimizde olacağını biliyoruz. Yaşamın kendisi olan, bizleri birbirimize daha da kenetleyecek ve sürekli hatırlanacak gözlerin.

Gözlerinin önünde, ruhlarımızı yücelten sevdanla, sana ve diğer yoldaşlara her zamankinden daha güçlü bir mücadele içinde olacağımıza söz veriyoruz.

**Başkanım!**

Kendimi intihar eylemini gerçekleştirmek için aday görüyorum. Bizler, sizin bitmez tükenmez emek ve çabalarınıza karşılık canımızı bile versek yeterli değildir. Kaçık canımızdan başka verecek şeylerimiz olmaydı. Siz yaşamınızla bir halkı yeniden yarattınız. Bizler sizin eseriniziz. Tüm Kürdistan halkınız ve dünya insanlığının geleceğinin teminatısınız. Yaşamınız bize onur veriyor, sevgi, cesaret, inanç veriyor. Tüm Kürdistan halkı ve milyonlarca insan size ölümlüne bağlıdır. Sizin bu fedakârlığınızla biz de oldukça etkilenmişizdir. En zorlandığımız anlarda sizin bizlere olan sevginizi düşünüyorum ve manevra güç alıyoruz. Şehide en çok bağlı olan sizsiniz. Bu temelde gözümüz kestirilmişse arkada kalmayacaktır. Bu eylemi, gerçekleştirmem gereken bir görev olarak görüyorum ve kendimi sorumlu hissediyorum. Mevcut geriliklerimi aşmanın, özgürleşmenin ve kendimi gerçekleştirmenin savaştan geçtiğini ve bu savaşın da gereğinin yerini gösterilmesinin gereğine inanıyorum. Mazlum, Hıyri, Kemal, Ferhat, Besa, Berivan, Berivan ve Ronahi yoldaşların direnişlerine sahip çıkmak ve onların takipçisi olmak istiyorum. Halkımın özgürlük isteminin ifadesi olmak istiyorum. Emperyalizmin kadını köleleştiren politikalarına karşı, bombayı kendimde patlatarak hincimin ve öfkemin büyüklüğünü göstermek ve Kürdistanın dirilişinin sembolü olmak istiyorum.

Yaşam iddiam çok büyük, Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Yaşam ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum.

Yaşamın Başkan APO!

Yaşamın Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz!

Kahrolsun Faşist Türk Devleti!

Devrimci Selam Ve saygılarımla

Zeynep Kınacı (Zilan)

**Başkanım!**

Beynimi, yüreğimi ve bedenimi 8 Mart'tan 21 Mart'a ulaşan ateşten bir köprü yapmak istiyorum. Çağdaş Keava Mazlum Doğan'ın ve diğer tüm şehitlerimizin iyi bir öğrencisi olabilmek için Zekiye gibi yanmak, Rahşan gibi Newrozlaşmak istiyorum. Diğer Newrozlaşan Berivan, Ronahi, Mirza Mehmet ve Esra yoldaşların izinde kararlıca yürümek istiyorum. Kadının yaşam gücünün, zafer gücünün olduğunu, kadının da yoldaş olabileceğine olan inancımı soylu bir eylemle taçlandırmak isteğimin nedeni; soyluluğu bilinen tüm tanımlarından arındırarak, kendisi basis düşleri büyük insanın erdemini olduğunu haykırarak isteyişimdir.

Zafer tanrıçamız Zilan yoldaşın vasiyetine bağlılığımla, O'nun görkemli eylemine sadece özümü değil, biçim itibariyle de cevap olmak isterdim. Fakat zindan koşullarında bu mümkün değil. Bu Newroz'da ayağa kalkın binlerce çocuk yüreğinin masumiyetiyle buluşmak, bu vasiyetin takipçisi olmakla mümkündür. Özgürlük tutkum çok büyük. Bu tutkuyu yaşam gücüne dönüştürebilmek için tek varlığımı, kendimi Başkan APO'ya adıyorum. Kadınlar, küllenmiş Kürd ateşinin kıvılcıklarıdır. Küllerinden yeniden doğmayı bazarın hüsnün kıvılcığı olan her kadın, özgür Kürdistan'ın dokuyucusu olacaktır. Ancak bu bile Başkan APO'ya cevap olmaya yetmez. Cevap olabilmek için karartılan her yüreğin ateşte arınması gerekir. Ben ancak kendi yüreğimi verebilecek güçteyim.

Kendimi Newrozlaştırırken, beynimi ve yüreğimi, bedenimin her küresini bu öğretinin yoluna adadığımı bir kez daha belirtiyor, bağlılık andımı yineliyorum.

Yaşamın Başkan APO ve O'nun Özgürlük Öğretisi!

Yaşamın Özgür Ülke, Özgür İnsanı!

Kahrolsun Her Türden Egemenlik ve İşbirlikçileri!

Devrimci Selam ve Saygılarımla

Fatoş Sağlam Göz (Sema Yüce)

21 Mart 1998